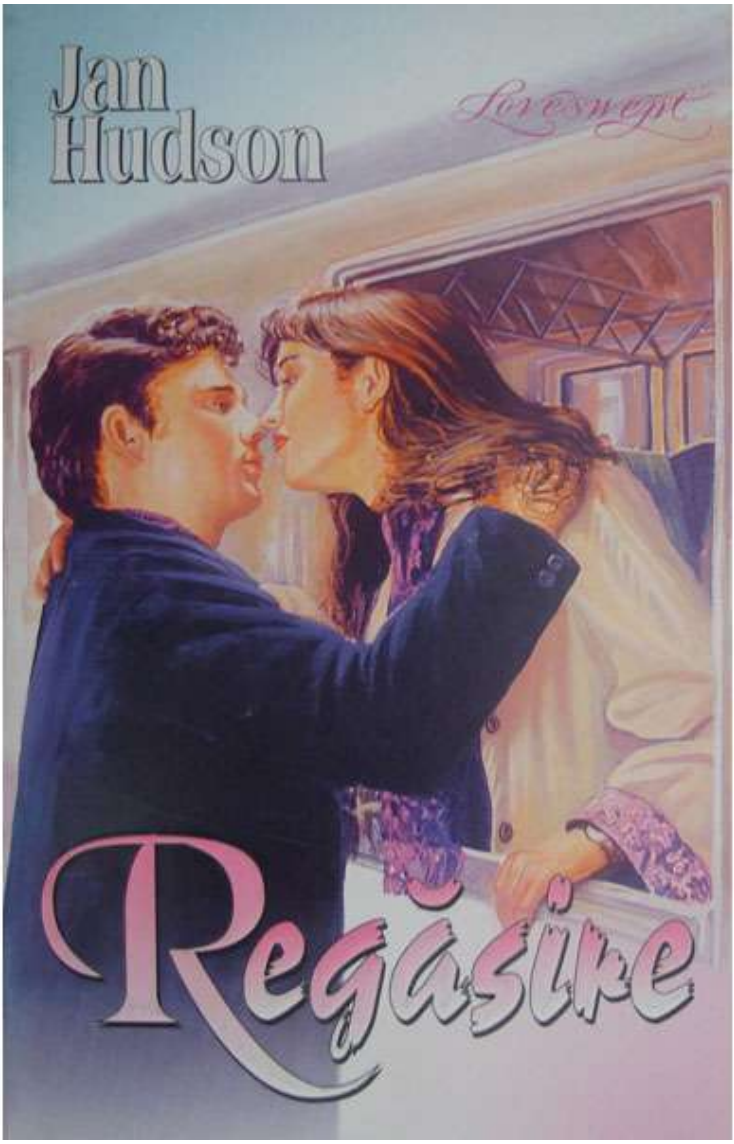

REGĂSIRE
JAN HUDSON

CAPITOLUL

Avea fese atrăgătoare.Cum se grăbea către *Fairmont Oil Building*, Maya
Stephens aproape simţi că se sufocă,atunci când îi străfulgera gândul acesta prin minte.Într-adevăr,posteriorul masculului,care sălta în mers numai la câțiva paşi înainte ei,om remarcabil de încordat şi bine conturat,dar psihologii în vârstă de patruzeci de ani se presupune că nu observă asemenea lucruri.Nu-i aşa?
Cu două săptămâni mai înainte,probabil că nici ea nu l-ar fi băgat în seamă.Dar acum două săptămâni,mai avea încă treizeci şi nouă de ani.Poate că,vai,aceasta era ceva legat de deceniul al patrulea,care-i făcea chiar şi pe psihologi să comită lucruri nebuneşti ca,de exemplu,a cumpăra eşarfe mari cu ciucuri roşii sau a începe să se supună la diete sau să se holbeze la fundurile sexy.În definitiv,dacă avea patruzeci de ani,nu însemna că,de acum încolo,trebuia să se aşeze într-un balansoar.Acum,pentru că era asigurată din punct de vedere profesional şi rămăsese în urmă ceea ce fusese mai greu din rolul ei de mamă al unicului fiu,
obstacolele fuseseră trecute.Era gata să se concentreze asupra propriilor ei nevoi,în vederea realizării unei schimbări.Şi el avea fese atrăgătoare.
Nici celelalte părţi ale trupului nu erau de lepădat,conchise ea.Ochii îi alunecară de pe mocasini,pe picioarele în blugii strâns mulaţi pe el,şi iarăşi pe fundul lui,
apoi pe cămaşa roşie de polo care-i scotea în evidenţă talia zveltă şi umerii bine făcuţi.Gulerul era întors într-un fel plin de virilitate.
Pe când era pierdută în examinarea trupului lui,el deschise larg uşa de sticlă şi se uită peste umăr la ea,oferindu-i noi date de

asimilat.Braţele lui erau puternic bronzate,şi perişorii de pe ele,precum şi părul blond de pe creştetul capului erau decoloraţi,aproape de alb.Din coama lui stufoasă,câteva şuviţe rebele,cum rebel părea şi stăpânul lor,îi cădeau neglijent pe frunte,ştrengăreşte.

El ţinea uşa larg deschisă,stând în spatele ei,cu o mână proptită de marginea de sticlă,iar cealaltă odihnindu-se neglijent pe şoldul lui zvelt.Mustaţa,doar cu un ton sau două mai întunecată decât părul,era ridicată în colţul din dreapta,în timp ce gura îi schiţa un zâmbet.Ridicând o sprânceană pe deasupra ochelarilor de aviator,îşi continua propria evaluare.Maya nu-i putea vedea ochii,dar îi simţea privirea alunecând pe trupul ei,într-o evidentă examinare,care o făcu să simtă cum arde pielea pe ea.

-După dumneavoastră,frumoasă doamnă.Vorba lui tărăgănată era profundă şi avea o notă de seducţie şi o gravitate care ar fi fost mortale în pat.

Un curent o străbătu din călcâie până la rădăcina noii ei coafuri.

În pat?Imaginea chipului ei şocat se reflectă în oglinda ochelarilor lui.Nu-i venea să creadă că ea,care era prima după preşedinta Asociaţiei Femeilor Profesioniste din Houston şi mama unui student la *Harvard*,stătea acolo căscând gura la această,versiune Texas a dandy-ului plajei californiene,gândindu-se la pat.Putea cocheta cu ideea intervenirii unui bărbat în viaţa ei,dar,cu siguranţă,nu în genul acesta.Crispându-şi cu disperare mâna pe mapă,se grăbi să facă ultimii trei paşi,scuturând scurt din cap în timp ce trecea pe lângă el,prin uşa pe care i-o ţinea deschisă.

-Mulţumesc,îngăimă ea.În timp ce trecea,fu izbită de parfumul lui care-i aminti de rodii şi de piele tăbăcită şi de vântul care-i

răvăşea părul.Se îndreptă,cât de repede o putură duce picioarele ei lungi,spre toaleta doamnelor.Umezi un şerveţel de hârtie şi-şi tampona cu el faţa îmbujorată.Poate că avea bufeuri.
Nu,era prea tânără pentru bufeuri.Dar era prea bătrână pentru flirturi cu tineri sexy,în blugi mulaţi pe trup.Poate că cele nouă kilograme,pe care le dăduse jos de curând,îi afectase echilibrul hormonal.Simţea o nevoie disperată să o facă chiar acum.
-Nu! şopti.Respiră adânc,apoi încă o dată,mişcându-şi încoace şi încolo bumbul din ureche,închizând ochii,se concentra ca să se relaxeze.Dar nu reuşi.
Cu braţele proptite de marginea chiuvetei,se privi în oglindă.

Wick McCall bătea cu degetele pe braţul scaunului său,din rândul al treilea,şi îşi schimbă din nou poziţia.Indicaţia „Fumatul interzis”,de pe pereţii micii aule,
părea că-şi bătea joc de el.Nu era decât o jumătate de oră de când o fumase pe ultima,dar,Doamne,murea după o ţigară.
Aproape se ridicase să iasă afară,dar îşi aminti de promisiunea pe care i-o făcuse mamei lui.N-o să înceteze niciodată cu fumatul,dacă nu va încerca.Mama lui îi adusese drept exemplu pe taică-său,un înrăit fumător,care făcuse un emfizem.
Ştia că trebuia să se lase de fumat.Ori-Încotro se întorcea acum,dădea de altă avertizare a relelor pe care le pricinuia nicotină.
Frecându-şi palmele de blugii de doc,mulaţi pe trup,se uită împrejur prin aulă,
încercând să-şi sustragă atenţia de la dorinţa ce-i invada mintea şi muşchii.

Şaptezeci şi cinci de scaune din pluş erau aşezate în amfiteatru,ca la facultate,şi ceva din atmosfera înconjurătoare îi amintea de disciplina strictă de la şcoala secundară la care fusese.Deşi aceasta se petrecuse cu mai bine de douăzeci de ani în urmă,amintirea îl făcea şi acum să dorească să-i pună capăt şi să fugă.

Îşi trecu mâna peste faţă,ca să alunge acea amintire,şi îi studie pe cei adunaţi în sală.Erau ocupate aproape jumătate din scaune,dar el nu cunoştea pe nimeni de acolo,ceea ce nu era surprinzător.El nu era salariat al *Fairmont Oil*.Fusese invitat de Doug Hastings,un fost camarad de plonjări şi director pentru resurse umane de la *Fairmont.*

-Te asigur,îi spusese Doug,că hipnoza este cel mai uşor mod de a te lăsa de fumat.Psihologa asta este fenomenală.Primăvara trecută a ţinut o serie de şedinţe cu noi şi nouăzeci la sută din cei care au participat atunci nu mai fumează.

Uită-te la mine:eu sunt cel mai bun exemplu.E timpul să te laşi de obiceiul ăsta scârbos.Wick se încruntă şi începu să bată în scaun cu degetele de la cealaltă mână.Nu poţi găsi mai multă îngâmfare decât la un fost fumător.Se foi pe scaun şi se uită la ceas.Dacă nu vine în următoarele şaizeci de secunde,va pleca.Exact după cincizeci şi opt de secunde,se deschise uşa şi pătrunse o persoană înaltă,cu părul roşu.Wick se ridică în picioare.

Ea puse mapa pe catedra din faţă,iar el rămase înţepenit în picioare.Era femeia pe care o remarcase afară,cea căreia îi ţinuse uşa deschisă ca să intre.

Ea examina cu privirea sala,ezitând o frântură de secundă când se opriră asupra lui,apoi se îndreptară mai departe,în altă

direcţie.El rămase cu privirea pironită asupra ei.Fără îndoială că nceastă frumoasă doamnă,cu ochii verzi
scăpărători,cu buze pline şi cu linii ameţitoare,nu era psihologa.Ea zâmbi.
-Pun prinsoare că cei mai mulţi dintre dumneavoastră muriţi de nerăbdare să puneţi,chiar acum,o ţigară în gură.După câteva izbucniri nervoase în râs şi câteva târşâieli de picioare ale color din rândurile asistenţei,ea îşi încrucişa
braţele şi se rezemă cu spatele de catedră.Cu o voce joasă,rezonantă,continuă: Dacă credeţi că chiar nu veţi putea rezista următoarele patruzeci şi cinci de minute,fără o ţigară,puteţi ieşi să trageţi câteva fumuri.Vă voi aştepta.
Se uită împrejur să vadă dacă era vreun amator.Se mai auziră câteva picioare târşâindu-se,dar nimeni nu se ridică să iasă.Ea zâmbi din nou,îşi lăsă mâinile în jos şi păşi înainte.
-E bine pentru dumneavoastră.Cred că luaţi lucrurile în serios.Sunt Maya Stephens,psihologă şi hipnoterapeută.Câți dintre dumneavoastră aţi mai fost hipnotizaţi?Se ridicară câteva mâini.Ea dădu din cap.
-Bine.Am să vă cer imediat să ne împărtăşiţi din experienţa dumneavoastră.
Bănuiesc că mulţi sunteţi neliniştiţi la gândul de a fi hipnotizaţi.Probabil că aţi văzut hipnotizatori pe scenă,la televizor,care pun oamenii să facă lucruri caraghioase.Eu nu fac asemenea bazaconii,vă promit că nu voi pune pe nici unul dintre dumneavoastră să se comporte ca o găină sau ca o maşină de spălat.
După ce se opri,aşteptând să se termine cu chicotelile,întrebă:

-Ce credeţi că simţiţi când sunteţi hipnotizaţi? în timp ce câţiva riscară un răspuns,Wick era doar pe jumătate atent.Restul atenţiei şi-o concentrase ca s-o verifice pe buna doctoriţă.Aha,se gândea el studiind-o,e o femeie cu picioare frumoase,cum pot fi văzute pe sub fusta lungă.Deux-piece-ul tricotat pe care-l purta,deşi era larg,materialul moale,de culoare verde,trăda,când se mişca,nişte forme trăsnet,cu sâni bogaţi şi coapse destul de bine modelate,ca să poată fi calificate drept voluptuoase.Chipul ei avea un aer exotic.Şi deşi părul era roşu-acaju,nici un pistrui nu-i păta frumoasa piele măslinie.Avea pomeţii obrajilor ridicaţi,bărbia puternică şi gura mare,care n-ar putea fi considerată atrăgătoare.

Frapantă,hotărî el.Era frapantă.

-Hipnoza nu este nimic altceva decât urmărirea unei sugestii,spuse ea.Vom face un exerciţiu simplu drept demonstraţie.Închideţi ochii şi întindeţi mâinile drept înainte.

Închipuiţi-vă că ţineţi un mănunchi de baloane umplute cu heliu într-o mână şi o găleată plină cu pietre în cealaltă.Wick îşi concentra toată atenţia asupra exerciţiului,alăturându-se hotărât grupului.Urmă indicaţiile ei de a ţine baloanele imaginare în mâna dreaptă şi găleata cu pietre în stânga.

-Acum,deschideţi ochii,spuse ea.Priviţi-vă braţele.Observaţi diferenţa? Realizaţi deosebirea?Ei,fir-aş al dracului,mârâi Wick pentru el însuşi.Mâna lui dreaptă era cu mai bine de treisprezece centimetri mai sus decât stânga.Îndoi braţele.Stângul părea mai încordat,ca şi cum ar fi ţinut cu adevărat o greutate.

Un zumzet general străbătu camera pe când cei prezenţi schimbau între ei impresii în legătură cu experienţa.Maya

Stephens îi privi zâmbind,până când se făcu linişte.Wick îşi dădu seama că nu se uita către el.
-Uluitor,nu-i aşa? întrebă ea.Eu nu am făcut nimic altceva decât să vă sugerez.
Dumneavoastră v-aţi concentrat folosind propria imaginaţie,urmând sugestia mea,pentru că aţi fost de acord.Aceasta este hipnoza.O stare de relaxare folosind concentrarea,imaginaţia şi sugestia.
Îndepărtându-se de catedră,se apropie de cei din rândul din faţă şi îşi strecură,
neglijent,degetele lungi în buzunarul fustei.Înainte ca mâinile ei să dispară din câmpul vizual,Wick observă că singurul inel pe care-l purta era unul mare,din aur,complicat cizelat,pe inelarul mâinii stângi.
-În după-amiaza aceasta,nu o să ne necăjim cu fumatul.Am să vă învăţ să vă relaxaţi la sugestie;v-am adus şi câteva înregistrări pe care le veţi folosi acasă.
Dacă vă hotărâți să continuaţi şedinţele,ne vom întâlni cam o oră în fiecare luni şi joi după-amiază,timp de trei săptămâni.Are cineva întrebări de pus?
În timp ce ea răspundea la întrebări şi-i liniştea pe cei care-şi exprimau teama în legătură cu hipnoza,Wick stătea liniştit şi o privea.Era fermecătoare,discutând cu fiecare în parte,cu atitudinea ei convingătoare şi umorul acela plăcut.Fu
impresionat.
-Şi acum,să ne relaxăm.Scoateţi-vă,dacă vreţi,pantofii,lărgiţi nodurile de la cravate şi curelele,dacă doriţi,puteţi să vă scoateţi şi haina.Mişcaţi-vă şi aşezaţi-vă cât mai confortabil.Respiraţi

adânc şi închideţi ochii.Imaginaţi-vă,dacă puteţi,că vă aflaţi pe o plajă frumoasă.E linişte şi pace.
El închise ochii şi vocea ei catifelată îl pătrunse ca mierea.Stătea lungit pe spate pe nisipul alb,moale şi cald.Pescăruşii dădeau târcoale şi strigau pe deasupra capului său,şi o briză uşoară îi flutura părul,adiind plăcut peste pielea lui.Respiră adânc şi inhala aerul sărat,simţind cum tensiunea se topea ca untul,scurgându-se în nisipul de sub el.Valuri uşoare clipoceau la ţărm şi,în ritmul fluxului şi refluxului lor,simţi cum se cufundă...
-Mai adânc,tot mai adânc,într-o stare de deplină relaxare.Asemenea cântecului de leagăn al lui Lorelei,vocea ei de contraltă era irezistibilă,liniştitoare.Nu mai exista nimeni pe lume în afară de ei doi,asculta cele mai senzuale sunete pe care le auzise vreodată.Purtat de propria lui fantezie,îi ignoră dispoziţiile şi se concentra numai asupra ritmului şi combinaţiei de cuvinte pe care le auzea.Unda erotică a vocii ei îi izbea faţa,pieptul,abdomenul.Răsuflarea ei înlocui briza,în timp ce buzele ei pline şi limba catifelată înainta delicat pe trupul lui osos,de la călcâie până la frunte.Părul ei lung,acaju,bogat,revărsându-se,îi mângâia pielea
înfierbântată de soare,acum se cufunda...
-Mai adânc,tot mai adânc într-o deplină stare de relaxare.Te simţi atât de bine şi de relaxat!În visul lui,ochii ei erau verzi ca marea,cu pleoape grele,şi soarele făcea ca părul să-i scânteieze ca o flacără arămie,cum se apleca deasupra lui,
îngânându-şi vraja cu sunete pătrunzătoare şi atingeri domoale.Pielea ei era mătase scăldată în soare,iar zâmbetul,pe când îşi adâncea buzele într-ale lui,era zâmbetul unei

sirene.Limbile lor se întâlniră şi mâinile lui erau nesăţioase să alunece pe sânii ei nemaipomeniţi şi de-a lungul sinuozităţilor îmbietoare ale coapselor.Dar nu se putea mişca.Nu putea decât să zacă aici şi să asculte glasul ei excitant îngânând descântecul fermecat.

Toate părţile trupului lui erau relaxate,cu excepţia uneia, care devenea din ce în ce mai puţin relaxată.Încercă să întindă braţele ca să o înlănţuie cu ele,dar muşchii nu-i ascultau comenzile.Ea se trase înapoi aruncându-i un zâmbet senzual,frecându-şi palmele de pieptul lui,în dezmierdări uşoare.Îi murmura cuvinte liniştitoare,încălecându-l cu picioarele ei lungi,şi începu să se afunde şi ea...

-Mai adânc,tot mai adânc.Nu te-ai simţit niciodată atât de bine.Te simţi minunat.

Sfinte Dumnezeule! se lamenta o parte din gândurile lui,asta este doar imaginaţia ta.Dar cealaltă parte îi spuse primei să se lase învinsă.Senzaţia era al dracului de plăcută.Ea îşi lăsă capul pe spate şi îşi roti coapsele umede şi fierbinţi.Sudoarea îi îmbrobona fruntea pe măsură ce se afunda în el...

-Mai dânc,tot mai adânc.Ieşi repede din asta,McCall,îşi zise,înainte de a te face de râs în faţa tuturor acestor oameni.Sudoarea îi năpădea tot mai abundent fruntea.

-E atât de plăcut să stai întins pe plajă,cu ochii închişi.Pleoapele tale parcă ar fi lipite cu clei,nu le poţi deschide.Încearcă să deschizi ochii.

Ale dracului!nu le putea deschide.Trăgea şi tot trăgea de ele,dar parcă cineva îi turnase clei pe gene.

-Relaxează-te,îngâna ea.Ochii tăi sunt perfect normali.Când voi număra până la

cinci,acesta va fi semnalul că eşti perfect treaz.Te simţi minunat.Relaxat şi perfect reconfortat,perfect normal şi vioi.Şi la noapte,vei dormi foarte bine.Şi acum...unu...doi...trei...patru...cinci.Eşti perfect treaz.Când i se deschiseră brusc ochii,ea se uită direct la el,zâmbindu-i.Era încă excitat.Doamne,era cea mai senzuală femeie pe care o cunoscuse vreodată.Vocea asta îl făcuse să ardă în
flăcările iadului.Se gândi să transforme acest vis în realitate,cât mai curând posibil.Dând cu ochii de ochii lui deschişi,ea şi-i întoarse imediat către alţii,care clipeau şi zâmbeau.
-Vă simţiţi relaxaţi? se adresă ea grupului.Asta înseamnă să fii hipnotizat.
Drăguţ,hmmm?Drăguţ,nu prea era cuvântul care să descrie ceea ce simţise el.Se foi în scaun.
-Acum,pentru că v-aţi mai acomodat cu ideea,la şedinţa următoare ne vom adânci şi mai mult.Are cineva vreo întrebare?
-Da,răspunse un bărbat din primul rând.Care-i numărul tău de telefon,dragă? îi luase lui Wick vorba din gură.Ea îl privi amuzată.
-Doar nu vreţi să-mi puneţi în primejdie licenţa,nu-i aşa? Nu-mi dau întâlniri cu clienţii,zise ea.Şi oricum,nu aş ieşi niciodată cu un bărbat care fumează.
Râseră cu toţii de tachinarea ei plină de înţelegere faţă de isteţul tip,dar Wick simţi de parcă-l lovise cineva cu o măciucă în cap.Când se învârti,înmânând înregistrările pe care le adusese,el rămase pe loc,dându-i sângelui răgazul să se răcorească şi încercând să găsească un pretext ca să intre în vorbă cu ea.
Intenţiona să o cunoască mai bine.Mult mai bine.Trebuia să găsească ceva.Nu întâlnise niciodată,până atunci,o femeie pe

care să nu o convingă,dar doamna asta era mai ageră decât cele mai multe dintre ele.Ea depăşea cu mult capetele care pluteau pe apa pisicinei lui particulare.Nu numai că era mai strălucitoare şi mai senzuală,dar căldura şi simţul umorului,care o caracterizau,îl atrăgeau.De fapt,i se părea că o cunoştea mai de mult,deşi nu îşi amintea să o mai fi văzut vreodată.Asta-l mira.
Deodată,prinse firul unei vagi amintiri.Domnişoara Bergstrom!Clătină din cap zâmbind,gândindu-se la acei ani turbulenţi ai adolescenţei.La şaisprezece ani era plin de coşuri şi răzvrătit.Era neobrăzat,posac şi nerăbdător,gata în fiecare clipă să explodeze.Ura plictiseala şi restricţiile şcolii secundare,îşi ura clasa,îşi ura profesorii şi îşi ura părinţii.În anii lui de elev cu corijente,era încercat de ideea să se lase de şcoală şi să fugă de acasă,când l-a luat sub aripa ei ocrotitoare Laura Bergstrom,consilier şcolar,şi nu i-a mai dat drumul.Sub îndrumarea ei răbdătoare,s-a îndreptat,cel puţin atât cât să poată suporta *Odessa Hight* până la absolvire.Şi a făcut o pasiune nebună pentru ea.Îi tăia iarba peluzei,îi spăla
maşina şi o adora cu toată patima discretă şi plină de fantezie a adolescenţei.
Datorită ei,optase pentru colegiu,în loc să se ducă la marină.Şi ani de-a rândul
după aceea,Laura Bergstrom fusese etalonul lui de comparaţie pentru femeie.
Nici una nu fusese nici pe departe asemănătoare ei.Dar acum era băiat mare,
Maya Stephens era comparabilă cu domnişoara Bergstrom.
Când mulţimea celor din aulă se mai rări,Wick se ridică şi se îndreptă agale spre locul în care stătea ea în picioare.Aşteptă

până când înmână caseta înregistrată şi ultimului dintre ei.Ea zâmbi şi îi întinse şi lui o casetă.
-Poftim.
-Mulţumesc,spuse el,luând-o.Dar ştiţi,trebuie să recunosc că m-am strecurat aici sub un pretext fals.Ea ridică din sprâncene.
-Aaa? El zâmbi.
-N-am mai pus de mult timp o ţigară în gură.La dracu,nu minţea.O oră şi jumătate era timp îndelungat pentru el.Dar mă interesează programul pentru compania mea.Scoase o carte de vizită din portofel şi i-o întinse.Doug Hastings este prietenul meu,el m-a invitat.Sunt impresionat de performanţa dumitale.Aş vrea să discutăm despre aplicarea metodei dumitale asupra salariaţilor mei.
Doctor Stephens,eşti liberă astă-seară,să luăm masa împreună?
Maya ezită o clipă,înainte de a-i răspunde.
Anii de practică clinică o ajutaseră să-şi păstreze calmul aparent,dar simţea de parcă ar fi fost invadată de un roi de albine.Virilitatea lui de mascul nestăpânit şi senzualitatea lui radiau ca o febră.Pulsau,încălzeau aerul din jurul lui.
Pentru că la început fuseseră ascunşi în spatele lentilelor ochelarilor şi după aceea de distanţa dintre ei,nu-i observase ochii neobişnuiţi.Acum,era magnetizată de ei.Cu linii adânci de laba gâştii pe la colţuri,erau de culoarea formidabilă a aurului,ca ochii tigrilor,şi în permanenţă îngustaţi,lăsând deschisă aceeaşi fantă îngustă ca la animalele de pradă versate şi veşnic la pândă.
Provocau şi zeflemiseau,nu le scăpa nimic.Trebuia să fie nebună să se încurce cu el.
-Îmi pare rău,domnule...Ea se uită în jos spre cartea de vizită.

-McCall,zise el.Wick McCall.El îi aruncă un zâmbet indolent şi o scăpărare din înguştii lui ochi de aur.Un şoc de excitaţie îi invada creierul.Se revărsase adrenalina în fluxul sangvin.Primul impuls fu să cedeze sistemului ei do apărare sau imboldului de a fugi ca o nebună.Dar îşi impuse să rămână pe loc.

-Îmi pare rău,domnule McCall,nu sunt liberă astă-seară.Şi agenda mea este atât de încărcată tot restul anului,încât nu cred că vă voi putea ţine companie vreodată.Totuşi,aş fi bucuroasă să vă recomand o colegă de a mea.

El clătină din cap.

-Eu pe dumneata te vreau.Maya era extraordinar de receptivă,dar nu era nevoie să fie doctor în filozofie ca să-şi dea seama de motivele lui.Era sigură că el voia să sugereze mai mult decât o relaţie de afaceri.Aşa se întâmpla când trăgea cu ochiul la fesele bărbaţilor.Se afla în faţa unei forţe care putea deveni periculoasă şi nu ştia cum să procedeze.

-Îmi pare rău,spuse ea.Vă rog să mă scuzaţi,dar acum trebuie să mă întorc la biroul meu,pentru o întâlnire.Îşi înşfăcă mapa şi părăsi încăperea.

Pe când străbătea clădirea,traversând locul de parcare cu paşi grăbiţi,era încă buimăcită de întâmplare.În cei şaptesprezece ani de la moartea lui Ron,nu mai întâlnise încă nici un bărbat care să o tulbure atât de profund visceral.Ajunsese de mult la concluzia că ceea ce împărtăşiseră ea şi Ron nu putea fi trăit decât o singură dată în viaţă,că fusese produsul înflăcărării tinereţii şi al stării de agitaţie în care se afla omenirea.Nu se aştepta să mai întâlnească ceva asemănător.La drept vorbind,nici nu ştia dacă ar mai fi putut suporta o asemnea intensitatea sentimentelor,la vârsta ei.Era de acord că trebuia să facă nişte schimbări.Între

atitudinea sâcâitoare a cumnatei ei,Chelsea,şi cei patruzeci de ani care o priveau în faţă,Maya se hotărâse să aducă o îmbunătăţire în viaţa ei,să fie puţin mai indulgentă cu ea însăşi.Puţin hedonism nu strică,cugetă ea.Dar proiectul ei nu pornea de la intenţia de a vâna un bărbat.Adevărat,cu plecarea fiului Mayei,
David,care fusese obiectul preocupărilor ei,celibatul devenise puţin cam plictisitor.Îi trecuse prin minte chiar să arunce plasa printre cei câțiva bărbaţi accesibili din grupul de vârsta ei.Îşi imaginase că va găsi un doctor sau un bancher de vârstă mijlocie,nu un tigru în blugi mulaţi pe trup.
Ar fi mai mare ruşinea să devină una dintre femeile acelea de vârstă mijlocie,
care se sulemenesc prea tare şi flirtează cu tinerii din cavaleria de gardă.Nu,un bancher simpatic i s-ar potrivi foarte bine.
Câteva minute mai târziu,stătea în camioneta ei,veche de zece ani,străduindu-se să o bage în contact,clătinând agitată bumbul din ureche.Dar nici un efort nu avu vreun rezultat pozitiv.
-Avem probleme?Ea tresări la auzul vocii profunde,îşi răsuci capul şi-l descoperi pe Wick McCall,stând,ca din întâmplare,după portiera de suire a pasagerilor,cu capul strecurat înăuntru.
-Nu vrea să pornească maşina.
-Miroase de parcă ar fi înecat carburatorul.Deschide capota şi am să verific.După câteva minute petrecute sub capotă,el o trânti cu zgomot la loc şi,
ştergându-şi mâinile cu batista,se îndreptă cu mers legănat spre locul în care
stătea ea spumegând de mânie.

-Este înecat.Lasă-l să se odihnească vreo câteva minute şi cred că o să pornească.Oricum,cred că îţi trebuie un alt carburator.
-Îmi trebuie altă maşină,spuse ea.Dar acum nu am nici o clipă de pierdut.Trebuia să mă întâlnesc cu un client,spuse cercetându-şi ceasul,chiar în clipa aceasta.
El îi deschise portiera.
-Hai,te conduc eu.Era gata să-l refuze,dar îşi dădu seama că era o prostie.
-Mulţumesc.Ieşi din maşină,luându-şi doar mapa.El luă cheile maşinii şi i le flutură prin faţa ochilor.
-Nu vrei s-o încui?Ea strâmbă din buze cu dezgust.
-Dacă vrea cineva să o fure,n-are decât.Râzând,el o conduse la o maşină Corvette,foarte joasă şi foarte roşie.Nu era chip să te poţi strecura în ea cu graţie,
dar ea o făcu cât se putea de bine.Când se instalară în maşină,o întrebă:
Încotro? Ea îi arătă direcţia cu degetul.
-Cinci minute pe drumul ăsta.
-Am să te duc în trei.Maşina puternică porni vâjâind din locul de parcare.
-Îţi sunt recunoscătoare că m-ai luat,domnule McCall.
-Spune-mi Wick.
-Este un nume neobişnuit.E prescurtarea de la ceva?
-Da,spuse el zâmbind şi clipind din ochii lui de tigru.De la Wicke
(Răutăcios,maliţios).

CAPITOLUL 2

Maya se gândea că liftul n-o să mai ajungă niciodată la etajul patru.Era o epavă plină de nervi şi trucul cu blestematul de bumb din ureche nu-i aducea nici un pic de linişte.Când,la oprire,uşa de oţel inoxidabil glisa,se repezi avântându-se pe hol.Cu două uşi înainte de biroul ei,se afundă în debaraua pentru mături.Se poticni într-o găleată cu lături de la spălatul pe jos şi şuieră o înjurătură usturătoare în timp ce scotocea prin poşetă.Domnul Brooks probabil că o aşteptă,dar el mai putea să aibă încă două minute răbdare,ea însă nu.

Găsi în buzunarul de sus al poşetei două ţigări mototolite,una ruptă în două de la mijloc,ale cărei bucăţi abia se mai ţineau una de alta,şi o cutie cu chibrituri.Ea o înşfăcă pe cea mai puţin mototolită şi-i smulse partea ruptă.Îşi înfipse capătul cu filtru în gură,o aprinse şi trase cu putere un fum.

Era raiul pe pământ.După încă vreo câteva fumuri,se întoarse spre teul care avea agăţată cârpa de şters pe jos şi era proptit de perete.Da,mă simt ca o idioată,îşi zise.Da,mă simt ca o ipocrită.Da,ăsta-i un mod îngrozitor de comportare pentru o femeie în toată firea.Mucul sfârâi în zoaiele murdare din găleată.Ea îşi curăţi gura cu deodorant cu iz de mentol,deschise uşa şi pătrunse în biroul său pe intrarea particulară.Secretara ei,care o servea de opt ani,Camilla Davis,îi aruncă o privire întrebătoare când intră pe uşă.

-Domnul Brooks te aşteaptă,spuse Camilla,urmând-o pe Maya în birou.

-Îmi închipuiam.Maya îşi puse deoparte poşeta şi trase puternic aer în piept.Să intre.

-A telefonat Chelsea şi a spus că ia două bucăţi de miel în drumul către casă;şi doctorul Younger vrea să se consulte cu

dumneata în legătură cu unul dintre pacienţii lui.Femeia de culoare,înaltă,cu părul cenuşiu,pieptănat într-un coc stufos,gen afro,se înclină înainte,adulmecând.Miroşi ca şi cum iar ţi s-a stricat maşina.
-Camilla,spuse Maya,îngustându-şi ochii,termină.

După ce-şi petrecu o oră întreagă cu cinofobia-teama de câini-a domnului Brooks,care devenise o adevărată problemă de când logodnica lui avea un ciobănesc german,doi pudeli şi un terrier tibetan,care erau ca nişte copii pentru ea,apoi încă o oră cu o mamă suicidară şi douăzeci de minute în consultarea doctorului Younger,Maya era moartă.Avusese o zi lungă.
Şi îşi dorea o ţigară.Cele câteva fumuri furate în debaraua pentru mături nu-i erau de ajuns.Îşi zăngăni bumbul din ureche.N-o ajută.Îşi scoase pantofii şi tocmai se pregătea să introducă o înregistrare în casetofonul de pe biroul ei,când o sună Camilla.
-Da?
-A telefonat Chelsea.A zis că nu mai cumpără bucăţile de miel pentru masă: are o întâlnire urgentă şi nu se va întoarce până târziu.A sunat şi secretara doctorului Adams şi a spus că a fost contramandată întâlnirea de diseară,va fi
reprogramată săptămână viitoare.Doctorul Adams s-a dus acasă pentru că era gripat.Se pare că vei avea o seară liniştită,şefa.
Da,şi primul lucru pe care-l voi face,se gândi va fi să mă opresc să cumpăr un pachet de ţigări pe care le voi fuma,una câte una,pe toate.
Şi,adăugă Camilla,vocea scăzându-i cu o octavă,este un domn McCall aici,care vrea să te vadă.Zice că e ceva în legătură cu maşina dumitale.

McCall? Wick McCall?
-Înalt,blond,bine făcut,cu mustaţă.Dacă aş fi în locul dumitale,m-aş încuia cu el în cameră şi aş azvârli cheia pe fereastră.În fundal,Maya auzi un râs de bărbat.
Camilla,a auzit ce-ai spus?
-Păi stă chiar lângă mine.Cred că a auzit,doar dacă nu e surd,dar îmi face impresia că e întreg în toate privinţele.Vrei să-l las să intre?
-Aminteşte-mi să te concediez săptămână viitoare.Maya oftă şi Camilla râse.
Da,să intre.Tocmai încerca să-şi găsească şi celălalt pantof,când apăru Wick.
Aruncă o privire împrejur,trecând repede în revistă interiorul,care,cu excepţia biroului ei,era mobilat ca un salon confortabil,într-o combinaţie care releva atât stilul tradiţional cât şi contemporan.Deşi ocheada lui a fost rapidă,aparent neatentă,ea putea garanta că nu-i scăpase nimic,de la covorul de culoarea piersicii,la colecţia precolumbiană.Liniile din jurul ochilor lui se încreţiră când dădu cu ochii de zâmbetul ei vag.
-Îmi place biroul dumitale.Frumos,liniştitor.Se îndreptă spre unul din rafturile de cărţi,confecţionat din lemn de nuc,şi luă o mică figurină dintre cupele gravate şi pictate.Cine este re-i prezentat aici?
Căutând cu piciorul după escarpinul pierdut,ea îi răspunse:
-Un războinic mayaş,de prin anul şase sute Anno Domini.
Sprânceana lui blondă se ridică.
-Mayaş,Maya,ca numele dumitale.

-Părinţii mei au fost arheologi.Erau la nişte săpături în America Centrală când m-am născut.Picioarele ei îşi lărgiră raza de căutare a pantofului pierdut.Nu
m-am născut chiar pe şantierul de săpături.Mama a fost nevoită să întrerupă mai mult timp lucrul pe şantier ca să stea la maternitate.El se apropie,se lăsă pe vine lângă ea şi cercetă cu privirea pe sub birou.Cum căuta,braţul lui îi atinse piciorul.Ea se înfioră şi îşi trase acnunul înapoi.
-Asta căutai? întrebă el,scoţând la iveală un escarpin de culoarea cămilei.
Ea încuviinţă din cap.Wick o prinse de gleznă și ea îşi ţinu respiraţia când simţi degetele lui pe partea de jos a piciorului ei.Ochii lui de aur se cufundară într-ai ei,strecurându-i pantoful în picior.
-Se potriveşte.Probabil că tu eşti doamna după care alerg prin ţară,spuse el,
continuând să-i ţină glezna în mână.
-Poftim? El râse.
-N-ai citit „Cenuşăreasa” când erai mică?
-Vai,zise ea,chicotind forţat.Bineînţeles.Îşi trase piciorul,dar el nu-i dădu drumul.Ce cauţi aici?.El îi dădu drumul la gleznă şi se ridică în picioare.
-Ţi-am făcut maşina să meargă,dar a trebuit să-i înlocuiesc carburatorul.Este aici în parcare.
-Nu trebuia să faci asta.
-Dar am vrut.
-Am să-ţi plătesc.Căută carnetul de cecuri.Cât îţi datorez?

-Imasa cu mine astă-seară şi vom discuta.Prefer să-ţi completez un cec.Nu voia să-i rămână datoare şi nici să cedeze şantajului.El zâmbi.
-Şi eu prefer să te iau la masă.Chelsea a contramandat bucăţile de miel şi doctorul Adams este gripat,aşa că eşti liberă.
Ar fi sugrumat-o cu plăcere,chiar în clipa aceea,pe limbuta ei secretară.
-Nu ştiu dacă ţi-a trecut prin minte,domnule McCall,că nu vreau să merg cu dumneata.
-Wick,spune-mi Wick.Mi-a trecut acest gând prin minte,dar l-am înlăturat.O apucă de o mână şi o trase să se ridice în picioare.Vino,acordă-mi câteva ore,
strict în interes de serviciu.În afară de asta,trebuie să ajung înapoi la maşina mea.Este un restaurant mexican pe strada următoare.Îţi place mâncarea mexicană?
-Ţin regim.
-Doamne,eşti greu de mulţumit.Bine,în drum,este un loc unde se servesc fructe de mare.O să ne oprim acolo.Abia avu timp să-şi înşface poşeta,înainte de a o apuca el de braţ şi a o scoate din birou.
-Ne întâlnim dimineaţă,îi strigă ea,peste umăr,secretarei.
-Mulţumesc,Camilla,spuse el,făcându-i cu ochiul femeii zâmbitoare şi ridicând degetul mare în semn de victorie,înainte de a închide uşa în urma lor.
Încruntându-se,ea îl întrebă:
-Ce înseamnă toate astea?
-Aaa,eu şi Camilla ne-am împrietenit când te aşteptam.Mi-a spus o grămadă de lucruri interesante despre patroana ei.Ca...

Un lift se opri şi ei tăcură cât timp coborau cu doi bărbaţi,îmbrăcaţi în costume de oameni de afaceri,şi cu o femeie ţinând un prunc în braţe.Ce-i spusese Camilla? Primul lucru pe care-l va face dimineaţă,când se va întoarce la lucru,va fi să-i ţină secretarei un logos serios despre tulburarea liniştii altora şi despre îndatoririle salariaţilor.Wick o lăsă pe locul pasagerilor din propria ei maşină,se aşeză la volan,apoi o întrebă:
-De ce te încrunţi?
-Secretara mea ştie cât este de importantă discreţia în biroul nostru.De obicei,
este discreţia personificată.El râse.
-De fapt,nu mi-a spus mare lucru,în afară de faptul că eşti văduvă şi că munceşti din greu.Autocamioneta funcţiona cum nu funcţionase niciodată când o condusese ea.El se întoarse.Cine este Chelsea?
-Cumnata mea.Sora mai mică a soţului meu.
Locuieşte cu mine de când a divorţat,de vreun an,Urmează cursurile Facultăţii de Drept şi lucrează ca zilieră.
-De cât timp eşti văduvă?
-De şaptesprezece ani.
-Vietnam?Ea dădu din cap.
-Copii?
-Am un băiat,David,student în anul doi la *Harvard*.Dumneata?
-N-am fost căsătorit niciodată.
Ar fi vrut să-l întrebe câți ani are şi de ce nu a fost căsătorit,dar îşi muşcă buza şi îşi ţinu gura.Ce importanţă avea? Nu era decât un bărbat care-i reparase maşina şi o invitase la cină ca să discute nişte probleme de afaceri.Trebuia să uite de fizicul lui.Să uite zâmbetul senzual şi ochii de tigru.Să uite aura de virilitate

cu care umplea maşina până la refuz.Îşi dorea cu disperare o ţigară.
Când intrară în restaurant,ochi un automat cu ţigări într-o firidă dintre cele două toalete.După ce se instalară în sectorul de nefumători şi ea-şi comandă un pahar de vin alb,în contrast cu Bourbon-ul lui cu apă,se scuză spunând că vrea să-şi „pudreze nasul”.
-Şi eu am nevoie să mă pudrez,se ridică el urmând-o.
La dracu! blestemă ea în gând.Trecură pe lângă automatul cu ţigări şi intrară la toaletă.De îndată ce fu înăuntru,Maya îşi înşfăcă portofelul şi înjură din nou când descoperi că nu avea decât două monede de câte un sfert de dolar,un penny și doar o hârtie de cinci lire.Trebuia să schimbe.Cu hârtia de cinci lire în mână şi cu poşeta sub braţ,împinse uşa să o deschidă.
Wick stătea în picioare lângă automatul cu țigări,uitându-se către ea.
Tocmai luam nişte gumă.Trase de un buton şi un pachet de gumă ieşi din automat,însoţit de zornăitul monedelor.
-Eu,ăăă,am nevoie de nişte mărunţiş.Pentru,ăăă,acolo.Şi flutură din mână indicând toaleta da dame.
-De cât ai nevoie? întrebă el,scotocindu-se în buzunarul blugilor strâmţi.
Cinci sferturi de dolar.El ridică din sprâncene.
-Probabil că s-a scumpit.Când îl privi fâstâcită,el zâmbi.
-Am trei surori mai mari şi patru nepoate,aşa că sunt familiarizat cu toate problemele femeieşti.
După o secundă,îşi dădu seama ce voia să insinueze el.Dacă ar fi fost genul de femeie care roşeşte,ar fi roşit.Din fericire,nu

era.Decisă să insiste fără ruşine,nu făcu nimic ca să corecteze neconcordanţa.
-Ai mărunt?
El deschise palma şi ea culese cinci din cele şase sferturi de dolar din mâna lui.
-Mulţumesc.Răsucindu-se,intră din nou în toaleta pentru doamne.
Se rezemă de perete şi scoase un oftat de dezgust.Era ridicol.Un adult nu trebuie să se comporte astfel.Şi uite că se furişa ca o adolescentă.Era stupid,absolut stupid.Întredeschizând puţin uşa,trase cu ochiul prin crăpătura micuţă.Nu se vedea nimeni.Se repezi afară,introduse monedele şi trase de manetă,înhățând pachetul,care promitea cel mai scăzut procent de gudron şi nicotină,se întoarse în fugă în toaleta pentru doamne,despachetându-l din mers.
Neluând în seamă indicaţia cu „Fumatul interzis”,îşi înfipse o ţigară în gură şi scotoci prin harababura din poşetă,după un chibrit.În cele din urmă,scoase un pliant de reclamă pentru tractoare,cu colţurile îndoite.Unde intrase chibritul,
habar n-avea.Nu era.Ridică din umeri.Soarta conspira împotriva ei? Trânti în poşetă pachetul cu ţigări şi ieşi din nou pe uşă.Cu siguranţă că au şi chibrite la automat.Orice restaurant are.Wick stătea în picioare în grupul de oameni strânşi în faţa automatului.Când o văzu,tresări,apoi zâmbi.
-Acum,eşti gata să bei? Ea scrâşni din dinţi.
-Da,mulţumesc.Şi se îndreptă băţoasă spre masa lor.Wick îşi luă băutura,cam apoasă şi-i adulmecă savoarea,apoi o ridică pentru un toast,ea nici măcar nu auzise ce zisese când ciocniră

paharele,pentru că,trei mese mai încolo,în sectorul fumătorilor,vedea un norişor de fum plutind spre tavan.
Respiră adânc,încercând să se amuze copios,cum nu o făcea în realitate.Simţi o crampă în stomac.Vinul dispăru din paharul ei din trei înghiţituri hulpave.
-Mai comandă-mi unul,te rog,spuse ea,izbind cu paharul de masă.Trebuie să dau un telefon.Plecase,înainte ca el şă fi putut rosti vreun cuvânt.Luând,în drum,o cutie cu chibrituri,porni spre toaleta doamnelor.Două femei în pantaloni de poliester,foarte zgomotoase şi foarte obeze,stăteau în faţa chiuvetei duble.Una dintre ele îşi piaptănă părul lung,negru,cealaltă se stropea cu apă pe mâini.Maya nu le dădu nici o atenţie când ajunse ţigara şi şi-o aprinse.
Trase cu nesaţ un fum în piept,îl reţinu,apoi îi dădu drumul încet.Încă un fum şi muşchii i se relaxară.
-Doar nu vrei să fumezi aici,scânci o voce nazală.Nu vezi semnul? continuă vocea,care era a femeii ce se pieptăna.Maya întoarse capul şi îi răspunse cu cel mai liniştitor ton profesional:
-E caz de forţă majoră.
-Eu nu înţeleg,spuse cea care se spăla pe mâini,cum de sunt unii atât de nesimţiţi.Aruncă tamponul de hârtie,ud leoarcă,pe jos,şi ieşi,urmată îndeaproape de cealaltă femeie.După încă vreo câteva pufăituri,Maya aruncă ţigara în apa din toaletă şi se îndreptă spre chiuvetă.Culese tampoul de pe jos,şterse marginea chiuvetei stropite cu apă şi îndepărtă firele de păr negru din interiorul acesteia,
drept pedeapsă pentru păcatul ei.Când se întoarse la masă,scaunul din faţa *Bourbon*-ului era gol.

Wick trase un ultim fum şi aruncă mucul în tufa plantată de la marginea restaurantului.Se simţea ca un prost să se furişeze pentru a fuma,dar se simţise şi mai prost când era gata să-l prindă Maya,în momentul în care voise să cumpere pachetul de ţigări de la automat.Mulţumită omului pe care-l văzuse pe scară, improvizase imediat,amintindu-şi că automatul acela avea şi gumă.Va termina pachetul acesta,apoi se va lăsa.Ce dracu!Trebuia să o facă.

Cum se apropie de masă,o văzu pe Maya stând singură şi sorbind din vin.

-Scuză-mă că ai ajuns înaintea mea.Am ieşit câteva clipe cu un vechi prieten.

-Nici o problemă,spuse ea zâmbind.Avea un zâmbet irezistibil,cald şi sincer.

Și un fel de a te privi,de parcă erai singurul om de pe pământ.Bănuia că dispunea de o profundă maturitate şi de multă încredere în persoana ei,ca să poată uita de ea însăşi şi să se concentreze asupra celorlalţi.

Comandară cina.El luă stridii crude,crevete prăjit şi cartofi prăjiţi,din plin; ea,biban fript şi o salată.Nu înţelegea pentru ce ţinea ea regim.Arăta colosal.Nu fusese niciodată atras de femeile cu umerii ascuţiţi şi cu oasele coapselor proeminente.Şi afară de asta,se vedea de la o poştă că era o femeie strălucitoare.

Descoperi că asta îi făcea plăcere.Ea se adaptase mai repede decât femeile cu care se întâlnea el de obicei.

Maya încercase să abordeze discuţia despre afaceri,o dată sau de două ori,dar el ocolise subiectul canalizând conversaţia spre alte subiecte.Se arătă surprins că era o admiratoare a baseballului.

-De ce te surprinde? Baseballul le place şi psihologilor.Şi cu David în casă,nici nu s-ar fi putut să nu-mi placă.Mi-am pierdut ore în şir ca să-l facă să-şi stabilească locul şi să se fixeze în echipa Micii Ligi.Când era în şcoala secundară,n-am lipsit de la nici unul din meciurile jucate de el,deşi îmi dădea peste cap toate programările.În timpul cafelei îi făcu o propunere:
-Am două bilete la meciul echipei *Astros*,pentru sâmbătă după-amiază.N-ai vrea să vii cu mine?Înainte de a răspunde,se uită în ceaşcă şi îşi trecu,absent,degetul lung prin zaţ.
-Îmi soliciţi o întâlnire,Wick? De ce să mintă? Zâmbi larg.
-Da.Ridică fruntea în sus şi frumoşii ei ochi verzi priviră drept într-ai lui.
-De ce?
-Din motivul obişnuit.Mă simt atras de tine şi mă simt bine în compania ta.
-Câți ani ai?Nu se putu abţine să nu zâmbească.
-Destul de mulţi.
-Ăsta nu-i un răspuns.El se încruntă.
-Am treizeci şi şapte de ani,dar nu văd ce importanţă are vârstă mea.Îmi conduc singur afacerile şi am un cont considerabil în bancă.La ultima examinare medicală,am avut rezultate excelente;vedere perfectă,dinţi sănătoşi.Ştiu,sunt mulţi excentrici care cutreieră oraşul acesta,și aș fi fericit să-ţi procur referinţe dacă vrei.Ea zâmbi.
-Nu vreau să te jignesc.N-am nevoie de referinte;mă pricep destul de bine la oameni.Dar,Wick,am un băiat mare.Acum două săptămâni,am trecut de patruzeci.
-Acum două săptămâni? Nu glumeşti? în ce zi? Ea îl privea uluită.

-Pe douăzeci august.El se lăsă pe spate în scaun şi râse.
-Ei,fir-aş al dracului! Ce zici de asta? Suntem născuţi în aceeaşi zi.Vedeam eu că avem multe în comun.Asta-i grozav.Deşi cu întârziere,putem merge la meci să ne sărbătorim.O să le cer să pună chiar şi o lumânare în crenvurştii noştri.Îţi plac crenvurştii?

Maya îi făcu lui Wick,care insistase să-l lase să o conducă până acasă,semn de rămas bun cu mâna şi intră pe uşa din spate a marii case,cu nenumărate coridoare,pe care o moştenise,cu nouă ani în urmă,de la bunica ei.Camerele intime căpătaseră un vag iz,pe care mulţi îl asociau cu arhivele academiei,un miros de vechi,îmbibate de praf,care era estompat de ani de zile,cu esenţă de lămâie şi cu săculeţi de levănţică.Şi oricând percepea acel miros distinctiv,îşi amintea întotdeauna de bunica ei; de casa ei,de limanul ei sigur şi confortabil.
Doar ce aprinse lumina în bucătărie că şi auzi zgomotul maşinii lui Wick îndepărtându-se.Era un sunet care discorda cu atmosfera calmă a zonei,o zonă cu frumoase case vechi,întreţinute cu grijă,-cuiburi tihnite şi sigure cu iederă englezească şi azalee de Formoza.Vechile case maiestuoase din vecinătate constituiseră un loc prielnic pentru a-şi creşte băiatul.Dar acum,casa era prea tăcută,prea liniştită.De când David plecase la colegiu,simţea lipsa vitalităţii lui şi a prietenilor lui.Casa devenise prea goală.Slavă Domnului că venise Chelsea.
Mutarea voioasei ei cumnate salvase sănătatea Mayei.
Îşi aruncă pantofii din picioare şi se îndreptă spre marea cameră însorită,pe care o construise ea cu câţiva ani în urmă,în spatele

casei.Era camera ei favorită.Plină de ferestre,de mobilă capitonată cu pluş şi de plante,avea un aspect darmebit.Nu aprinse lumina.În loc de asta,se cufundă într-una din canapelele tapisate cu
bumbac alb haitian,îşi propti picioarele pe o masă din larnn de smochin indian,artistic încrustată,şi îşi aprinse o ţigară.Doar lumina din bucătărie arunca o slabă luminescenţă pe acoperământul din inflrgele de pe leagănul lui Kiowa,care atârna pe părete alături de colecţia de măşti africane.
David plecase şi ea intrase într-o nouă etapă da viață.Avea de umplut o mare gaură.Aerobica și alergăturile după cumpărături nu reuşeau să o astupe.Eh,era de acord că arăta mult mai bine docât arătase ani de zile,dar vidul acesta era încă prezent.Chelsea era un paleativ temporar,Maya știa că Chelsea nu va rămâne veşnic acolo.Cum cumnata ei insista că Maya avea nevoie da un bărbat,începuse să se gândească şi ea că poate era cazul să încerce să-şi întindă antenele.Dar era Wick McCall omul de care avea ea nevoie? Nu prea părea.Îşi mai aprinse o ţigară şi aruncă un nou rotocol de fum spre fereastra ce dădea spre piscină.
În timpul acesta,auzi uşa din faţă trântindu-se cu putere.Scrumiera era încărcată,ca dovadă a frământării ei interioare.Lumina se aprinse.
-Ce faci aici pe întuneric? Chelsea,o blondă cu membre suple,tunsă băieţeşte,
dădu buzna în cameră şi se trânti pe sofa lângă Maya.
-Mă gândeam.

-Nu ştii că nu sunt bune pentru creier prea multe gânduri? Uzura şi lacrimile sunt moartea celulelor.Se întinse şi numără mucurile din scrumieră.Bănuiesc că nu prea ţine trucul cu bumbul.
-Bănuieşti bine.Am să-l scot,mâine.Cred că am să încerc din nou cu guma de mestecat.Cum a mers întâlnirea ta fierbinte?
-Călduţă.Ea sări în picioare.Vrei să bem ceva? Cred că este nişte limonadă în frigider.
-Perfect.Peste câteva minute,Chelsea se întoarse jonglând cu două pahare şi cu un borcan cu unt de arahide.Sub braţ,ţinea o cutie cu pesmeţi şi un cuţit între dinţi.După ce depuse bunătăţile pe măsuţa de cafea,lăsă să-i cadă sandalele şi se aşeză turceşte pe canapea.Maya se uita la ea cum îşi ungea un pesmet cu un strat gros de unt de arahide şi-l azvârlea în gură.
-Nu înţeleg cum de nu cântăreşti o sută treizeci de kilograme.
-Metabolismul.Ea încărcă un alt calup de unt pe pesmet şi-l înfulecă.Nu s-a întâmplat nimic emoţionant pe canapeaua ta astăzi? N-ai descoperit nici o nouă fobie ascunsă? N-ai ascultat nici o mărturisire a unei crime,făcută cu toporul din ură faţă de mama pacientului? N-ai întâlnit nici un bărbat formidabil,cu o disponibilitatea psihică superlativă?
Maya râse.Chelsea nu se aştepta să primească un răspuns ferm.
-Ba da,am întâlnit un bărbat interesant.
-Un pacient?
-Nu.
-Şi? întrebă Chelsea,înscriind cercuri rapide uu cuţitul,ca să o grăbească pe Maya cu răspunsul.Este un tip bine?
-Este un tip bine.
-Şi? Cuţitul se răsuci din nou prin aer,mai rapide.Hai,dă-i drumul.Suspansul mă omoară.Maya făcu o scurtă dare de seamă

despre întâlnirea ei şi despre seara petrecută cu Wick.Și am fost de acord să mă duc cu el sâmbătă la meciul de baseball,conchise ea.Dar acum,mă întreb dacă am făcut bine.

-De ce te întrebi?Pare formidabil,şi trei ani diferentă,la vârstă voastră,nu constituie o problemă.Şi,în afară de asta,nu vă duceţi decât la un meci,nu ai de gând să te căsătoreşti cu tipul.Și crede-mă,adăugă Chelsea,dându-şi ochii peste cap,ca de obicei,unul mai tânăr are mai multă vitalitate.Oricum,voi abia aţi atins apogeul sexual.Ea râse.

-Cred că trebuie să recitesc cărţile de psihologie.

-Am citit asta în Cosmo.Mai spune-mi câte ceva despre Wick McCall.

-Problema dificilă este că nu ştie că fumez.Când mă eschivez de el,ca să trag un fum sau două,mă simt de parcă aş juca într-un vechi film de succes din Keystone.

-Aşa? Păi uite un motiv în plus ca să încerci să te laşi.Există o teorie care susţine că fumatul este un substitut al gurii care nu este sărutată destul.Poate că el e remediul.Maya ridică dintr-o sprânceană.

-Asta-i tot din Cosmo?

-Din cărţile tale de psihologie.Mai povesteşte-mi.

-În multe privinţe,îmi aminteşte de fratele tău mai mare.Ei,nu ca aspect fizic -deşi şi el este tot blond Wick are acelaşi mers ţanţoş şi aceeaşi atitudine impertinentă pe care o avea Ron.Asta mă sperie,mă tem că-i seamănă prea mult.

-De ce? L-ai adorat pe Ron şi aţi avut o căsnicie extraordinară.

-Da,scurt timp,cât am fost împreună,dar eram nişte puşti.La moartea lui,am fost distrusă.Dacă nu ar fi existat David,nu sunt sigură că aş fi supravieţuit pierderii.

Ron era eroul meu şi l-am iubit.Dar era nesăbuit,provocator şi periculos.Îmi face impresia că Wick are acelaşi tip de personalitate.Eu m-am schimbat.Nu sunt sigură că acum aş mai avea vigoarea emoţională de a tine piept *Căpitanului Curaj*.

-Maya,tu ai mai multă vigoare emoţională decât orice persoană pe care o cunosc

eu.Şi oricum,s-ar putea ca el să nu semene cu Ron.Îşi mai puse o porţie de unt pe pesmet.Şi ce afaceri învârte Wick?

-Ştii,am şi uitat să-l întreb.Stai!Scotoci în buzunarul fustei după cartea lui de vizită.Şi cum o citea,simţi că i se suie sângele la cap.Vai...Doamne!

-Maya,ce s-a întâmplat?

-Elicoptere!McCall,*Societate specializată în elicoptere*.Se înfioră.Ştii ce simt eu în faţa acestor dispozitive.Nu mai pot să privesc nici măcar fimul MASH,fără să mă cutremur.Şi aici scrie clar că ei sunt specializaţi în încărcături periculoase.

Trebuia să-mi dau seama că soarta îmi joacă o festă.Primul om interesant pe care-l întâlnesc,după ani de zile,trebuia să fie un nefumător care îndeplineşte misiuni kamikaze.Chelsea luă o muşcătură din pesmet,lingându-se pe degete şi iscodind cu privirea cartea de vizită.

-Poate să însemne,tot atât de bine,că vând,închiriază şi concesionează elicoptere,

sau că oferă instructaje şi alte servicii,incluzând fotografierile aeriene,verificarea conductelor sau călătorii.Poate oferă chiar Moş Crăciun pentru sărbătoarea Crăciunului.Oricum,McCall este patronul întreprinderii de elicoptere.Poate că nici nu pilotează.

-Ba pilotează.

-De unde ştii? Ţi-a spus el?
-Nu trebuie să-mi spună nimeni.Cunosc tipul.E tipul de pilot de elicopter,plin de el,căruia-i place pericolul şi se crede invincibil.Pariez pe o mie de dolari că pilotează personal periculoasa încărcătură.
-Maya,zise calm cumnata ei.Ron a zburat într-o misiune periculoasă în Vietnam.
Războiul s-a terminat de mult.Nimeni nu mai trage acum în elicoptere.
-Ştiu,dar e mai mult decât atât.Nu vezi,gravitez în jurul aceluiaşi tip de om? Este un tipar.
-Nu,nu văd.Uneori eşti mult prea scrupuloasă.Te duci pur şi simplu la un meci de baseball.Ce scofală e cu asta?Maya răsuci cartea de vizită între degete.
-Scofala este că sunt foarte atrasă de el.
-Aha!exclamă Chelsea.Era şi timpul ca un bărbat să spargă carapacea asta a ta.Profită de asta.A avea o aventură amoroasă nu înseamnă că-ți vei închina toată viaţa tipului respectiv.
-Să-mi închin viaţa unuia ca Wick McCall?Nu,cu siguranţă că nu,spuse Maya,
sorbind din limonada.Avea nevoie de o stâncă neclintită,nu do o piatră care se rostogoleşte.Dar o aventură?Ideea asta nu-i trecuse prin minte.Cuvântul „aventură” avusese întotdeauna o conotaţie peiorativă pontru ea.Îi evoca imaginea unor întâlniri clandestine,prin hoteluri prăpădite,cu furişări prin spatele vaselor cu palmieri,cu un amant căsătorit.Râse zgomotos.Nu şi-l putea imagina pe Wick,nici în ruptul capului,furițându-se.El era un bărbat-care păşea ţanţoş prin viaţă,ca un cocoş,şi era neîncovoiat ca oţelul.

Poate că era cazul să redefinească termenul „aventură” şi să-i acorde un sens mai serios.

CAPITOLUL 3

Maya puse mâna pe telefon şi-i telefonă secretarei.

-Camilla,înainte de a pleca la masă,te rog să-mi aduci un borcan cu iaurt din frigider.

-Să-ţi mai aduc iaurtul,doctor S.? Am impresia că ai o propunere mai bună.

Se auzi o bătaie scurtă la uşa biroului şi Wick McCall intră agale,cu un tandafir cu tulpină lungă în mână.Colţurile mustăţii lui erau ridicate de un zâmbet larg şi ochii îi străluceau într-o povocare ştrengărească.Pe când îl cerceta cu privirea,i se tăie respiraţia.Purta o cămaşă largă,cu mânecile răsucite până la coate,

încreţită sub cureaua blugilor strâmţi.Culoarea de piersică pală a materialului cămăşii scotea şi mai mult în evidenţă virilitatea lui.Umerii păreau mai laţi,

coapsele mai înguste,bronzul pielii mai accentuat.Sclipirea alb-blondă a părului lui părea că o îmbie să-şi treacă degetele prin şuviţele rebele.În timp ce se apropia,Maya simţea cum o,trec toate sudorile.Era posibil să fi devenit mai sexy peste noapte? Sau nivelul estrogenului ei o scotea din minţi?

Deşi zâmbea,căutătura de animal de pradă din ochii lui şi mişcarea de felină a trupului îi sugerau un tigru la pândă:automat,îşi trase scaunul înapoi.

Ce cauţi aici?întrebă ea.Spânzurându-şi un picior pe marginea biroului,lângă ea,se aplecă mângâindu-i bărbia cu petalele

catifelate ale trandafirului pe care-l ţinea în mână.Bobocul era tot de culoarea piersicii,o idee mai închisă decât cămaşa lui.
-N-am vrut să aştept până mâine,ca să te văd.Am venit să-ţi aduc ăsta.El lăsă floarea să alunece de-a lungul conturului obrajilor ei,apoi i-o oferi.
Şi să te iau la masă.Ea luă trandafirul,îl mirosi şi zâmbi.
-Mulţumesc pentru floare,dar nu pot merge la masă.Am o grămadă de lucru,zise ea,făcând un semn cu mâna spre hârtiile de pe birou.
-Ai lucrat toată dimineaţa,spuse el,trăgând-o în picioare.Ai nevoie de o schimbare de decor.Am să te aduc înapoi la timp pentru întâlnirea de la ora două.Ea ridică din sprâncene.
-Iar a trăncănit Camilla? El făcu o grimasă şi pocni din degete.
-La dracu,mi-a scăpat.Cuprinzând-o cu braţul pe după umeri,încercă să fie
serios.Dar spune adevărat,nu ţi-ar plăcea o salată înviorătoare,plină cu crevete roşii muiate în sos savuros cu maioneză smântânoasă,condimentat,decât iaurt?
Ea îi aruncă o privire îndurerată.
-Fără îndoială că ştii să tentezi o femeie.El îi aruncă un zâmbet plin de îngâmfare.
-Da,doamnă,ştiu.
-Deşi am să regret,hai să mergem.Înainte de a avea timp să-şi ia jacheta şi
poşeta,el o şi escortă pe uşă afară.Cum treceau prin sala de aşteptare,Maya încredinţa tandafirul în mâna Camillei.
-Pune-l,te rog,în apă.
-Distracţie plăcută! le ură Camilla,aruncându-le o ocheadă şireată.

Ora prânzului,într-o zi de septembrie din Houston,nu era prea potrivită pentru o plimbare pe jos,dar,odată ieşiţi afară,hotărâră să înfrunte căldura şi să parcurgă cu pasul scurta distanţă până la Galerie.Tăiară pe Neiman Marcus spre promenadă şi se duseră la favoritul ei atrium al cafenelei,îmbrăţiţând cu privirea pista de patinaj.În timp ce băură ceaiul rece de mentă şi mâncară salatele uriaşe de crevete,priviră patinatorii.

În timpul mesei,Maya văzu două din cele trei tinere de la masa alăturată fixându-l pe Wick şi şuşotind între ele.A treia,care era aşezată cu spatele către ei,se uită,ca din întâmplare,peste umăr.Căscă ochii mari şi se întoarse în grabă.

Maya zâmbi.Wick nu-şi observase admiratoarele.Atenţia lui era concentrată în întregime asupra ei.Asta-i făcu plăcere,era măgulitor pentru eul ei.

-Şi cum le mai place psihologilor să se distreze,în afară de a se duce la meciurile de baseball? întrebă el.

-La fel ca şi celorlalţi oameni.Îmi place să văd filme vechi,să citesc romane poliţiste,să înot şi să mă ocup de grădinărit când am timp.Lucruri obişnuite.Am văzut pe cartea de vizită,pe care mi-ai dat-o,că ai o companie de eclicoptere.Le pilotezi personal?Întrebarea era pusă ca din întâmplare,dar,aşteptând răspunsul,

ea îşi ţinu respiraţia.El dădu din cap,aprobând.

-Dar nu prea mult acum.Am şase piloţi în cadrul personalului şi afacerile au luat o asemenea amploare,încât sunt nevoit să-mi petrec cea mai mare parte a timpului în birou.Oftatul ei de uşurare fu aproape evident.

-Ce părere ai despre misiunile periculoase? El o privi amuzat.

-Cea mai periculoasă misiune pe care am avut-o a fost transportarea unui berbec pentru o expoziţie din San Antonio.Avea rău de avion.Râseră amândoi.
-Te-ai suit vreodată într-un elicopter?
-Nu,i-o tăie ea scurt,îndreptându-şi atenţia spre patinatorii de jos.
Ia te uită la perechea aceea de pe patinoar.Nu-i aşa că sunt amuzanţi?
-Patinezi?
-Obişnuiam pe vremuri,dar n-am mai patinat de ani de zile.
-Nici eu.Puse banii ca să achite nota de plată şi se ridică.Dar m-am hotărât.Hai să o facem.
-Ce să facem?
-Să patinăm.
-Acum? Râzând,se uită la fusta ei subţire şi la bluza de mătase.Nu prea sunt îmbrăcată pentru asta.
-Nu-i nici o problemă.Înainte de a-l putea convinge de contrariu,el o trase
într-un magazin,la câțiva paşi de acolo,şi se îndreptă spre un rastel.
-Asta este măsura ta? Când ea încuviinţă din cap,el luă o pereche de pantaloni într-un ton închis de verde şi un flanel asortat din bumbac.
În timp ce Maya le proba,lipindu-le de ea,el zâmbea.Îmi plac,au culoarea ochilor tăi.Plăti cu bani gheaţă.Cât te schimbi,mă duc să închiriez patinele.Ce număr porţi?
-Şapte şi jumătate,dar...Ne întâlnim la patinoar.Se îndepărtă cu pas elastic,în timp ce ea rămase clătinând din cap.În cele din urmă,ridică din umeri şi se duse în bina de îmbrăcat.Când

coborî,după câteva minute,Wick îşi pusese deja patinele şi mai ţinea o pereche în mână.
-Asta-i curată nebunie,spuse ea.Nu-i venea creadă că-şi cumpărase un echipament pe care să-l folosească în ora liberă din timpul mesei.
-Ah,o să-ţi placă.El îngenunche la picioarele ei şi îi încheie patinele.Când se ridică pe picioarele nesigure,el îi făcu cu ochiul.E un costum frumos.De unde îl ai?
-Mi l-a cumpărat un trăsnit.El o privi de sus până jos,apoi dădu din cap,plin de el.
-Are gust.O luă de mână şi o conduse spre gheaţă.Primele ture,în jurul patinoarului,fură nesigure,şi râseră în două rânduri,când erau gata să cadă,dar,în curând,intrară în ritm şi începură să alunece pe gheaţă la unison.După încă vreo câteva runde,îşi îmbunătăţiră şi mai mult performanţa.Apucând-o cu o mână fermă de încheietura mâinii şi susţinând-o cu cealaltă,Wick o ţinea lipită strâns de el,plutind în jurul patinoarului,înscriind impetuoase arcuri largi,cu mişcări perfect sincronizate.Răcoarea răspândită de gheaţă,căldura trupului lui şi viteza mişcărilor,care făcea să-i fluture părul,o făceau să se simtă plină de voioşie.
El se lipi şi mai tare de ea.
-Ţi-am spus eu că o să-ţi placă.
Îi adulmecă obrajii şi patinele ei se dezechilibrară.Hop!exclamă el,strângând-o şi mai tare ca să-şi recapete echilibrul.Curând,deveniră şi mai curajoşi,mişcările erau din ce în ce mai sigure,până când Wick încercă o figură mai complicată şi căzură în fund.

-Te-ai rănit? întrebă el,pe când o trăgea ajutând-o să se ridice în picioare.
Ea clătină din cap.
-Doar mândria mea,răspunse ea,frecându-şi fesele.Cred că ar fi cazul să exersăm cu cronometrul,o dată sau de două ori,înainte de a ne prezenta la Olimpiadă.
-Cât despre mine,spuse el,te-aş ţine aici toată după-amiaza,dar este unu treizeci şi cinci.
-Doamne,când a trecut timpul atât de repede? Trebuie să mă întorc la cabinet.
După ce îşi scoaseră patinele,Wick aşteptă în fața magazinului,în timp ce Maya se schimbă în hainele ei de lucru.Se simţea colosal,chiar mai mult decât colosal.
Se simţea fantastic.Senzaţia de a fi pe patinoar,de a patina,persista încă,făcând-o să-şi simtă ciudat picioarele.O ciudăţenie plăcută.Se simţea plină de expansivitate,mai uşoară,parcă efervescentă.Mai zâmbea încă atunci când ajunse,condusă de el pe jos,până la uşa biroului,cu câteva minute înainte de ora două.Îşi închipuia că avea un aer cam tont,dar nu-i păsa.Savura senzaţiile ce clocoteau în ea.
-Nici nu-mi mai amintesc de când nu m-am mai distrat atât de bine la masă,
Wick.Îţi mulţumesc.El o privi în ochi,ridică mâna spre obrajii ei şi își frecă degetul mare de colţul gurii ei.
-Diseară iei masa cu mine.
-Vai,nu pot,spuse ea,evident dezamăgită.Îmi pare rău,dar am o adunare de comitet importantă,cu colegii.A fost planificată cu săptămâni în urmă.
Degetul lui mare se aventură să-i contureze buza de jos.

-Pot să vin la tine acasă,mai târziu,rosti el,cu vocea transformată aproape într-o şoaptă.
-Nu ştiu când se termină întâlnirea.De obicei,chestiile astea se sfârşesc foarte târziu.Te văd mâine.El vru să mai spună ceva,dar se opri şi ridică uşor din umeri,ca o concesie şovăitoare.
-La prânz,spuse el.Degetul lui mare,trecu pentru ultima dată,peste curbura buzei ei,urmărind cu ochii mişcarea.Simţi ca şi cum se topise ceva în ea.În clipa aceea nu-şi dorea nimic altceva decât să simtă buzele lui fierbinţi şi umede pe buzele ei.Dar erau într-o piaţă publică.
-M-am distrat de minune,Wick.Îţi mulţumesc încă o dată.El îşi lăsă mâna în jos şi zâmbi.
-Oricând,frumoasă doamnă.Îi deschise uşa şi,când el plecă,ea flutură din degete a rămas-bun.Zâmbetul acela nătâng nu-i pierise de pe buze,când intră în birou.
Camilla ridică din sprâncene.
-Se pare că te-ai distrat bine,spuse secretara.Maya se rezemă de uşa închisă.
-Îhî.
-Ţi-ai cumpărat ceva?Maya se uită în jos la punga din mâna ei.
-Sunt hainele de patinaj.
-Patinaj? Ai patinat?
-Sigur.Este un mod plăcut de a petrece ora liberă din timpul prânzului,zise Maya,plutind către biroul ei.

Sâmbătă dimineaţă,Maya stătea la masă,la micul dejun,cu o ţigară şi o ceaşcă de cafea.De fiecare dată când trăgea din ţigară,se plesnea paste încheietura mâinii cu o cureluşă de cauciuc.Chelsea intră înăuntru,cu părul ciufulit şi ochii cârpiţi,şi

îşi umplu o cană cu cafea de la filtru.După câteva sorbituri,se îndreptă spre masă,privind la pufăielile Mayei şi la loviturile zdravene pe care şi le aplica peste mână cu banda de cauciuc.
-Ce,Doamne iartă-mă,faci acolo? întrebă Chelsea.
-Modificarea coportamentului,folosind tehnica aversiunii.Ideea e că,dacă mă lovesc cu banda de cauciuc,de fiecare dată când trag din ţigară,voi asocia în mintea mea ţigara cu durerea,în loc de plăcere.
-Şi merge?Maya se uită în jos către încheietura mâinii ei înroşite.
-Am început să asociez durerea cu banda de cauciuc.Ea azvârli ţigara şi trânti banda de cauciuc peste scrumieră.Nu pot să-ţi spun cât sunt de dezgustată de mine.Şi mai sunt şi psiholog.Ar trebui să fiu în stare să rezolv măcar o problemă simplă,ca nicotină.
-Nu fi atât de dură cu tine.Şi,în afară de asta,cine ţi-a spus că psihologii sunt perfecţi?
-Ştii la fel de bine ca şi mine că trebuie să găsesc o cale să mă las.
Chelsea strecură o chiflă cu scorţişoară în cuptorul cu microunde.
-Eu continuu să susţin că răspunsul este teoria mea cu sărutul.Ai încercat?
-Nu.
-Păcat.Când vine tipul? Vreau să-l verific personal.
-Pe la prânz.Dar nu sunt sigură dacă vreau să mă duc.Mă gândeam să-i telefonez să contramandăm întâlnirea.
-Pentru ce?Parcă ar fi un vis.Chelsea trânti farfuria cu chifla pe masă şi se aşează.

-E un vis.Hormonii mei aproape că devin isterici de câte ori se apropie mai mult
de un metru şi jumătate de mine.
-Atunci,care-i problema?
-Asta,zise ea,ridicând un muc de ţigară.Şi elicopterele.Şi diferenţa de vârstă.Şi...
-Şi?Maya luă chifla cu scorţişoară din farfuria Chelsei şi înfulecă jumătate din ea.Şi nu sunt sigură că sunt pregătită pentru o aventură.Chelsea jubilă,râzând.
-Deci,te-ai gândit la asta.La nesfârşit.Ochii mei injectaţi nu-ţi dovedesc o noapte nedormită?
-Eu votez pentru.Maya îi aruncă o privire ucigătoare.Problema unei legături amoroase nu este de domeniul urnei de vot.Se ridică în picioare.Mă duc să-mi împrospătez ochii cu felii de castravete,înainte de a mă îmbrăca,în eventualitatea că mă hotărăsc să mă duc la meci.

O legătură amoroasă! Maya răsuci cuvintele pe toate părţile,în mintea ei,în timp ce se îmbrăca.Nu se considerase niciodată genul de femeie care să fie capabilă de o aventură.Era mamă,psiholog,un factor de stabilitate ai comunităţii.Nu o vampă.Dar era,totodată,o femeie care-şi suprimase,de mult timp,propria sexualitate.Trase fermoarul din faţă al salopetei kaki şi îşi pieptănă părul,până când se revărsă în valuri peste umeri.Putea face faţă unei pasiuni? se întrebă ea,pudrându-se.Chiar nu ştia.Dar dacă ar fi încercat,Wick McCall ar fi fost candidatul perfect.O tulbura profund,până în adâncurile ei.Emana senzualitate din toţi porii lui.Nu se putea gândi la nici un alt bărbat cu care şi-ar fi pierdut timpul să se culce cu el.

Desigur,cei mai mulţi bărbaţi,pe care îi cunoştea ea,erau fie căsătoriţi,fie bolnavi de nervi.Iar presupunerea ei că Wick ar fi intersat de o aventură putea fi prematură.Râse către imaginea ei din oglindă.Cu cine glumea ea? Era interesat.
Un bărbat nu priveşte o femeie aşa cum o privea el,dacă nu este interesat.
Cineva sună la uşă,când Maya îşi punea verigile de aur în urechi.
-Deschid eu,strigă Chelsea.Maya îşi puse pantofii,îşi luă geanta de piele,
asigurându-se că avea ţigări şi chibrite.Astăzi,îşi jurase că îi va spune lui Wick că fumează.Indiferent dacă lui îi va plăcea sau nu.N-o să se mai furişeze ca o ucenică fugind de patron.Cum cobora pe hol,îi auzi pe Wick şi pe Chelsea râzând.Sunetul o surprinse pentru o clipă.Apoi fu de acord că cei doi poate că se potriveau mai bine decât ea cu Wick.
Când intră Maya în cameră,Wick se ridică în picioare.Era îmbrăcat în blugi,
pantofi de sport şi un tricou *Astros*,fără mâneci.Arăta foarte sexy şi foarte tânăr.Ceea ce o făcu să-şi simtă imediat toţi cei patruzeci de ani apăsând-o din greu.Ochii lui scăpărară către ea,apoi îşi încreţi faţa într-un zâmbet uşor.
-Arăţi senzaţional.
-Mulţumesc,îi răspunse Maya.Chelsea,care stătea în spatele lui,puse mâna pe piept şi exclamă:
-Uau!Uau,într-adevăr,se gândi Maya.Prezenţa lui părea că umple camera.

Semnalele intime ale scăpărării ochilor lui şi reacţia ei intensă,o convinseră că atracţia dintre ei nu era doar rodul imaginaţiei ei aprinse.Fu lipitită şi mai puternic de data asta.
-Gata? o întrebă el,nepierzând-o din ochi.
Ea dădu din cap şi îşi luă rămas bun de la Chelsea.
-Îmi place casa ta,spuse el,când ieşiră afară.Trecu uşor degetele peste încrustaţiile unui stâlp al verandei şi se uită împrejur.Acum nu se mai construieşte atât de solid.Locuieşti de mult aici?
-Aproape de când sunt.Casa a aparţinut bunicilor mei.Cum mama şi tata lucrau,de obicei,prin colţurile îndepărtate ale lumii,eu am stat cu bunicii în anii şcolii,până când am absolvit cursul secundar.După ce mi-am dat doctorarul,fiul meu şi cu mine ne-am mutat din nou aici.David avea nevoie de un mediu stabil,iar sănătatea bunicii începuse să lase de dorit.Este o vecinătate bună; cei mai mulţi dintre vecini locuiesc aici de mult şi se cunosc între ei de ani de zile.
Am avut o copilărie fericită aici.Erau mulţi copaci în care să te cocoţi.
El râse şi o trase de o buclă roşie care-i atingea umărul.
-Nu mi te imaginez cu codiţe şi căţărându-te prin copaci.
-Vai,dar eu m-am căţărat.Mai ales în aceia,indică ea cu degetul nişte stejari uriaşi de la marginea aleii.Rădăcinile lor noduroase făcuseră să crape şi să se cocoşeze caldarâmul,iar coroanele dese se întindeau şi se uneau formând o boltă pe cele două laturi ale străzii.Mama mea nu avea decât opt sau nouă ani,când au fost plantaţi.Când eu eram de aceeaşi vârstă,erau numai buni de căţărat.

Obişnuiam să-mi petrec ore-n şir în ei,citind o carte sau închipuindu-mi că eram Doamna vrăjită.
-Când aveam opt ani,spuse el,voiam să fiu Omul păianjen.Am tăiat undiţa de pescuit a tatei ca să-mi fac stâlp la pat şi mi-am rupt braţul sărind pe fereastră de la etaj.
-Îmi imaginez că erai un drăcuşor.Cred că asta ţi-a servit drept învăţătură de minte,deşi ai primit o lecţie cam dură.El râse.
-Asta aşa e.A doua oară,când am încercat figura,am folosit o funie.Mă învăţasem minte.
-Ai rămase tot genul aventuros?
-Fără discuţie.Un colţ al mustăţii se ridică şi ochii îi sclipiră cu şiretenie.
De asta se temuse.Când mâna lui îi atinse mijlocul ca să o ghideze spre maşina lui roşie,simplul contact o făcu să fie străbătută de fiori prin şira spinării.De ce era atrasă de omul ăsta atât de nepotrivit? De ce nu era el un pediatru de vârstă mijlocie,care să conducă un Lincoln şi să se distreze jucând şah? Cum se îndreptau spre stadion,îşi muşcă bulele,fremătând.Voia oare să continue să se vadă cu el?Ar fi putut avea o aventură cu el,fără să se angajeze emoţional?
-La ce te gândeşti? Maya tresări.
-Poftim?
-Păreai adâncită în gânduri.
-Tocmai mă întrebam ce va face astăzi *Astros*,cu cel mai bun jucător scos din joc,pentru că a fost rănit.Începură să discute despre joc şi despre menţinerea echipei *Astros* în divizie,dar gândurile ei erau mereu împinse către un cotlon ascuns.Parcară lângă stadion şi urmară mulţimea în domul cu aer condiţionat,

care era plin de zgomotul dinaintea începerii partidei şi de mirosul floricelor de porumb.Cum treceau pe lângă indicaţiile cu „Fumatul interzis”,în drum spre locurile lor,îşi aminti că nu-i mărturisise că fuma.

Wick probabil că observase indicatoarele pentru că spuse:

-Şi acum,pentru că fumatul este interzis în dom,nu ne va deranja nimeni care are acest urât obicei.Nu este nimic mai neplăcut decât să stai lângă un individ care pufăie din trabuc sau din ţigară.Cum se aşezau pe locurjle lor,ea încercă un zâmbet vag.

-Ştiu ce înseamnă asta.Vai,Slavă Domnului,că nu se împotmolise.Acum era prea încurcată ca să mai spună ceva.

-Mă duc să aduc crenvurşti,înainte de a începe jocul.Vrei cu muştar?

-Cu mult muştar.

-Bere sau Cola?

-Cola de regim,te rog.

-O să o ai,zise el,făcându-i cu ochiul şi mângâind-o uşor pe coapsă.Mă întorc imediat.

Ea puse mâna pe locul pe care îl atinsese el.Chiar şi această atingere întâmplătoare o tulbura.Pentru ce trebuia să fie el atât de atrăgător?De ce libidoul ei -sublimat atât de bine mult timp – era nul în faţa acestui om? Nu-şi putea explica ce era în Wick McCall,care o făcea să fie atât de excitată şi vioaie când se afla în preajma lui.Orice ar fi fost,era ceva puternic,şi o făcea să fie nervoasă.Devenea întotdeauna neliniştită când îi scăpau emoţiile de sub control.

Iar când era neliniştită,dorea să fumeze.Îi părea rău că nu se oferise ea să se ducă după mâncare.Ar fi putut fuma o ţigară.Suspinând,încercă să-şi stăpânească starea

emoţională,deschizând programul,concentrându-şi atnnţia asupra lumii jucătorilor.Primul jucător la bătaie dăduse două mingi greşite şi făcuse o lansare valabilă,înainte ca Wick să se întoarcă purtând o tavă din mucava.Duse tava la picioarele ei,luă un crenvurşti şi i-l întinse.

La mulţi ani!Crenvurştul,încărcat bine cu muştar,avea înfiptă în el o mică lumânare roşie.Ea râse în timp ce scoase grăbită un chibrit din poşetă ca să aprindă lumânarea.

-Pune-ţi o dorinţă,spuse el,şi suflă în lumânare,înainte să apuce pompierul să ne scoată afară de urechi.Dorinţa a fost uşor de pus.La începutul celei de-a patra reprize,*Astros* şi *Bravii* aveau scor egal -unu la unu.Jucătorul la bătaie al Bravilor lovi o minge ratată şi alergătorul din a treia bază ţâşni spre casa-bază.Mijlocaşul aruncă mingea prinzătorului,în timp ce alergătorul alunecă pe prag.

-Scăpat! strigă arbitrul.Maya,împreună cu o jumătate de stadion,sări în picioare.

-Scăpat? Ce,eşti orb? strigă ea.Găină plouată ce eşti.Era aut de la o poştă! Ameninţătoare,se întoarse către Wick şi-l lovi pe genunchi.

Nu te mai hlizi la mine.Nu vezi că a fost aut? Fă ceva.El se ridică,o îmbrăţişă şi o sărută zgomotos.

-Eşti dinamită când eşti furioasă.Ai dat peste cap multe jocuri ale Micii Ligi?

Simţi cum o înăbuşă emoţia şi se prăbuşi în scaun.

-Am să am grijă să nu mai vin la meciurile de baseball.Te fac să te simţi prost.

-La dracu',nu.Îţi aduc,dacă vrei,şi un megafon.Dându-se bătut,se aşează lângă ea şi-şi împleti degetele între degetele ei.

-A fost aut,mormăi ea.
-La dracu,sigur că a fost,zise el,strângându-i degetele.La capătul a şapte reprize,
Astros conducea cu patru la trei,iar Maya consumase doi crenvurşti şi o pungă cu floricele.Cojile de la trei pachete cu alune zăceau împrăştiate pe podea,la picioarele ei.Dar Maya era prea distrusă ca să-l mai roage pe Wick să-i mai aducă ceva de mâncare-deşi,trebuia să admită,el făcuse destul sport ca să o aprovizioneze,insistând să se ducă personal la stand,în loc să aştepte până trecea un vânzător.Wick întinse braţul pe spatele scaunului ei şi degetul lui mare îi atinse,întâmplător,umărul.Ea simţi un nod în stomac.Genunchiul lui se frecă de al ei şi Maya tresări.Încercă să respire adânc;dibui în fundul poşetei o bomboană şi o supse.Dar nu-i fu de nici un folos.Trebuia să fumeze o ţigară.
Îngăimând o scuză,că se duce la toaletă,escaladă peste douăsprezece perechi de picioare şi alergă spre perimetrul pentru fumat.Era uşor de reperat.O mulţime de persoane era strânsă în jurul unei scrumiere mări,iar atmosfera din jurul lor era
înceţoşată de fum.Mirosul o atrase ca un semnal de întoarcere acasă.
Îşi aprinse repede ţigara şi inhala puternic.Mai trase un fum şi-încă unul,
blestemându-se,-după fiecare,că era atât de slabă şi lipsită de voinţă.Sau găsea,
cât de curând,un mod de a se i debarasa,sau trebuia să accepte că era o

fumătoare incurabilă şi-i mărturisea lui Wick.O femeie bine îmbrăcată,care stătea lângă ea,scuturând scrumul în scrumieră,i se adresă,zâmbind:
-Noi,fumătorii,am devenit paria a societăţii,în ziua de azi,nu-i aşa?
Maya îi răspunse:
-Aşa se pare.
-Nimeni nu vrea să fi îngăduitor faţă de situaţia noastră.Copiii mei se ţin de mine să mă las,am încercat,dar nu prea am avut succes.
-E foarte greu.!Diamantele de pe mâna femeii scânteiară,în timp ce mai trase un fum,aruncând rotocoale în sus.Maya îi zâmbi,îndrugă ceva încurajator şi se retrase în grabă în toaleta doamnelor.Îşi împrospătă gura şi-şi clăti mâinile,apoi o mai făcu încă o dată,înainte de a se întoarce la locul ei.Când se strecură lângă el,Wick îi zâmbi.
-Mi-a fost dor de tine.
-Coadă mare,îngăimă ea.El întinse neglijent mâna pe coapsa ei,aplecându-se să o pună la curent cu mersul jocului.
Inima îi zvâcni cu putere şi îi fu greu să se concentreze asupra relatării lui,când îi atinse cu vârful degetelor piciorul.Ciudat,că simpla atingere o putea tulbura atât,dar asta era.Îşi promise în sinea ei să se hotărască,în după-amiaza aceea, dacă va mai continua vreun fel de relaţie cu el.Pentru ce trebuia să fie atât de complicată viaţa?
Iar pe măsură ce încerca să găsească motivele pro şi contra,devenea tot mai neliniştită,simţea tot mai imperios nevoia confortului unei ţigări.Din fericire,în timpul acesta,jocul

ajunsese la repriza a treisprezecea.Cu încă vreo câteva călătorii la toaleta doamnelor şi încă patru pungi cu alune,va suporta.
Pe când Glenn Davis atinse baza-casă,la capătul celei de a treisprezecea reprize,ea se hotărâse să-i mărturisească,totuşi,lui Wick că fumează şi fie să aibă cu el o aventură,fie să termine rupând-o rapid cu el,cu sânge rece,când o va conduce acasă.Problema era că oscila,de la un moment la altul,între cele două decizii,fiecare variantă fiind susţinută,în mintea ei,de o lungă listă de argumente.
În drumul spre casă,Wick îi propuse:
-Vrei să luăm masa undeva?Sugând cea de cincea bomboană mentolată,ca să-şi împrospăteze gura,ea îi aruncă o privire chinuită.
-Glumeşti? După ce m-am umflat cu alune? Probaibl că n-o să mai mănânc până marţea viitoare.Râsul lui cu rezonanţă adâncă umplu maşina.
-Am mâncat şi eu câteva pachete.De ce or fi aducând întotdeauna alunele astea pe terenurile de sport?Pe când o conducea spre uşă,se hotărâse să o rupă rapid.
Era clar,o va rupe brusc.Îi plăcea tot mai mult să fie cu el,deci,trebuia să pună capăt legăturii înainte de a se implica prea mult.Refuza să se mai îndoiască.Era prea tânăr,prea sexy,prea înnebunitor,prea nepotrivit.
Descuie uşa şi se întoarse către el.Deschise gura să-i spună „noapte bună” şi „adio”,dar,când îl privi în ochi,i se tăie glasul.
Din ochii lui adânci de aur,iradia dorinţa,iar mâna se întinse cuprinzându-i faţa în căuşul ei.Degetele lui urmăriră linia părului coborând pe gât,masându-l uşor.

Privirea lui alunecă de pe ochii ei pe buze şi gura lui se aplecă uşor către a ei.
Prima atingere fu uşoară,o încercare de a aţâța şi de a gusta.
Ea se gândi să se tragă înapoi.Chiar încercă.
Dar căldura generată de apropierea lui şi delicioasa senzaţie a buzelor lui,apăsate pe ale ei,o înmuie.
Când ea oftă uşor,atingerea lui se schimbă.O înlănţui cu braţele şi o trase către el.O sărută cum nu mai fusese sărutată niciodată până atunci.Voinţa îi slăbi,
picioarele i se înmuiară şi se atârnă automat de gâtul lui.Buzele lui nu mai aveau nimic ezitant,nici limba care se impunea să pătrundă şi să exploreze.
El oftă şi se trase înapoi.
-Aş fi vrut să fac asta din prima clipă când te-am văzut.Dar e chiar mai bine decât mă aşteptam.Femeie,tu mă pui pe jar.
O sărută din nou şi ultimele urme de raţiune dispărură.Simţurile ei erau înnebunite,hormonii se dezlănţuiseră cu sălbăticie.Limba ei se strecură sub a lui şi el gemu.Mâinile ei alunecară de-a lungul spatelui,pe coaspele lui,şi-l trase cu putere spre ea.Un sunet profund reverberă adânc în gâtul lui.
Trăgându-se uşor înapoi,în aşa fel încât gura lui să rămână doar la un milimetru de a ei,îi şopti:
-Hai să intrăm înăuntru înainte de a le oferi vecinilor un spectacol de neuitat. Ea trase adânc aer în piept,cu respiraţia întretăiată,apoi încă o dată.
-Nu,mai bine pleacă.Îl împinse uşor cu mâinile pe piept.Lucrurile au evoluat prea repede pentru mine.Nu mai pot gândi limpede.El îşi atinse fruntea de a ei.
-Cunosc senzaţia.O sărută fugar.Te sun mâine.

-Mâine.Nu-şi aminti până târziu că se hotărâse să nu-l mai vadă.

În seara aceea,după ce Chelsea plecase pentru o altă potenţială întâlnire,Maya stătea la masa din bucătărie,examinând nişte hârtii,mai bine zis,încercând să o facă,pentru că mintea ei vagabonda,reconstituind după-amiaza petrecută cu Wick.Un ciocănit uşor în geamul de la bucătărie îi atrase atenţia şi iscodi cu privirea prin perdelele galbene,recunoscând figura sobră,uşor umilă,a vecinului de alături.Deschise,zâmbind,uşa,bă-trânului.
-Îl caut pe John Keats.Nu cumva s-a ascuns pe aici,ticălosul?
-Nu,'Fesore,îi răspunse ea,folosind confortabilul nume cu care-l botezase,când era mică,pe profesorul Charles Malcolm Newberry.Vreţi să vă ajut să-l căutaţi?
John Keats era o pisică abisiniană independentă,căreia îi plăcea să renunţe uneori la confortul şi siguranţa pe care i le oferea casa lui,ca să dea târcoale pe aleile din jur,în căutarea aventurii.
-Nu,nu.Nu cred că merită efortul să cauţi o secătură.O să vină el acasă după
ce-şi atinge ţelul.
-Nu-mi fac eu griji pentru asta,întotdeauna a venit,îi zise ea profesorului de limba engleză,pensionar,care prefera lavalierele,cravatelor.Acum,purta una de culoarea vinului,pe gâtul care-i ieşea din gulerul alb şi scrobit al cămăşii.Vreţi să intraţi să-mi ţineţi companie la o ceaşcă de ceai?El ridică în sus faţa ridată.
-N-aş zice nu,dacă mă serveşti cu o ceaşcă de ceai de muşeţel.
În timp ce ea puse ibricul pe foc,gentlemanul cu părul alb se aşeză pe scaunul lui obişnuit,din ungherul pentru micul dejun.Profesorul şi Walter Chappman,

tovarăşa lui de viaţă de peste patruzeci de ani,fuseseră un fel de surogat de bunici pentru ea,când era mică.'Fesor şi Chappy îi reparaseră trăsurile păpuşilor şi o învăţaseră să meargă,pentru prima dată,pe bicicletă.Ei îndepliniseră acelaşi rol şi pentru David.Chappy murise anul trecut.Şi ea îi resimţea lipsa.

Când fierse ceaiul,Maya aduse serviciul chinezesc şi turnă ceaiul în ceşti.O vreme,sorbiră în tăcere.

-De când a plecat David,casa este prea tăcută,spuse el.

-Da,aşa este.De obicei,era aici o grămada de tineri.Uneori chiar mă temeam să nu se plângă vecinii din cauza muzicii puse tare şi a larmei făcute de prietenii lui.

-Vai,nu.Mie şi lui Walter ne făcea mare plăcere auzind râsetele şi agitaţia tinerilor.Walter a spus odată că...Se opri şi frumoşii lui ochi albaştri se pierdură în gol,pentru o clipă.Maya îşi puse mâna peste a lui.

-Vă lipseşte doamna Chappy foarte mult,nu-i aşa?El lăsă jos ceaşca şi mângâie uşor mâna care-l liniştea.

-Aşa e,draga mea.Aşa e.

Este prea multă singurătate în casa asta mare,în care nu am decât o pisică arţăgoasă ca tovarăş.Tocmai de asta sunt îngrijorat în privinţa ta.Eu sunt bătrân,dar tu eşti încă tânără.O mângâie din nou pe mână şi se înclină mai mult spre ea.N-aş vrea să-ţi închipui că sunt un bătrân iscoditor,care-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala,dar,când eram,ceva mai devreme,afară să-mi curăţ maşina,mi-e greu să-ţi spun am observat că te-a adus acasă un domn cu o maşină roşie sport.E prea mult dacă îndrăznesc să sper că ai un nou curtezan?

-Era un bărbat cu care m-am întâlnit de câteva ori.Am fost împreună la un meci de baseball.Nu cred că este ceva serios.Nu ştiu dacă mă voi mai întlâni cu el.!
Faţa bătrânului arboră deznădejdea.
-Păcat,şi eu care speram...zise el,oftând.
-'Fesore,este mai tânăr decât mine.
-Vorbe goale,draga mea.Vârstă nu înseamnă nimic.Ce,Robert Browning nu era cu câțiva ani mai tânăr decât Elizabeth,iar povestea lor de dragoste a fost una dintre cele mai mari din epocă.Maya râse.
-Wick McCall nu prea se aseamănă cu Robert Browning.
-Ţi se pare atrăgător domnul McCall? Ea încuviinţă din cap.
-Pare şi el atras de tine? Ea dădu din cap.
-Te tratează cu amabilitate şi respect? Ea încuviinţă din nou.El o mângâie uşor pe mână.
-Atunci,acordă puţin timp acestei legături ca să se coacă,zise el.N-are de unde să ştie nimeni cum va evolua.

CAPITOLUL 4

Maya făcea curat în dulap,mestecând de zor o gumă cu nicotină,când se auzi soneria de la uşă.Era în picioarele goale,îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurţi,vechi,şi un tricou pe care nu-l mai purta David.
-La dracu'!Puse teancul de bluze pe pat și îndesă o şuviţă rebelă care-i scăpase de sub cordeaua cu care-şi strânsese părul în vârful capului.
Soneria sună din nou.Chelsea era plecată în biblioteca specializată în cărţi de drept,ca să studieze pentru un curs în perspectivă,şi,deoarece Maya nu aştepta pe nimeni,n-ar fi vrut

să răspundă.Dar nu era genul care să nesocotească telefoanele şi soneria.Curiozitatea ei înnăscută învingea întotdeauna.Deschise uşa şi-l descoperi pe Wick,cu o mână rezemată de cadrul uşii,încruntându-se.Când dădu cu ochii de ea,încruntarea se transformă într-un zâmbet.
-Mă temeam că nu eşti acasă,spuse el.Am vrut să-ţi telefonez,dar numărul tău nu figurează în carte.Necăjită că o găsea în halul ăsta,aproape că gemu.
Ar fi putut renunţa la curiozitate.
-Ce cauţi aici? întrebă,luând-o gura pe dinainte.El râse.
-Credeam că ţi-ar face plăcere să ne plimbăm cu motocicleta.
-Îmi pare rău,dar tocmai îmi fac curat într-un dulap.
-Parcă ai spune că te speli pe cap.Ea nu-şi putu reţine un chicotit.
-Zău că fac curat în dulap.
-E o zi prea frumoasă ca să stai închisă în casă.Pune-ţi nişte blugi şi hai să facem o cursă.Deşi e mai mare păcatul,adăugă el,plimbându-şi ochii pe ea,să acoperi nişte picioare ca astea.Ea se trase încurcată înapoi,dar nu avea unde să se ascundă.
-Nu cred că este chiar aşa,dar,mulţumesc.
-Ei,hai.Poţi să-ţi faci şi mai târziu curat în dulap.Am să-ţi cumpăr şi de mâncare.
Ochii lui galbeni erau zeflemitori,iar colţul mustăţii se ridicase într-un zâmbet ademenitor.Ea ezită.Dacă ar fi avut cât de cât bun simţ,ar fi trebuit să spună nu,
şi să închidă uşa.Dar când se afla în faţa lui Wick,părea a se alege praful de bunul ei simţ.Nu se putea gândi acum decât ce bine îi stătea lui un blugi,cu cămaşa aceea albastră de polo,cât

de devastator de frumos era.Îi amintea de mireasma de piele tăbăcită şi de vânt,fluturându-i prin păr.
Ea se încruntă,fulgerându-i o idee prin cap.O izbi ciudat faptul că Wick voia să facă o cursă cu motocicleta.Nu şi-l putea închipui mânând în viteza a zecea,prin împrejurimi.Ridică în sus capul.
-Ce motocicletă ai? El zâmbi.
-O Harley.
-Harley? Pus ca motor la motocicletă?El făcu semn cu capul,privind peste umăr către bordura trotuarului din faţă.Ea privi vechiculul mare,postat acolo,negru şi ameninţător,având atâta crom,cât ar fi fost de ajuns pentru două Cadillac-uri şi un Rolls-Royce.
-Crezi că o să merg cu chestia aia? Nu m-am suit niciodată-n viaţa mea pe o motocicletă.
-Tot ce trebuie să faci este să te ţii,eu voi face restul.Un colţ al mustăţii se ridică într-un zâmbet sfidător.Îi luă obrazul în căuşul palmei şi cu arătătorul se jucă şăgalnic cu lobul urechii ei.Era încordată,el îi zâmbi şi-i spuse cu căldură:
-Cu mine eşti în siguranţă.Îţi promit.
-O să fiu,Wick? Am să fiu în siguranţă?
-Doar nu sunt un puşti necopt.Ştiu eu ce fac,zise,fixându-i gura cu privirea,
mângâindu-i buza de jos cu degetul mare.Glasul lui se transformă într-o şoaptă seducătoare.Crede-mă,are să-ţi placă.
Cum coborau strada,Maya îşi încleşta degetele de talia lui Wick.De ce fusese de acord? Comportarea ei era patologică.Era bună de internat în ospiciu,ia te uită la ea,îmbrăcată în blugi,cu

un pulover vechi pe ea şi cu cască,agăţându-se de viaţă,în timp ce el gonea ca un nebun.
Când s-au oprit la un stop,Wick îşi ridică viziera aburită a căştii,se uită peste umăr spre Maya şi zâmbi.
-Relaxează-te,iubito.Îi mângâie liniştitor mâinile crispate pe mijlocul lui.Nu că nu mi-ar face plăcere să te agăţi de mine,dar destinde-te.Ea îi dădu drumul.
-Nu ştiu cum de m-am lăsat convinsă să fac asta.El râse.
-Hai,că plecăm.Îşi trânti la loc,cu un bobârnac,viziera şi,cu un brum,
brum,porniră în viteză.Ea strânse din pleoape şi se agăţă de el.După câteva minute,descoperind că era încă în viaţă,deschise din nou ochii.Erau pe un drum de acces.Slavă Domnului că traficul era redus.Îşi simţea inima bubuind în piept şi,cu siguranţă,o simţea şi el tot atât de bine,pentru că ea stătea cu pieptul lipit de spatele lui.Pe când marea maşinărie zbura pe şosea,fără să se producă nici un accident,începu să se simtă din ce în ce mai destinsă şi,treptat,scăpă de diabolica crispare.De fapt,fu surprinsă să con-state că,alergând pe motocicletă cu vântul şuie-rându-i pe lângă urechi,era o experienţă plăcută.Chiar mai mult decât plăcută.Se simţea extraordinar de înviorată şi destinsă.Descoperi că îi plăcea cu adevărat.
În acelaşi timp,începu să fie conştientă de alte lucruri -de senzaţia pe care i-o producea abdomenul lui încordat sub degetele ei,de căldura spatelui lui,pe care o simţea pe piept,de lăţimea umerilor lui.Era lipită cu coapsele de şoldurile lui,articulaţia lor odihinindu-se chiar deasupra centurii lui.Vibraţiile puternicului motor transformau apropierea dintre ei într-o undă de fierbinţeală.

Ea se tot răsucea şi se foia,încercând să-şi găsească o poziţie mai comodă pe locul,cromat,pentru pasageri.Dar nu se putea mişca prea mult,fără să-i dea drumul lui,şi nu se simţea capabilă să facă asta.
Când se-agită din nou,umerii lui începură să se scuture.Râdea,diavolul!Ea îl ciupi,iar el o mângâie uşor pe mână.Se mai agită puţin,apoi încercă să se gândească la altceva.Dar gândurile îi alunecau mereu la bărbatul care călărea Harley-ul.Abdomenul i se contractă şi simţi o gheară în piept.O durere surdă i se răspândi prin tot trupul,înfierbântându-i pielea.Nevrând să-i recunoască sursa,îşi concentra gândurile asupra pacienţilor cu care trebuia să se întâlnească a doua zi,apoi asupra listei de alimente.Se opri asupra teoriei lui Carl Jung despre inconştientul colectiv.Dar Jung o făcu să se gândească la Freud,şi Freud o făcu să se gândească la sex,şi aşa se întoarse de unde pornise.
După o jumătate de oră,ieşiră din şosea,pe un drum asfaltat,cu două variante,
apoi pe altul.Cum vagabondau pe întinderea pustie,umbrită de copaci înalţi,
înfioraţi de briza lunii septembrie,Wick încetini.După mai bine de un kilometru,
coti pe o cărare nisipoasă,şi dinţii ei clănţăniră când se izbiră de barajul care împiedica vitele să treacă peste calea ferată.Rulând ca să se oprească în şirul de pini care mărgineau câmpul,el opri şi o ajută să coboare.Îşi scoaseră căştile şi ea îşi pieptănă părul cu degetele,mulţumită că,în fine,se afla la distanţă de el.
-Cum ţi-a plăcut prima cursă cu motocicleta?

-Nu a fost chiar atât de rău pe cât îmi închipuiam.El clipi tachinator către ea.
-Ei,hai,recunoaşte.Ai fost cam speriată la început,dar îţi place să călăreşti pe bidiviul meu,nu-i aşa? Ţi-am spus eu că ştiu ce fac.
O străfulgera cu privirea şi ea se uită în depărtare.Da,ştia el ce făcea.Folosise blestemata asta de motocicletă ca stimulent sexual.Toată situaţia asta era încărcată cu simbol sexual şi cu ambiguitate.Toate gândurile ei de a avea o aventură cu el dispăruseră.Nu era dispusă să aibă o legătură cu cineva pe care-l întâlnise doar cu câteva zile în urmă.Nu trebuia să fie dispusă.Prezenţa lui Wick în preajma ei o făcea să se simtă singherită,amintindu-i că nu mai era la vârsta întâlnirilor şi a jocurilor sexuale,din moment ce nu le mai cunoştea regulile.Nu ştia cum să procedeze şi această senzaţie nu-i făcea plăcere.Ei îi plăcea să fie stăpână pe situaţie,sau,cel puţin,să conducă ea cu aplomb.Îi făcea impresia că el se amuză lăsând-o descoperită.
Îşi îndreptă atenţia asupra peisajului.Flori galbene,sălbatice,îşi legănau capetele cu creştet cafeniu,în câmpul de iarbă,iar vântul sufla în coroana pinilor făcând o invitaţie răcoroasă.Îi plăcea,în general,pacea,solitudinea şi fumuseţea locului.
Dar acum,o făcea să fie nervoasă.La distanţă de kilometri de oraş şi fără nici un suflet prin apropiere,era un loc perfect pentru seducere.
-Unde suntem aici? întrebă ea,uitându-se către Wick,care o privea cu un zâmbet viclean.L-ar fi strâns de gât.
-Pământul aparţine surorii mele mai mari,Sara,şi soţului ei,Joe.
-Locuiesc aici pe proprietate? El clătină din cap.
-Aici nu stă nimeni.Joe îşi face planuri să devină fermier când va ieşi la pensie,după ce va înceta să practice dreptul la

Houston.Wick râse.Sara i-a spus că ar face mai bine să-şi caute un câine,ca să-i ţină de cald,că ea nu are de gând să se mute cu el la ţară.Maya încercă să zâmbească,dar zâmbetu-i pieri când îl văzu pe Wick scoţând o pătură dintr-u-nul din sacii de pe şaua Harley-ului.El se îndreptă spre umbra copacilor şi Maya încruntă din sprâncene când îl văzu întinzând pătura pe un strat gros de ace de pin.

Doar nu se gândeşte la o tăvăleală rapidă aici,în pădure.

-Şi asta pentru ce este? întrebă ea.Ridicând dintr-o sprânceană şi dintr-un colţ al

mustăţii,îşi atârnă degetul mare în betelia blugilor.

-Pentru ce îţi închipui că este?

-Nu ştiu.N-ar fi mai bine să ne întoarcem?

-Nu încă.Ţi-am promis că-ţi ofer masa de prânz.M-am gândit că ţi-ar face plăcere un picnic aici.

-Aha!El îi ridică bărbia şi o privi în ochi.

-Relaxează-te,scumpo.Nu mă gândesc la nimic altceva decât la un picnic tihnit la ţară,la puţină conversaţie şi poate,la un sărut sau două,dacă eşti dispusă.Te temi de mine?

-Sigur că nu.Poate că sunt puţin cam neliniştită.Chiar dacă am patruzeci de ani,

n-am mai avut de mult timp o relaţie cu un bărbat.Nu prea ştiu cum să mă comport.

-Te comporţi bine,zise el,sărutând-o iute pe nas.O vom lua încet şi uşor.Fii liniştită.El o luă de mână.Hai să mâncăm.Sunt mort de foame.

Despachetară mâncarea ambalată din sacul de pe şaua motocicletei şi o transportară pe pătura întinsă pe jos.Dintr-o

sacoşă de hârtie,Wick scoase un sadviş cu fructe de mare şi i-l întinse.
-O bucată de pâine.El scoase o sticlă de şampanie dintr-un recipient etanş.
-O cană cu vin.Zâmbi şi goli punga.Salată de cartofi,farfurii de hârtie şi tu.
Ea râse când se aplecă şi-i sărută mâna.
-Eşti nebun.O licărire ciudată dansa în ochii lui.
-Da,doamnă.Pocni din degete.Am uitat ceva.
-Şerveţele? Furculiţe?
-Sunt în sac.Mă întorc imediat.În timp ce Maya împărţea uriaşul sandviş şi salata de cartofi pe farfuriile de hârtie,Wick dispăru o clipă.Când se întoarse,ţinea în mână un mănunchi de flori galbene sălbatice,pe care i-l întinse.Pentru tine,
doamna mea.Luându-le,ea îşi plecă adânc capul.
-Mulţumesc,amabile domn,zise,şi le aşeză în mijlocul păturii întinse.El se ocupă de deschiderea sticlei cu şampanie.Ea îl privi şi adăugă: Nu-mi amintesc să mai fi avut vreodată şampanie la vreun picnic.El zâmbi larg.
-Bine.Vreau ca acest picnic sa fie deosebit.Răsuci sârma de pe gâtul sticlei şi începu să împingă cu degetul mare dopul în afară.Cu o pocnitură puternică,
acesta descrise un arc de cerc înalt,lovind un copac de la vreo şase metri distanţă.Lichidul ţâşni,revărsându-se peste ei.Ea înhaţă paharele de plastic,
râzând,şi le ţinu sub gheizerul înspumat.
Privind prosteşte,el îşi linse lichidul de pe mâini.
-Nu credeam că şampania ştie să călărească I ntât de bine.Ea chicoti.

-Îţi împărtăşesc părerea.El râse şi ciocni paharul de al ei.
-Pentru o călărire şi mai bună.Tonul lui era scăzut şi evident insinuant.Deşi bătăile inimii se acceleraseră,Maya se făcu a nu sesiza aluzia.

După ce terminară masa şi strânseră rămăşiţele în sac,Wick turnă restul de şampanie în pahare.Maya se rezemă de un pin şi sorbi din pahar,în timp ce el se lungea pe locul lui.Se simţea relaxată,sătulă.
-A fost minunat,spuse ea.Nici nu-mi mai amintesc când am fost ultima dată la un picnic.
-Camilla zice că lucrezi prea mult.Ai nevoie să ieşi mai des la aer curat,să te distrezi puţin.
-Mi-am promis că o voi face,dar n-am găsit niciodată timp.Conduci şi tu o întreprindere,ştii cum este.El scutură din cap,culegând câteva tulpiniţe de flori care zăceau pe pătură.
-Eu conduc o întreprindere; nu mă conduce ea pe mine.Viaţa este făcută să te bucuri de ea.Maya privi uimită cum el începuse să împletească florile.Mişcările lui era îndemânatice,aproape automate,ca şi cum avea ore de practică în această îndeletnicire simplă.Nu era un lucru obişnuit să vezi un bărbat că ştie să împletească o coroniţă din margarete,se gândi ea,dar apoi se dojeni imediat pentru atitudinea ei discriminatorie,după sex.Într-adevăr,nu ştia multe despre el.
-Eşti foarte îndemânatic,spuse ea.El chicoti şi luă în mână mai multe flori.
-Cred că ţi-am spus că am trei surori mai mari.Ele m-au învăţat tot felul de lucruri.Mă pricep şi la cordeluţe de păr şi la eşarfe.M-am exersat când aveam grijă de copilul lui Kathy.

-Kathy? Una din surorile tale?
-Nepoata mea.Fiica mai mare a Sarei şi a lui Joe.Beth,cea mai mică dintre fete,este la colegiu.
-Toate surorile tale locuiesc în regiunea asta?
-Nu.Penny şi familia ei locuiesc în Dallas,iar Deanna şi fiica ei locuiesc la Atlanta.El continuă să împletească flori în timp ce-i spunea anecdote despre singurul băiat dintr-o famile de fete.Ea luă o sorbitură de şampanie.
-Te invidiez.Fiind singurul copil la părinţi,mi-am dorit întotdeauna o familie mare.
-Eşti de mult văduvă,pentru ce nu te-ai recăsătorit?Ea ridică din umeri.
-Motivul obişnuit,bănuiesc,n-am găsit persoana potrivită.Dar tu?
-În tinereţe,n-am căutat.Voiam să mă duc în Vietnam îndată ce terminam colegiul,dar când am absolvit eu,se terminase războiul.L-am ratat doar cu câteva luni.M-am îndreptat atunci spre marină,dar nu-mi plăcea viaţa militară.Îmi plăcea aventura,dar cea mai mare parte a timpului era atât de plictisitoare,atât de liniştită.După ce am ieşit de acolo,tot nu eram dispus să mă potolesc.M-am dus la o companie de benzină,să zbor pe elicoptere,şi am trăit,câțiva ani,un mic iad în Singapore.Dar şi asta a devenit plictisitor şi m-am hotărât să plec şi de acolo.M-am învârtit o vreme prin Florida.Un camarad de-al meu avea o barcă de salvare şi planuri mari să descopere comoara din Caraibe.Bingo mi-a propus să fiu partenerul lui.Ne-am petrecut un an şi jumătate scufundânu-ne,în încercarea de a o găsi.Ea râse.
-Căutare inutilă,nu-i aşa?

-Hu-hu.Am găsit-o.Ei,n-a fost ea o prada bogată ca a lui Fisher,dar a fost destul de mare.Obosisem să tot tai frunza la câini,trăind mereu cu traista-n băţ,aşa că m-am hotărât să mă stabilesc la Houdson,să prind rădăcini şi să înfirip o afacere.N-aveam decât,atunci când mă pălea,să pornesc după aventuri,dar să am un cămin stabil.Ea îl privi cum împreuna cele două capete ale lanţului,făcând o coroniţă.
-Şi nu ai întâlnit niciodată acea femeie deosebită?
El întinse mâna şi-i puse coroniţa pe cap.
-Nu,până acum.I se opri răsuflarea şi rămase nemişcată.Înainte de a putea spune ceva,buzele lui se îndreptară spre ale ei.Erau fierbinţi ca soarele,catifelate ca petalele şi aveau parfum de şampanie.Simţea o nevoie mistuitoare să adâncească sărutul,dar gura lui se trase înapoi,mustaţa ştergându-se senzual de urechea ei.
-Ai cea mai catifelată piele,îi şopti el.O muşcă şăgalnic de lobul urechii şi trasă,cu vârful limbii,o linie pe maxilarul ei.
Ochii Mayei se închiseră şi îşi încleştă degetele în jurul paharului pe care-l ţinea în timp ce savura senzaţia pe care i-o producea el.Fu dezamăgită când Wick se retrase ca să se întindă,punându-şi capul în poala ei.
-Ce pernă bună,murmură el,şi închise pleoapele.Ea sorbi dintr-o singură înghiţitură ultimul strop pe care-l mai avea în pahar,încercând parcă să înăbuşe focul pe care Wick îl aprinsese în ea.Nu mergea.
-Eu nu sunt o aventurieră,spuse ea.
-Oricum,nu-mi închipuiam asta.Cu ochii închişi,îşi cuibări capul mai confortabil în poala ei.Wick se prefăcea că moţăie,deşi,după ceea ce simţea,dacă şi-ar fi urmat impulsul,ar fi despuiat-o pe

Maya şi ar fi gemut.Cu toate că nu era psiholog,îşi dăduse seama că ea era o femeie cu care trebuia să te porţi în mod deosebit,dacă nu voiai să se retragă în spatele carapacei aceleia profesionale.Wick ştia că,adânc,în forul ei interior,avea o extraordinară capacitate afectivă.Aproape că o simţea trepidând.Plănuise să o ia cu binişorul,
să scoată acest foc la suprafaţă şi să fie pe aproape când el va izbucni.Când vor face dragoste pentru prima dată,va trebui să fie un foc de artificii mai mare decât într-un New York chinezesc.
Cum făcea de fiecare dată,închise ochii,se gândi la Maya şi imediat îi veni în minte imaginea cu ei doi,pe plajă.Aproape că gemu tare.Nu fumase toată ziua,
dar acum murea după o ţigară.

Pe când dădeau colţul străzii,Maya o văzu pe Chelsea în grădina din faţă,udând bobocii de crizanteme şi sporovăind cu 'Fesorul.Fata blondă,cu chip de ştrengăriţă,flutură din mână,când îi văzu apărând pe motocicleta lui Wick,care schimbă viteza şi trase la rigolă.Profesorul,îmbrăcat într-un safari,asortat cu o lavalieră roşie,o seconda pe Chelsea.
Maya descăleca de pe motocicletă şi-l prezentă pe vecinul ei lui Wick,care stătea călare pe motocicletă.Acesta pocni cu un bobârnac viziera,ca să se ridice,şi dădu mâna cu bătrânul domn.
-Aţi făcut o cursă cu motocicleta,nu-i aşa? 'Fesor examină marea motocicletă neagră şi pe pasagerii ei.Ochii lui scăpărară.Mă socoteam grozav,cu o comedie ca asta,în tinereţea mea.Era o maşinărie ca asta a dumitale,domnule McCall.

-Ah,da,frumos *Harley*,spuse Chelsea,admirând sincer,din ochi,atât bărbatul,cât şi motocicleta,întotdeauna mi-am dorit şi eu una ca asta,dar îmi închipui că
mi-ar fi greu să o conduc.Şi eu cred la fel,se gândi Maya.Îşi scoase casca şi îşi scutură părul.
-Sunt sigură că Wick te va plimba cu ea.Nu-i aşa,Wick?El ezită o clipă.
-Sigur.Vreţi să o încercaţi,doctore Newberry?'Fesor râse.
-Vai,nu,nu eu,tinere.Oasete mele sunt prea fragile pentru o asemenea urgie.Dar îţi mulţumesc pentru compliment.
-Chelsea? întrebă Maya.
-Mi-ar face plăcere.
-Hai sus,zise Wick,dând un bobârnac vizierei ca să o coboare.
Cele două femei,schimbară locurile între ele şi Maya putu auzi chicotitul de plăcere al Chelsei,la pornirea motocicletei.Ea îi urmări plecând,cu emoţii amestecate.O parte iraţională din ea îşi simţea locul uzurpat,chiar dacă ea fusese aceea care sugerase aceasta; cealaltă parte,mai logică,îşi dădea seama că Wick şi Chelsea ar fi fost o pereche potrivită.
-Pare un tovarăş plăcut,spuse 'Fesor.
-Da,este.Şi tânăr,ar fi cuvântul potrivit.Şi,întorcându-se către însoţitorul ei,
adăugă: cred că Wick şi Chelsea ar fi mai potriviţi decât el cu mine,nu-i aşa?
-Ceea ce gândesc eu,nu are importanţă.Întrebarea este ce părere are tânărul tău prieten în privinţa asta.Ea ridică din umeri.El îşi drese glasul,continuând cu însufleţire:
-Iar a dispărut John Keats.E o ruşine.A dispărut tocmai când voiam să plec la casa de pe malul râului,câteva zile,ca să

comunic cu natura.Crezi că golanul a profitat de ocazie ca să vâneze prin pădure şi să se ospăteze cu peşte proaspăt
pescuit de el? Şi eu care ziceam că e o pisică de oraş.
Un zgomot suspect veni dinspre tufele de lingă veranda din faţă,şi John Keats se apropie la trap către ei.Ei râseră în timp ce neisprăvitul se freca,torcând,de picioarele profesorului.
-Vrei să te bag în seamă,ai,pisi? întrebă el,aplecându-se şi-l mângâie pe cap.
Maya se oferi să-i ia corespondenţa şi ziarele şi să aibă grijă de casa lui,cât va lipsi.Când bătrânul şi motanul plecară,ea intră în casă şi gândurile începură să i se învârtească din nou în jurul lui Wick şi al Chelsei.Da,îşi spuse ea,ei doi s-ar potrivi mai bine.Şi se gândi să cultive relaţiiile dintre cei doi.Cineva bătu la uşa dormitorului ei.
-Maya,eşti aici? Era Wick!Nu se aşteptase să se întoarcă atât de repede.Zvârli restul de ţigară şi se repezi către baie.Înşfăcând o sticlă cu cel mai puternic spray pe care o găsi,fâsâi cu el,parfumându-şi gura.El bătu din nou la uşă.
-Maya!Strâmbându-se de neplăcutul gust medicinal al spray-ului,se scutură şi scuipă.
-Imediat! Se parfumă cu Passion şi alergă în jurul patului,pulverizând deodorant prin cameră.Examinând mucul de ţigară,înhaţă scrumiera şi o debarasă în WC,
trăgând apa.În uşă,trase puternic aer în piept,apoi răsuci mânerul şi păşi afară,
închizând-o cu grijă în urma ei.Privindu-l pe Wick,ridică din sprâncene şi spuse calm:
-Da?El îi trecu braţul pe după umeri şi zâmbi.
-Îmm,miroşi frumos.

-E Passion.El nu spuse nimic,dar zâmbetul lui,liniştit şi lasciv,era plin de semnificaţii.
-E parfum.Passion e numele unui parfum.Ce vrei? îl întrebă ea,mai tăios decât ar fi vrut.Chiar dacă i-a observat tonul,el s-a făcut că nu-l bagă în seamă.
-Nu ţi-ai luat rămas bun de la mine.
-Îmi pare rău,Wick.Mi-a făcut,cu adevărat,plăcere picnicul nostru.
Îţi mulţumesc foarte mult.Te conduc.El nu se mişcă.
-Chelsea m-a poftit să rămân să fac o baie în piscină.Zicea că aş putea folosi un costum de baie din camera lui David.Asta e,dacă nu te superi că rămân.
Maya simţi o senzaţie ciudată de strângere de inimă.
-Nu,nu mă supăr deloc.Camera lui este la capătul holului.Costumele trebuie să fie în scrin.El zâmbi.
-Grozav.Mă schimb şi ne întâlnim la piscină.
-Vai,nu pot veni să înot.Stai cu Chelsea.Eu trebuie să-mi termin de aranjat dulapul.El întinse mâna spre mânerul clanţei de la camera ei.
-Te ajut.După aceea,ne putem duce amândoi.Sunt nemaipomenit la aranjarea dulapurilor.Eu...
-Da,ai trei surori.Wick,eu îţi apreciez oferta,dar curăţenia într-un dulap este un lucru foarte...Ea se opri,căutând cuvântul potrivit.
-Intim? zise el amuzat.Ea ridică în sus capul.
-Voiam să spun,personal.Dar,oricum,îţi mulţumesc.Du-te şi distrează-te cu Chelsea.Am să ies mai târziu.El încruntă din sprâncene şi privi pe gânduri,dar nu se opuse.
-Atunci,mai târziu,spuse,şi-i dădu un sărut fugar.

Maya se întoarse în dormitor şi fumă o ţigară înainte de a se apuca din nou să-şi sorteze bluzele.Wick şi Chelsea s-ar putea înţelege foarte bine şi,atunci,ea n-ar mai fi nevoită să se teamă de o aventură cu el.Fără îndoială că el şi cumnata ei păreau foarte potriviţi.Erau amândoi tineri şi dornici de aventură.Da,asta era o idee grozavă.El putea să aibă o aventură cu Chelsea,şi viaţa ei ar reintra în normal.Nu-şi dădea seama de ce o necăjeau,atât de tare,clipocitul apei şi râsetele din piscină,aşa că mai fumă o ţigară în timp ce-şi punea pantofii în ordine.

Sperând că Wick va pleca acasă şi nu va mai avea de-a face cu ea,Maya mai întârzie încă vreo jumătate de oră prin cameră.Când ridică o şipcă de la jaluzele şi aruncă o privire prin deschizătură către piscină,văzu că el era tot acolo.
Chelsea făcea plajă pe platforma piscinei,iar el stătea întins pe un şezlong,cu o cutie de bere în mână.Wick întoarse capul şi făcu cu ochiul direct către ea.La dracu'!Şipca se trânti la loc când ea îşi retrase degetul,jenată că fusese surprinsă
spionând.Tipul probabil că are un radar pe care-l păstrează discret la el.De ce nu pleca?Nevrând să-i facă jocul şi refuzând să rămână prizonieră în propria ei casă,ieşi afară pe uşa din fată,apucă furtunul şi începu să ude crizantemele.
-Ce faci?La sunetul vocii profunde din spatele ei,tresări şi aproape că-şi udă picioarele.
-Ud florile,zise ea,cu privirea fixată pe flori.
-Abia le-a udat Chelsea,ai uitat? Simţindu-se iar ca o toantă,puse piedica la

furtun şi-l aruncă jos.Îşi îndreptă spatele şi ridică în sus capul,hotărâtă să nu-l lase să observe cât era de tulburată.
-Crizantemele au nevoie de apă multă.Wick chicoti şi ea se răsuci către el.Sângele rece o părăsi.
Deşi îl văzuse mai devreme în costumul de baie -atunci însă nu-i aruncase decât o privire fugară -,nu era pregătită pentru realitatea bronzată de soare,care stătea în picioare în faţa ei.Tipul era nemaipomenit.Pieptul îi era neted şi musculos, abdomenul,încordat,părea din piatră şi după cum se vedea,nu făcea nici un efort ca să-l menţină astfel.Fostul costum al lui David se mula perfect petrupul lui,iar curba gambelor se arcuia într-un mod ademenitor.
Când îi alunecă privirea de-a lungul trupului lui şi-i întâlni ochii,aceştia exprimau amuzament.Îşi dădu seama că rămăsese cu gura căscată.
Înainte ca el să apuce să spună ceva stângaci,de genul: „îţi place?”,îşi dădu seama că uluirea ei fusese evidentă,aşa că,ridicând fruntea în sus,cu o expresie curtenitoare zise:
-Frumos bronz.El îşi lăsă capul pe spate şi râse.Era depăşită,nu-l putuse înşela.
-Wick,îţi mulţumesc pentru cursa cu motocicleta şi pentru picnic.M-am distrat de minune,îi întinse mâna.La revedere.
Privind amuzat,el o prinse de mână şi o trase mai aproape.
-Mă expediezi,ai? Fără să-mi dai măcar hainele?Ea se uită la pieptul lui gol.
-Cum să nu! Eşti liber să te schimbi la David în cameră.Ai grijă să atârni duşul în lăcaşul lui.Câteva minute mai târziu,Maya era în bucătărie,unde îşi făcea un ceai,când o descoperi Wick.Venind prin spatele ei,el îi cuprinse talia cu

braţele,adulmecându-i mireasma gâtului.Maya aproape scăpă paharul din mână.
-Îmm,îmi place Passion.
-Am să-ţi dau sticla,spuse ea,eliberându-se din îmbrăţişarea lui.Dar nu era atât de uşor,după cum îşi închipuise,să scape de el.Wick râse.
-Mă întorc la şapte să te iau la cină.Iritată,îi răspunse:
-Desigur,îţi închipui că e de la sine înţeles să admit.Dar eu mi-am făcut alt program pentru diseară.
-Da,ştiu.I-ai promis Chelsei să te duci cu ea la noul restaurant italian de pe Southest Freeway.O înlocuiesc eu.
-Eu am o idee mai bună.Te duci tu cu Chelsea,ca să pot rămâne eu acasă să citesc ceva legat de profesiune.
-Aha! Dacă nu mergi tu,nu mă duc nici eu.
-Dar tu şi Chelsea sunteţi mai potriviţi decât...El îi puse degetul pe buze ca să-i oprească vorbele.
-Cred că asta este o tactică a ta.Maya,cumnata ta nu mă interesează.Ştii doar.
-Dar...De data asta,el folosi gura ca să o facă să tacă,sărutând-o ca să-şi uite argumentul.

Wick stătea întins în cearceafurile şifonate şi fixa ventilatorul din tavan,deasupra patului său.Nu putea să doarmă.Nu putea să facă nimic alt ceva decât să se gândească la Maya.Fusese atât de ocupat să o privească,la restaurant,încât nu fusese în stare să se bucure de macaroanele do la cină,dorind-o.Nu pricepea cum putuse o femeie să pătrundă atât de repede pe sub pielea lui şi atât de total,dar o făcuse.Îi plăcea totul la ea.Vocea ei catifelată

şi râsul gutural îi răsunau în urechi.Chipul ei exotic şi trupul sexy i se întipăriseră în minte.
Nu voia să fie în pat singur; ar fi vrut să fie cu ea.Chiar dacă nu ar fi stat decât de vorbă,voia să-i audă glasul.Voia să-i privească zâmbetul acela care făcea să-i scapere ochii,făcându-l pe el să-i tresară inima.
Se întinse spre telefon,dar cifra roşie,apăruta pe cadranul ceasului digital,îl opri,iar el se trânti la loc pe pernă.Nu-i putea telefona la două din noapte.
O ţigară.Avea nevoie de o ţigară.Se ridică şi se îndreptă spre toaletă.Mai erau uitate două ţigări în pachet.Se simţea ca un şarpe,ascunzându-şi năravul faţă de Maya.Dupa ce le va termina pe astea două,gata,se va lăsa.
Îşi aprinse o ţigară,trase adânc fumul în piept şi ieşi afară,îndreptându-se spre postamentul scării.Întinzându-se peste balustradă,privi luna plină oglindindu-se în apa piscinei,cu două etaje mai jos; mai trase un fum adânc şi se gândi mai departe la ea.Nici o femeie nu se purtase cu el aşa cum se purta ea.Nu era sigur ce se petrecea cu ea,dar era ceva serios.Nu că o dorea - deşi,Dumnezeu ştia că era şi asta -dar ea pătrunsese adânc în toată fiinţa lui.Poate datorită felului ei deschis de a fi,interesului pe care-l manifesta sau optimismului ei.Sau poate datorită capacităţii aceleia deosebite de a te asculta şi a te înţelege sau modului în care râdeau împreună.
Îi plăcea sunetul vocii ei şi felul deosebit în care zâmbea.Numai faptul că se afla în apropierea lui şi îl făcea să se simtă bine.Avea presimţirea că ea îi putea umple golul,singurătatea,care-l apăsase în ultimii ani.

Gândul acesta îl surprinse.Nu avusese relaţii de lungă durată cu nimeni.Avea mâncărime la tălpi.Îi plăcea să fie liber,să alerge din floare-n floare şi s-o apuce ori încotro se simţea atras.Îi plăcea să rişte şi nu voia să dea cont nimănui dacă avea chef să-şi pună viaţa în pericol.Responsabilitatea pe care le presupunea o soţie şi copiii îl făcuseră să se răzgândească întotdeauna.Nu era încă sigur în privinţa copiilor,dar,dacă se gândea mai bine,o femeie deosebită ca asta...

Cu cineva ca Maya,ar fi putut-o face pe o perioadă lungă de timp? Era încă prea devreme ca să se pronunţe.Deşi nu părea,el intuia că,în adâncurile ei,purtarea sa aparent stăpânită,ascundea o femeie plină de temperament.Părul acela roşu era o dovadă de netăgăduit.

CAPITOLUL 5

Maya stătea la biroul ei,făcându-şi însemnări pe marginea şedinţei care tocmai se terminase.Pacientul,care era la cea de a treia vizită,era soţia unui alcoolic,

dependentă şi ea de alcool,prezentând clinic,stare depresivă,având la activ o poveste de abuz sexual,în copilărie.Maya abia terminase să-şi noteze pe foaie ultimele observaţii,când intră Camilla,cu corespondenţa care trebuia semnată.

-Arăţi distrusă.A fost o şedinţă grea? întrebă Camilla.

Maya răsuflă din greu şi încuviinţă din cap.

-Foarte grea.

-Ei bine,ăsta a fost ultimul pacient pe ziua de astăzi,o anunţă Camilla.Doamna Wright şi-a amânat programarea de la ora trei şi s-a reprogramat marţea viitoare,

iar mama lui Charlie Cossum a sunat şi a spus că băiatul are varicelă.Pentru ce nu ai închide mai devreme,ca să te duci să-ţi iei o rochie nouă pentru întâlnirea cu bărbatul inimii?Maya îngustă ochii către secretara ei.

-Şi de unde,mă rog,ştii că am întâlnire cu Wick?

-Vai,spuse ea,clătinând infatuată din cap,am şi eu sursele mele.Şi chiar dacă n-aş avea,nu e nevoie să fii Sherlock Holmes ca să ştii că un om care trimite flori cu carul şi care a telefonat în fiecare zi,în ultimele două săptămâni,nu ar lăsa să-i scape seară de vineri.Cred că vi s-au aprins călcâiele.

-Camilla!

-Păi,când îl vezi,intri-n panică şi te îmbujorezi toată.Şi te-am văzut furișându-te de patru ori,astăzi,în oficiul pentru mături! Hm!

-Încerc,Camilla.Zău,că încerc.Dârzenia secretarei se mai muie.

-Ştiu că încerci.Şi mai ştiu şi la ce stres eşti supusă,cu toate problemele pacienţilor ăstora Zău,dacă înţeleg cum de le faci faţă.Aşa ca înţeleg pentru ce te furişezi.Maya oftă.

-Îmi dau seama că îndatoririle mele au devenit prea grele pentru o singură persoană.M-am hotărât ca,de săptămână viitoare,să-mi caut un partener.Şi ştiu că trebuie să mă las de fumat,dar am încercat toate metodele pe care le cunosc -cel puţin de câte două ori.Face impresia că nimic nu-mi este de ajutor.

-Am văzut serile trecute ceva la TV...

-Am încercat metoda aceea vreo şase luni.'Timp pierdut de pomană.Cred că trebuie să atac problema,folosind un program complex de modalităţi,sau să mă ostracizez pe o insulă părăsită.

-Zielel astea,trebuie să meargă ceva.Între timp,te supraveghez eu,zâmbi ea.Cel puţin,bine că,după câte se pare,fumatul ăsta nu-

l deranjează pe Wick McCall.Acum,ia-ţi poşeta şi du-te să-ţi cumperi rochia aia.Camilla strânse hârtiile semnate şi plecă.
Maya atinse una dintre crizantemele de Fiji din aranjamentul de pe biroul ei,de la Wick.Nu avea puterea să-i descurajeze avansurile,iar permanenta lui prezenţă îi înmuiase rezistenţa.Nu că eforturile asta ar fi constituit o problemă pentru el,dar,oricum,era un bărbat fermecător.Şi teribil de sexy.O făcea să râdă şi-i făcea plăcere să-şi petreacă timpul cu el.Era plăcut să existe un bărbat în viaţa ei,chiar dacă acest lucru era temporar.Aşa că,până în cele din urmă,se hotărâse să se lase purtată de val,ca să vadă unde ajunge.
Era adevărat că relaţia dintre ea şi Wick se înfierbântase,avea dreptate Camilla.
Nu găsise încă momentul potrivit -nu avusese tăria să-i spună lui Wick că fuma.
Propria ei ipocrizie şi înşelătorie începuse să se transforme într-o fantomă care-şi bătea joc de ea.Îşi înhaţă poşeta şi se năpusti afară.
Diseară,îşi promise în sinea ei.Îi va spune diseară.Între timp,va uita de existenţa ţigărilor.Vagabondă pe Neiman până când îi apăru,în faţa ochilor,rochia perfectă.Era un deux-piece din crep,cu mâneci căzute şi o centură,uşor drapată,
deasupra coapselor,prinsă în faţă cu o broşa mare.Culoarea era perfectă.Fusta strâmtă era neagră,iar bluza,cu un imprimeu exotic,în negru cu tabac -vai,nu se poate,iar cuvântul ăsta!Apucând portmantoul de pe rastel,se îndrepta spre cabina de probă.Rochia îi venea ca turnată.Era făcută să seducă,şi în această direcţie voia să canalizeze ea legătura cu Wick.De fapt,o surprindea că el nu împinsese lucrurile mai departe.Ce-i

drept,fuseseră câteva sărutări pătimaşe,dar o părăsea întotdeauna în faţa uşii.Asta o surprindea,totuşi.
Wick părea genul de om care se mişcă repede.N-o făcea pentru că aştepta să dea ea tonul? Sau pentru că era Chelsea în casă?
Zâmbi.Chelsea plecase de dimineaţă la Dallas,pentru o afacere.Nu se întorcea până duminică.Acesta era momentul potrivit să demareze legătura dintre ei.

Wick stătea la biroul lui rezolvând nişte hârtii.Nu putea suferi să facă ordine în hârtii,dar acesta era unul dintre inconvenientele de a fi şef.Când mormanul de hârtii,aruncate la coş,dădu să se reverse,constată cu dezgust că ţinea o ţigară în
mână şi că scrumiera era plină cu chiştoace.
-La dracu'! Se descurcase destul de bine o vreme.Dar prostul obicei pusese iar stăpânire pe el.Şi ştia de ce: Maya!
Nu trecea o oră din zi în care să nu se gândească la ea.O dorea cu patimă.Dar săptămânile trecute bătuse în retragere,aşteptând să vină momentul potrivit când va crede de cuviinţă că era pregătit să mai înainteze cu un pas.Ştia că,dacă ar fi grăbit-o,ar fi fost în stare să pună capăt legăturii dintre ei,înainte de a începe.
Răbdarea nu-l caracterizase niciodată şi,uneori,chiar se întreba dacă nu era cazul să renunţe -fără să ţină seama de aţâţarea lui.
Da,se gândea el,ea merita.Se strâmbă la ţigară,care mocnea între degetele lui,şi o aruncă.Dacă Maya descoperea că mai era şi dependent de blestemata aia de ţigară,era un om mort.Reafirmându-şi că zilele lui de fumat luaseră sfârşit,
azvârli restul pachetului la gunoi şi părăsi biroul.

Îşi făcuse planul să petreacă o seară deosebită.Masă şi dans la *Shane Rooftop*,
apoi un zbor sub lumina lunii,la Kemah,proprietatea lui din zonă.

Maya lovi cu mâna marginea cercelului,acesta sări de pe masa de toaletă şi se rostogoli pe covor.
-La dracu'! Bâjbâi în patru labe pe covor,căutând cerceluşul de argint.Când tocmai îl prinsese cu degetele,simţi o lovitură pe genunchi şi acesta i se rostogoli pe lângă coapse.
-Fir-ar să fie! Se aşeză din nou în genunchi şi privi în sus.Ce mai urma?
Relaxează-te,îşi zise ea.Dar nu se putea relaxa.Ideea de a se culca,după ani de zile,cu un bărbat,o zăpăcea de toţ.Respiră adânc,îşi prinse repede cercelul şi îşi puse o pereche de ciorapi asortaţi.Dar chiar când îşi strecură picioarele în pantofi,auzi sunând la uşă.
Culegând din mers o manta neagră şi geanta de seară,se duse să deschidă.De ce,
se întreba ea,se lăsase antrenată într-o asemenea situaţie? Merita vreun bărbat o asemenea frământare?
Când deschise uşa şi-l văzu pe Wick,replica ei tăcută era un „da”,fără echivoc.
Aura lui de senzualitate o învălui şi zâmbetul lui liniştitor o făcu să simtă cum o trec căldurile.În locul ţinutei lui sportive obişnuite,era îmbrăcat într-un costum negru,în cămaşă albă şi cravată galbenă,de nuanţa untului.
El o cercetă iute cu privirea din cap până-n picioare şi zâmbi larg.

-Frumos,rosti el,tărăgănat.Pieptul ei tresări sub alunecarea ochilor lui pe tăietura de la piept a rochiei.Abia rezistă imboldului de a trage de material,ca să-l facă să se apropie.Dar,în loc de asta,zâmbi.
-Mulţumesc.Şi tu arăţi bine.Vrei să intri să bem ceva?
-Dacă intru,nu mai ajungem la cină.Ea zâmbi.
Când se îndreptau spre maşina lui,fu profund tulburată de mâna pe care i-o puse pe spate şi de frecarea trupurilor lor la fiecare pas.O ajută să se suie în maşina joasă şi fusta ei se ridică,dezvăluind prea mult din picioarele-i lungi.
Cum se străduia să o tragă înapoi,el chicoti şi-i reţinu mâna cu mâna lui.
-Las-o.Ai nişte picioare fantastice,zise el,mângâind încet cu palma nailonul negru al ciorapilor,de la coapse până la gleznă şi înapoi.Ea ridică din sprâncene.
-Cina?El suspină.
-A,da,cina.
Evident că numai ea era sedusă în seara asta.Atmosfera părea vrăjită; luminile păreau mai strălucitoare,muzica delicată,care umplea maşina,mai dulce.
La Rooftop,la etajul douăzeci şi cinci al hotelului Shane,aveau rezervată,la fereastră,o masă intimă,cu lumânări aprinse pe ea.Vinul fu perfect,tare şi rece,
friptura,mustoasă,sparan-ghelul,fraged,cartofii,buni.
Discutară încet şi râseră în timpul mesei,privind afară la cerul înstelat de deasupra oraşului.De două-trei ori îi trecu prin minte că ar trebui să-i mărturisească faptul că fumează,înainte ca legătura lor să ia amploare -şi după toate aparenţele aşa se

întâmpla.Dar nu părea momentul potrivit,când li se întâlneau ochii,gândurile lor se pierdeau într-o nesfârşire de senzaţii.
După ce au terminat desertul,au trecut într-o sală alăturată,unde cânta un trio,şi au dansat legănându-se lent în ritmul vechilor şlagăre.Wick o ţinea strâns,iar ea îi simţea răsuflarea pe ureche.Se potriveau ca proverbiala mănuşă pe mână.În braţele lui era raiul.Ar fi putut rămâne aşa,ore în şir,dar ea ştia că timpul se scurgea şi,în curând,trebuia să plece şi trebuia...Acum trebuia să-i spună.
-Wick!
-Hm?
-Trebuie să stăm de vorbă.El râse uşor şi sunetul reverberă în trupul ei.
-Am vorbit.Ea oftă.
-Vreau să spun să discutăm serios.Se dădu înapoi şi-l privi în faţă.Cred că doi oameni care...În fine,cred că relaţia noastră trebuie să se bazeze pe o sinceritate absolută,nu-i aşa?El se încordă şi zâmbetul îi pieri.
-E o idee bună,de obicei.Ţi-am spus că-mi place rochia pe care o porţi?
-De vreo trei ori! Wick,eu...El se uită prin camera înceţoşată de fum.
-Fumul ăsta mă dă gata.Spaima îi taie stomacul.Înghiţi în sec.
-Şi pe mine.
-Să ieşim de aici.Vreau să-ţi arăt ceva.
Luând-o de mână,îi înşfacă geanta şi mantaua şi o trase către lift.Dar în loc să coboare,cu el,suiră.
-Cred că mergem pe acoperiş,spuse ea.
-Nu.Şi am o surpriză pentru tine.Îţi plac surprizele?

-Uneori.Liftul şuieră şi uşa glisa,deschizându-se.Erau pe acoperiş.Ţinând-o încă de mână,o conduse spre zăplazul înalt care înconjura marginea.
Ea întinse mâinile spre zăplaz şi îşi ridică ochii spre cerul tăcut al nopţii.
-E frumos aici sus.Cel mai asemănător loc cu munţii din Houston.
Aplecându-se pe balustradă,privi linia luminoasă a oraşului,cu străzile ca nişte panglici şi cu şoselele punctate de luminile roşii şi albe ale traficului.
-Când eram copil,îmi doream să trăiesc pe vârful unui munte.
-Şi ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?
-Credeam că,după ce-mi voi lua doctoratul la Universitatea din Virgina,o să mă mut în Colorado,dar bunica s-a îmbolnăvit şi David şi cu mine am venit aici.
-Şi mai târziu?
-După ce a murit bunica,nu era momentul potrivit pentru o mutare.David îşi făcuse la şcoală noi prieteni şi activitatea mea se stabilizase.Houston-ul îmi plăcea cu adevărat,uneori mi-e dor să sui pe poteci accidentate.Există în munţi o forţă care mă atrage.E ciudat,n-am trăit niciodată în munţi,dar i-am vizitat adesea când îmi petreceam vacanţele cu părinţii.Printre cele mai dragi amintiri,
se numără cele din Grecia şi Peru.Ai fost vreodată pe acolo?El dădu din cap.
-Locul meu preferat din Grecia era un deal înalt de deasupra templului din Delphi.Era o privelişte magnifică.Acolo am înţeles pentru ce numeau vechii greci zona aceea „buricul Pământ-tului”.Şi Anzii peruvieni îţi taie respiraţia.

Odată,când eram pe un zid din Machu Pichu,am întins braţele ca nişte aripi,gata să-mi iau zborul.Tata m-a înhăţat chiar în clipa în care voiam să zbor.El râse.
-Ştiam eu că ai spirit de aventură.Ai fost şi în Alpi?
-Nu,dar mi-am propus să mă duc într-o bună zi.Şi Munţii Stâncoşi îmi plac.Eu şi Ron am fost să schiem în Colorado,în...Ea se opri,rămânând cu privirile pierdute în gol.
-În luna voastră de miere? Ea încuviinţă din cap.
-N-am mai schiat de mult.Eram al dracului de bună la asta.
-Şi eu sunt un schior bun.Dacă vrei,o să mergem la iarnă.
-O să mergem,dar cum îţi spuneam,e mult de când n-am mai schiat.De mulţi ani,viaţa mea,este incredibil de terestră.Probabil că va trebui să încep cu pantele domoale,ca să exersez.Şi,în timp ce privea la maşinile de pe şoseaua de sub ei,care păreau nişte jucării,mâna lui Wick o mângâie uşor pe şira spinării.
-Îţi vei aminti totul,spuse el.Unele lucruri nu se uită niciodată.E suficient să te relaxezi şi îţi revin imediat în minte.El vorbea încet şi convingător,mâna lui era mare şi caldă.Maya avu impresia clară că se abăteau de la discuţia despre schiat.
O apucă de umeri şi o întoarse către el.Sunetele înăbuşite de maşini şi oameni de dedesubt pieriră când îşi ridică faţa către Wick.
-Mi-ar plăcea să te sărut toată noaptea.Prima atingere a buzelor lui fu doar o căutare uşoară.Apoi gura lui deveni mai îndrăzneaţă şi o trase cu braţele mai aproape de el.Acum.Trebuia să-i spună acum.
-Te doresc,Maya.Te doresc cu patimă,îi şopti el la ureche.
-Şi eu te doresc.
-Eşti sigură?

-Sunt sigură.Dar,mai întâi,Wick,trebuie să-ţi...El îi amuţi mărturisirea cu
Un sărut.
-Mai târziu.
-Da.El îi sărută buzele,alunecând uşor pe gât.
-Mai târziu.Dorea cu adevărat să-i spună problema ei cu fumatul,înainte de a se lăsa noaptea.Chiar voia.Dar incredibilele lucruri pe care i le făcea el,cu mâinile şi cu gura,o puseră în imposibilitatea de a mai îngăima măcar două vorbe coerente.În momentul acela,nimic altceva nu mai părea important.Lăsându-se pradă senzaţiei dulci,bunele intenţii fură măturate din mintea ei.
în cele din urmă,el se trase înapoi.
-Nu cred că ăsta-i locul potrivit pentru ce am eu în minte.Hai.E timpul să-ţi arăt surpriza.O luă de mână şi parcurse suprafaţa în pantă a acoperişului.
-Alunec,zise ea,precipitându-se către el şi trăgându-l de mână.Am tocuri înalte.
El încetini pasul.
-Scuză-mă,sunt nerăbdător.Wick îi strecură braţul în jurul taliei şi se aplecă să o sărute pe obraz.
-Credeam că priveliştea asta extraordinară era surpriza.
-Nu,este ceva mai mult,zâmbi el larg.O privelişte şi mai frumoasă.
Când văzu încotro o conducea,gâfâi şi rămase înţepenită pe loc.
-E un...e un...Părând mulţumit de el,Wick dădu din cap.O trase înainte,dar picioarele ei parcă erau lipite pe loc.Nici tot petrolul din Arabia nu ar fi putut-o urni.

-Iubito,spuse el,tremuri.Ţi-e frig?Ea se strădui să-i arunce un zâmbet trist.El îşi scoase haina şi i-o puse pe umeri,strângând-o mai tare în braţe.E mai bine acum?
Privindu-l,Maya îşi forţă buzele să mai schiţeze un zâmbet,apoi îşi îndreptă
privirile către mătăhăloasa oroare din faţa ei,care stătea lipită de pământ,sperând
să fi fost doar o născocire a imaginaţiei.Dar nu era aşa.El era încă acolo.
Privind uriaşul ţânţar albastru cu alb,cu lungi elice,în loc de aripi,cocoţat pe acoperiş,se simţi inundată de un sentiment înfiorător.Era un elicopter.
-Foarte frumos,reuşi ea să îngaime,în cele din urmă.E al tău?
Un zâmbet plin de mândrie îi înflori încet pe chip,când încuviinţă din cap.O mai trase un pas înainte.Ea se împotrivi.
-Îl pot vedea destul de bine şi de aici.El râse şi o trase spre uşa elicopterului.
-Ai intrat vreodată într-un elicopter?
-Nu,şi nici nu doresc să intru în următorii o sută de ani.Nu-mi plac elicopterele.
Adevărul era că,de când murise Ron într-o prăbuşire cu elicopterul,avea fobia acestora.Era singura fobie reală pe care o avea -învârtirea o făcea uneori să se simtă prost.Numai auzind de la distanţă zgomotul specific al elicopterului şi i se făcea pielea de găină.Avioanele nu o speriau -îi plăcea chiar să zboare cu ele -dar ideea de a se sui în această frumoasă mostră din fibre de sticlă şi metal o îngrozea.Şi era convinsă că asta era intenţia lui.
-Urcă-te.Îţi promit că o să-ţi placă.Priveliştea este fantastică.

Ea refuză să se clintească.
-Nu.Nici pentru un milion de dolari!
-Cel puţin vino şi aşează-te în Betsy.Am să-ţi explic cum funcţionează.
-Nu-mi pasă cum funcţionează Betsy.
-Aruncă măcar o privire înăuntru.Conducând-o prin elicopter,reuşi,în ciuda
protestelor ei,să o instaleze în scaunul pentru pasageri din frumosul compartiment.Nenorocirea ei luă proporţii pe moment şi aşteptă până când se instală şi el pe locul pilotului.Locurile erau foarte apropiate,nedespărţindu-le decât vreo şaizeci de centimetri.Aruncă o privire superficială prin interiorul strâmt şi ridică din umeri.
-Bine,m-am uitat,zise ea,făcând o mişcare bruscă să plece.
-Uau! strigă el râzând,întinzându-se spre ea.Nu atât de repede.
Wick o trase către el şi-i dădu un sărut fugar.Când buzele lui se mişcară pe ale ei şi limba îşi căută drum în gura ei,Maya suspină,savurând plăcerea senzuală pe care i-o stârnea întotdeaua sărutul lui.
Buzele lui le părăsiră pe ale ei şi alunecară pe gât,făcându-şi un drum chinuitor pe pielea gâtului dezgolit,care ieşea din bluză.În valea ce se adâncea prin deschizătură,vârful limbii lui făcu cercuri uşoare şi îşi strecură mâna în fusta strâmtă ca să-i mângâie sinuozitatea coapsei,care-l umplea de dorinţă arzătoare.
-Te doresc,Maya,îi şopti el.Sunt nebun după tine.Vreau să-ţi simt pielea goală şi caldă lipită de mine.
Cuvintele lui serviră de stimulent erotic şi ea îşi strecură degetele prin părul lui bogat şi gros.
-Da,şopti ea.Şi eu vreau.

-Hai să zburăm amândoi,murmură el,aproape de ridicătura pieptului ei.
Când creierul ei,înceţoşat de dorinţă,realiză ce spusese el,rămase încremenită,
apoi îşi înfipse degetele în coama lui blondă şi,smucindu-i capul în jos,îl privi drept în ochi.
-N-am să zbor cu chestia asta blestemată.Privind-o inocent,ca un copil,îi zâmbi.
-E la fel de sigur ca şi *Harley-ul* Ea ridică din sprâncene.
-Asta nu mă linişteşte.Îl împinse şi se agăţă de clanţa uşii.El o ţinu de spate.
-Wick,ascultă-mă,nu glumesc.Nu voi zbura cu elicopterul ăsta.El râdea întruna.
-Tot aşa ai zis şi despre *Harley*,şi ţi-a plăcut.Nu poţi şti că nu-ţi place un lucru dacă nu-l încerci.Hai,să-i dăm drumul.Am o ţintă anume în mintea mea.
Îi desprinse degetele de pe mânerul uşii,le duse la buzele lui,apoi i le puse pe coapse,mângâindu-i-le uşor.Ea spera să se poată descurca,să nu pară proastă,dar gândul de a zbura cu elicopterul făcu să o cuprindă din nou neliniştea.Şopti,cu buzele uscate:
-Nu pot.Nu pot să fac asta,zise,întinzându-se iar către uşă.Chicotind,el o trase înapoi.
-Ba sigur că poţi.Pentru o doamnă,care a vrut odată să zboare de pe munte,o cursă cu elicopterul este o bagatelă.El îi dădu un sărut scurt şi îi prinse centura,
dar văzând panica din ochii ei,după ce o asigura cu centura,îi legănă capul,
ţinându-i faţa lipită de a lui.

-Maya,n-am să las să ţi se întâmple nimic.Sunt un foarte bun pilot.Ai încredere în mine,vei fi în tot atâta siguranţă,cât este un copil în leagănul lui.E-n regulă?
Ea închise ochii şi rămase tăcută.El aşteptă.
Ce-i drept,nu zburase niciodată cu vreunul.Dar sunt nenumăraţi oameni care trăiesc o viaţă întreagă fără să zboare cu blestemăţia asta.Teama ei de elicopter nu-i fusese pusă niciodată la încercare,de aceea foarte puţini -doar cei mai intimi din familie -ştiau cât era de serioasă frica ei.Era,ca să zicem aşa,jenant pentru un psiholog să sufere de aceeaşi boală pe care trebuia să o vindece la alţii.Wick părea că îi descoperise toate punctele slabe.
Luptând să-şi ţină sub control emoţia care o paraliza,deschise ochii şi-l privi.El ridică încet sprâncenele,aşteptând un zâmbet din partea ei.
Obosită să tot lupte împotriva fricii,care parcă o împungea în creier,se strădui să folosească logica.Wick era pilot de elicopter,iar dacă ea intenţiona să continue această legătură -şi intenţiona -poate că era timpul să-şi depăşească această frică nefirească de elicoptere.Deşi aceasta nu era metoda ei preferată,înfruntarea situaţiei care-i producea frica era o metodă viabilă de modificare tehnică a comportamentului.Iar acesta era momentul potrivit.
Acomodează-te şi taci,doctore Stephens,îşi zise.
Trase de mai multe ori aer în piept şi încuviinţă scurt din cap.
-E-n regulă.Hai!El o mângâie uşor pe picior.
-Fii cuminte.Eşti puţin nervoasă?

-Asta este departe de adevăr.Dar,hai să îndepărtăm bandajul.Sprâncenele lui se uniră într-un semn circumflex întrebător.
-Bandajul? Ea îşi ţuguie buza de jos,împingând aerul,care ieşi cu zgomot din gura ei.
-Există două teorii despre modul de a scoate un bandaj de pe un genunchi.Cu încetul,deslipindu-l puţin câte puţin,şi trăgându-l brusc,printr-o mişcare rapidă.
Ambele moduri sunt dureroase.El râse.
-Eu am fost întotdeauna pentru metodele bruşte.Dar nu te teme,nu o să te doară deloc.O să descoperi o privelişte care-ţi va tăia respiraţia.
Nu credea o vorbă din ceea ce spunea el.Wick îşi fixă centura şi porni motorul.
Când începură să se învârtească elicele,Maya îşi înfipse atât de tare unghiile în scaun,că o durură buricele degetelor.Elicopterul vibra ca şi *Harley-ul* şi era tot atât de zgomotos.Aproape că-i smulse centura,gata să scape din scaun.
-Trebuie să-l încălzesc puţin,strigă el,încercând să acopere zgomotul.
Apucă o pereche de căşti pentru amortizarea zgomotului,punându-şi-o pe urechi,şi îi făcu semn şi ei să facă la fel.Când nu mai fu cutremurată de trepidaţii,îşi puse şi ea o pereche pe urechi.
-Amortizează zgomotul şi putem vorbi.El vorbi repede,în radio,cu o voce slabă,
care parcă venea de pe altă lume,apoi adăugă: Uite,pornim.

Începură să se ridice în aer şi mâncarea pe care abia o îngurgitase ameninţa să împroaşte avionul.Ea strânse tare din ochi.Îşi simţea încordat fiecare muşchi al trupului.Wick chicoti.
-Nu poţi vedea nimic dacă ţii ochii închişi.Deschise ochii,dar,când el făcu o manevră bruscă de schimbare a vitezei,ea îi închise repede la loc şi abia îşi reţinu un ţipăt care-i înăbuşi gâtul.
Doamne,se ruga ea în gând,fă să cobor întreagă,şi n-am să mă mai plâng niciodată de regimul pe care-l ţin.N-am să mai înjur că nu va porni maşina şi voi dona o mie de dolari în plus pentru azilul de femei.Mă voi lăsa chiar şi de fumat.Încercă să se gândească la altceva cu care să-şi distragă atenţia,dar creierul îi era strâns într-un cerc de frică,neputând articula nici un gând.
Zburau deasupra oraşului,când Wick începu să enumere numele diferitelor clădiri şi-i vorbi despre minunata privelişte pe care o ofereau luminile ce scânteiau,dar ea nu se uită.Inima-i bătea să-i spargă pieptul,respiraţia-i era sugrumată şi o umezeală fierbinte îi năpădi buza de sus.Încercă să-şi stăpânească tremurul care pornise de la genunchii înţepeniţi şi se răspândise rapid prin tot trupul,dar în ciuda tuturor eforturilor tremura ca un chihuahua ud.
-Nu e chiar atât de rău pe cât ţi-ai imaginat,nu-i aşa? o întrebă el.
Era de o mie de ori mai rău.Dacă nu ar fi fost conştientă,dacă o parte raţională a creierului ei nu ar fi făcut-o să fie conştientă că era cuprinsă de panică,ar fi fost sigură că va face un infarct.
-Acum,suim spre Universitatea din Houston.Uită-te,nu-i fantastic?

Ea încercă să-şi stăpânească respiraţia ca să nu răsufle prea tare; încercă să se gândească la Dumnezeu şi la ţară.Dar în timp ce Wick vorbea cu glas monoton despre priveliştea de dedesubt,tot la ceea ce se putea gândi ea era că stăteau suspendaţi în cer doar cu două elice ataşate şi,dacă elicele astea se opreau,ei ar fi căzut ca un bolovan în apele unduitoare ale lacului din faţa clădirii administraţiei universităţii.Strângând din dinţi,mai îndură încă vreo câteva minute,care i se părură o eternitate.Încercă să-şi stăpânească neliniştea,deschise ochii procedând ca o fiinţă normală,nu ca o isterică debusolată.Dar când aruncă o privire prin cercul de plexiglas transparent în sus,spre cerul nopţii,şi apoi în jos,spre şoseaua pe care o urmăreau,îi năvăli bila în gât şi îşi simţi creştetul capului de parcă era gata să plesnească.Panica se dezlănţui cu un scâncet şi îl strânse cu putere de pulpă pe Wick,cu forţa ghearelor unui vultur.

-Maya,ce s-a întâmplat? strigă el,alarmat.

-Sunt gata să vomit şi să-ţi împroşc tot elicopterul.Du-mă jos!

-Stăpâneşte-te,iubito.Aproape că am ajuns.

-Dă-mă jos,acum!

-Încă vreo câteva minute.Respiră adânc!

-La dracu',ştiu eu cum să respir! Scoate-mă din chestia asta!

CAPITOLUL 6

Wick simţi că-l trec sudorile când îşi dădu seama cât era de speriată Maya.Era o femeie atât de curajoasă,echilbrată,nu s-ar fi aşteptat niciodată la o asemenea reacţie din partea ei.Îşi imaginase că va fi şi cu elicopterul cum fusese cu *Harley-ul*,dacă va încerca,îi va plăcea.Ce prost fusese!Trebuia să-şi dea

un picior în fund,să ajungă de aici până în Singapore,pentru imbecilitatea lui.
-Rezistă,scumpo.Te duc imediat jos,spuse el,încercând să o liniştească,prin
vocea lui.Şi-ar di dorit cu ardoare să-şi poată lua mâinile de pe controlul aparatului,ca să o poată ţine pe ea.Căută din priviri un loc unde să-l poată coborî pe Betsy şi văzu că drumul către proprietatea lui din zona golfului era în apropiere,doar la câțiva kilometri mai încolo.Când reperă zona de aterizare,
scoase un oftat de uşurare.
-Aproape că am ajuns,iubito.Îşi dorise ca seara asta să fie prefectă -o masă romantică şi un zbor deasupra oraşului,apoi vin,la lumina lumânărilor,în piscină,
ca să creeze atmosfera primului moment când făceau dragoste.La dracu',voise să o impresioneze.Dar o scrântise.O să-l ierte vreodată? Strânse din dinţi şi îşi adresă toate înjurăturile posibile.Coborî elicopterul atât de lin,ca pe o prăjitură cu frişca,îşi descheie centura şi se aplecă spre ea.
-Suntem pe pământ,iubito! Suntem pe pământ.Ea se prăvăli în braţele lui.
-Slavă Domnului! exclamă ea,apoi trase puternic aer în plămâni şi se contopi cu el.Îi simţea inima bătând cu putere şi Maya tremurarea trepidaţiile unui cutremur din Alaska.
-Îmi pare rău,iubito.Îmi pare rău Câteva clipe o ţinu în braţe,mângâind-o uşor pe spate şi murmurându-i cuvinte liniştitoare.Hai să te scot de aici.
Când se trase înapoi,ea scânci şi el înjură încet.
Coborî cât putu de repede din elicopter şi alergă ,în jurul lui ca să-i deschidă uşa.

Când o sprijini să iasă,aproape că se prăbuşi peste el.După o izbucnire de râs nervos,ea spuse:
-Cred că mi s-au transformat picioarele în spaghete.Mă simt ca o tembelă.
-Eu sunt un prost de neiertat.O ridică în sus şi ea se agăţă cu braţele de gâtul lui, îngropându-şi faţa în barba lui.Îndreptându-se spre uşa căsuţei din lemn de cedru,marcată de vreme,înjură din nou când răsuci clanţa.
-Uşa este încuiată şi cheia este în buzunarul meu.Crezi că te poţi ţine pe picioare o clipă,până descui?
Ea trase puternic aer în piept şi dădu din cap.El o lăsă jos,susţinând-o cu un braţ înlănţuit în jurul taliei,iar cu celălalt deschise uşa.
Nu-i era deloc bine.O simţea cum se lipea de el,tremurînd încă,înconjurându-i mijlocul cu braţele şi ţinându-l strâns ca şi cum nu era destul de aproape.
-Unde suntem?
-La casa mea de weekend,din Kemah.O lipi la pieptul lui şi intrară.Ţinând-o încă în braţe,se cufundă împreună cu ea pe o canapea largă şi joasă,cuibărind-o strâns în braţele lui.Uşa glisantă era descoperită,cu draperiile trase într-o parte,şi luna plina reflectată în undele liniştite ale golfului,se revărsa în cameră,
învăluindu-i într-o lumină crepusculară; erau răsturnaţi unul peste celălalt.
Îi scoase pantofii şi îi aruncă în apropiere.Mâna lui caldă,sigură,îi mângâie uşor pielea mătăsoasă a piciorului,buzele trecură peste părul ei roşcat,murmurând cuvinte linşititoare.Maya îşi ţinea faţa lipită de pieptul lui

puternic,braţele fiindu-i încleştate pe trupul lui vânjos şi liniştitor.Nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de neputincioasă,atât de disperată,iar prezenţa lui,virilitatea lui erau ca o ancoră în această bulboană întunecată şi tulburătoare de emoţii.
Parfumul lui specific îi umplea nările şi îi simţi bătăile inimii trepidând la unison cu ale ei.Disperarea înnebunitoare a experienţei sale terifiante tot o mai chinuia; valul de adrenalină continua să-i curgă prin vine.Voia să se umple de parfumul lui,să se strecoare în sufletul lui.Braţele ei îl înlănţuiau cu putere,dar parcă tot nu era suficient de lipită de el.
-Wick,Wick,şopti ea,ridicându-şi faţa către el.
Lumina slabă îi arginta ochii de tigru şi îi umbrea chipul pe care se citeau disperarea şi o expresie cumplită.Ea îşi ţinu respiraţia,cu inima poticnindu-i-se.Două feţe ale unei monede,una reprezentând frica,cealaltă,pasiunea,doar pulsurile le băteau separat,împletindu-se şi rostogolindu-se.Momentele evoluau rapid,ca imaginile perindându-se într-un caleidoscop.
Schimbările erau atât de rapide,atât de copleşitoare,încât totul părea iraţional.
Dar partea primitivă a creierului,cea care guvernează instinctele primare,
transformase teroarea ei într-un afrodisiac.
Din frică luase naştere dorinţa,dar această emoţie transformată era teribil de nebunească,de neîndurătoare şi epuizantă în atacul ei.
Deodată,Maya fu nerăbdătoare să-l guste,să-l simtă,să-şi umple mintea şi trupul cu fiinţa lui.Mâna ei se ridică încurcându-se în părul lui.Îi trase capul în jos cu un ţipăt reţinut,întinzându-şi

buzele întredeschise către ale lui.Limba ei atinse şi sondă umeda căldură a gurii lui.Absorbi cu gura geamătul lui adânc,care se sparse în fulgerări scânteietoare deasupra ei,pe când mâinile lui se strecurau spre trupul ei,cu o nevoie sălbatică,plină de furie să o atingă şi să exploreze,să posede fiecare părticică din ea.Vrând să-i simtă pielea goală sub degetele ei,Maya scâncea şi îşi strecura mâinile sub haina lui,spre umerii lui,încercând să-i dea jos hainele.El se debarasa de haină,trase de cravată,le aruncă laolaltă,întorcându-se spre gura ei cu o foame imperioasă.Ea îi desfăcu butonii de la cămaşă,în timp ce el desfăcea singura cataramă care-i ţinea rochia,şi ţesătura alunecă de pe ea.

-Maya,Maya mea...cuvintele lui erau un geamăt înăbuşit,pe când îşi îngropă faţa în adâncitura dintre sânii ei şi-şi frecă obrajii de carnea care se revărsa din sutienul ei de dantelă.Spatele i se arcui,şi se pierdu în senzaţii când limba lui îi atinse vârful sânilor,târându-şi uşor mâna pe cupa unuia dintre ei,ca să-i elibereze sfârcul şi să-l poată prinde cu gura.Era o dulce nebunie.

Nerăbdătoare,ea îl trăgea de cămaşă.

-Vreau să te savurez.Vreau să-ţi simt pielea lipită de a mea.

El scoase un sunet gutural şi trase de cămaşă,nasturii se izbiră de oglindă,

rostogolindu-se pe covor.Înainte de a se întoarce la pieptul ei,ea se şi repezise pe el ca o tigroaică,afundându-şi gura în scobitura gâtului lui,lingându-l de-a lungul claviculei,atingându-i proeminenţa musculoasă a pieptului dezgolit.

-Mai mult,cerea ea,scoțându-i cămaşa ca să-l muşte de umăr.Vreau mai mult.

-Doamne,femeie,gemu el,tu mă pui pe jar.El se ridică în picioare,cu o legănare,
ţinând-o în braţe şi înaintând cu paşi mari spre dormitor.O cufundă în patul scăldat de lumina lunii,dar ea nu voia să stea.Înainte de a cădea cămaşa de pe el,
ea fu în picioare,deschizându-i cu mâini tremurătoare cureaua.
Lucrurile lor se răspândeau pe jos în frenezia sărutărilor pătimaşe,a pipăielilor,a beţiei simţurilor.Wick încercă să o tragă pe iubita lui,încet,înapoi,dar ea nu se lăsă.Îl trase pe pat,împreună cu ea,zvârcolindu-se.
-Acum,spuse ea,te vreau înăuntru.Acum.
-Uşor,dragostea mea,spuse,dându-i la o parte şuviţele de păr de pe fruntea scăldată-n sudoare.Trebuie mai întâi să te protejez.
El se dădu,pentru o clipă,înapoi,apoi se întoarse plimbându-şi limba printre sânii ei şi peste buric,făcând pauză doar să o ciugulească,din când în când,de-a lungul drumului,gâdilând-o cu mustaţa,până când o făcu să înnebunească de dorinţă.
-Wick,te rog.
-N-ai făcut dragoste de mult timp,nu-i aşa? Limba lui înscria încet cercuri în jurul sânului ei.
-De foarte mult timp.Mâna îi alunecă pe rotunjimea gambei ei,apoi îi îndepărtă uşor genunchii şi-şi făcu loc înăuntru,între coapsele ei.
-Nu vreau să te doară.Vreau să fiu sigur că eşti pregătită.Înaintând,degetele lui mângâiară locul acela delicat,înfierbântat.Pântecele ei se contractă şi ea spuse,
icnind.
-Sunt pregătită,crede-mă,sunt pregătită.El râse.

-Cred că ai dreptate,dragostea mea.Îngenunche între picioarele ei,cu o mână
ridicându-i şoldurile,iar cu cealaltă ţinându-i pieptul şi torsul.
-Wick,hai,insistă ea,pe când el o desfăcea.Ochii lui îi întâlniră pe ai ei şi zâmbi.
-Hai,iubito.Hai să zbori cu mine.Îi ridică mai sus coapsele şi începu să pătrundă încet,delicat.Dar ea nu aştepta delicateţe de la el,voia să-l simtă pătimaş.
Agăţându-se de fesele lui,se împinse în sus până se simţi năpădită de viaţă,şi
senzaţia era atât de minunată,că-i lua minţile.Scoase un ţipăt şi-l trase mai aproape,mai adânc.Toate gândurile lui de delicateţe se risipiră şi împreunarea lor deveni o voluptuoasă dezlănţuire a simţurilor primare,de trupuri înfierbântate do-rindu-se şi cedând,avansând şi retrăgându-se.Era o frământare continuă,cu respiraţia tăiată,cu strigăte de plăcere şi icneli de satisfacţie datorate fericirii momentului.Ultimul spasm al pasiunii fiind consumat,Wick rămase peste ea,
liniştit,ţinându-i încheietura mâinii în pumn,cu bărbia proptită în piept.Maya simţea picăturile sudorii lui scurgându-se într-un şuvoi subţire pe pat.Întinse mâna să-i şteargă cu degetele umezeala de pe frunte.El ridică încet capul,ca să privească spre ea,şi expresia uimită de pe chipul lui o făcu să zâmbească.
-Niciodată...El o sărută pe buze....Niciodată...O sărută din nou...Niciodată în viaţa mea,n-am trăit o asemenea experienţă.Eşti şi vrăjitoare,nu numai hipnotizatoare? Ea râse.Era plăcut să râzi.Şi era plăcut să faci iar dragoste cu un bărbat.
-Nu ştiam asta.El o sărută din nou,un sărut delicat,dulce.

-Doamnă,eşti ceva deosebit.Se rostogli pe spate,trăgând-o mai aproape,în aşa fel încât să-şi odihnească capul pe umerii lui şi picioarele peste picioarele lui,cu palma proptită pe pieptul lui.N-am cuvinte să descriu cât m-ai tulburat,adăugă, mângâind-o absent cu mâna,în sus şi în jos,pe braţ.Eşti senzaţională.
Fenomenală.Ea zâmbi.
-Nici tu nu eşti mai prejos.
-N-am visat niciodată că o psihologă poate fi atât...de neinhibată,atât...de sălbatică.
-Eşti dezamăgit?
-La dracu',nu.Doar surprins.Plăcut surprins.
-Se zice că femeile bătrâne fac mai bine dragoste.
-Tu ai dovedit asta.Maya simţi o împunsătură de regret la răspunsul lui,apoi se ocărî pentru pustnicia ei.La drept vorbind,avea patruzeci de ani şi Wick avusese destule partenere tinere,femei cu pântecele suplu,nemarcat de vârstă.Se simţi imediat jenată că e goală.Se întinse după colţul învelitoarei ca să-şi acopere goliciunea.Wick se ridică.
-Ţi-e frig?N-am făcut o treabă prea bună,nu-i aşa?Trase velinţa de pe ea,
băgându-se alături.Când fu sub cearceafuri,o trase mai aproape de el.
-Ai să mă poţi ierta vreodată că te-am forţat să zbori cu elicopterul? Eu...
Ea îi puse degetele pe buze ca să-l facă să tacă.
-N-aveai de unde să ştii că eu am o fobie faţă de elicoptere.
-Asta era? O fobie? Ea încuviinţă din cap.

-La care s-a adăugat un atac de panică de prima clasă.Cine ştie? Probabil că a contribuit şi şocul.Nu ştiu,până când nu voi mai încerca încă o dată.
-Şocul? Ce şoc?
-Este o metodă psihologică de tratament.Persoanele care au o fobie sunt supuse,
în mod deliberat,celor mai înspăimântătoare situaţii posibile.Îţi aduci aminte când a fost aruncată Indiana Jones în groapa cu şerpi? Ăsta-i şocul.
-Mi se pare o măsură cam exagerată.Ea râse.
-Mulţi sunt de aceeaşi părere,inclusiv eu.Nu este o metodă pe care o recomand,
de obicei.Dar,uneori,merge.El se ridică pentru a se uita la ea.
-Vrei să spui că elicopterul te înspăimântă de moarte?
-Probabil.El se lungi la loc şi continuă să o dezmierde pe piele.O vreme,
rămaseră tăcuţi,mulţumiţi că erau aproape unul de celălalt.
-Ce produc fobiile?
-În cele mai multe din cazuri,nu se ştie.Rămâne o frică ilogică,obsesivă,iar noi tratăm simptomele în locul cauzelor.Dar,în cazul meu,ştiu.Soţul meu,Ron,a fost pilot pe elicopter în Vietnam.Avea misiunea de salvare.Cu două săptămâni înainte de sfârşitul celui de-al doilea tur al misiunii sale,a fost doborât.A murit într-un elicopter.O clipă,el nu comentă.Singurele zgomote,care se auzeau în jurul golfului,erau răsuflarea lor şi ţipetele înăbuşite ale păsărilor de noapte.
-Asta s-a petrecut cu mult timp în urmă.
-Da,cu foarte mult timp.După câteva minute,el încetă să-i mai mângâie braţul şi respiraţia îi deveni uşoară şi regulată.Ea mai

rămase trează,timp de peste o oră,întrebându-se dacă să se implice sufletește în relaţia cu Wick McCall.Era atât de asemănător cu Ron,de spaimă ce-i semăna!
Nu,de legătura lor nu se va alege nimic serios.Era prea tânăr faţă de ea ca să se poată gândi la o legătură permanentă cu el.Cu timpul,Wick va cunoaşte o tânără drăguţă şi îşi va întemeia o familie.Asta era,îşi spuse ea,doar o zvâcnire a vârstei de mijloc,şansa unei ultime experienţe amoroase,înainte de a se resemna cu modul de viaţă tihnit.

O gâdilă ceva pe la nas şi ea se feri cu mâna.O gâdilă din nou şi dădu iarăşi din mână pentru a-l înlătura,trăgându-şi cearceaful peste cap.O mână o zgâlţâi uşor.
-Trezeşte-te,somnoroaso.E aproape ora prânzului.Ai de gând să dormi toată ziua? Maya deschise un ochi şi trase o ocheadă către bărbatul care stătea aplecat peste ea.
-Dar astă-noapte n-am dormit deloc.El îi aruncă un zâmbet zeflemitor.
-Te lauzi,sau te plângi?
Ea râse şi se ridică în pat,trăgându-şi învelitoarea peste sâni.Pulsul i se acceleră la vederera lui Wick,ciufulit şi bronzat,purtând doar un şort de bumbac,imprimat în culori pale.
-Nu mă vait,dar noi femeile bătrâne,avem nevoie de mai multă odihnă decât voi,ţapii tineri.
-Nu-mi spune mie asta.Aproape că m-ai vlăguit.E gata masa.Şi avem timp să facem şi puţin canotaj după-amiază.Îţi place canotajul?
-Îmi place chiar foarte mult,dar nu ştiu dacă îţi aminteşti că n-am la mine decât o rochie foarte boţită,din crep.

-Nu-i nici o problemă.Cu o mişcare din cap îi indică un scrin mare din cameră.
Fundul scrinului este plin cu tot felul de lucruri pe care le-au adus aici surorile şi nepoatele mele.Sau poţi scotoci prin lucrurile mele după ceva.
-Am timp să fac şi un duş rapid? El îi aruncă o privire lacomă.
-Sigur.Ai nevoie de companie?Ea ridică dintr-o sprânceană şi îşi reţinu un zâmbet.
-Nu,mulţumesc.Mi-e foame.El pocni tare din degete.
-Pac!Stătea acolo aşteptând şi zâmbind.
-Păi,spuse el,în cele din urmă,nu te dai jos din pat?
-După ce pleci tu.Sprâncenele lui se ridicară întrebător.
-Ce? Psihologa mea neinhibată e pudică? El zâmbi.După cele petrecute noaptea trecută...şi azi dimineaţă,nu cred că mai ai nici un secret faţă de mine.
Adevărat,îşi spuse ea,dar nu putea să defileze aşa prin faţa lui,fără o cârpă care să-i ascundă trupul nu prea feciorelnic.Una era să stea amândoi goi,în lumina slabă a camerei,şi alta să se expună în plină lumină a zilei.Ochii ei alergară peste perfecţiunea trupului lui încordat şi bronzat şi fu mai mult ca sigură că nu era cazul să stea goală,sau cel puţin,nu încă.El se aplecă şi o sărută.
-Doar de data asta.Cum îţi plac ouăle?
-Scrob ţărănesc.El râse.
-Ţi-am adus poşeta din elicopter.Ţi-am lăsat-o pe toaletă.

Wick fluiera spărgând ouăle într-un bol şi bătându-le cu un tel.După eşecul cu zborul,se temuse că-şi ratase şansa cu Maya.Dar lucrurile luaseră o altă întorsătură.Instinctul lui nu-l

înşelase.Se iscase o asemena pălălaie că ar fi fost de ajuns pentru o sută de petreceri cu artificii de Anul Nou.Totul la ea era perfect.Era cea mai potrivită femeie pentru el.Era sigur de asta.În timp ce o aştepta,întinse automat mâna după pachetul cu ţigări de pe poliţă.Dar când realiză ce făcea,se opri.Maya i-ar lua capul dacă l-ar prinde fumând.

Cât mai dormea ea,se furişase în piscină şi trăsese una repede.

Era greu să se debaraseze de obiceiul ăsta,după câte vedea el.Chiar al dracului de greu.Trebuia să facă rapid ceva în sensul acesta.Tony,unul dintre piloţii lui,îi spusese despre un nou program de care auzise el,metoda Holden sau Holder,cam aşa ceva.O să se uite,săptămână viitoare,prin ea,de îndată ce se va întoarce în California.Înhăţă pachetul şi chibriturile şi le împinse în fundul unui sertar,în spatele unor ciorapi vechi şi al unui mănunchi de baterii.

În încercarea de a se grăbi şi concentrată în căutare,o transpiraţie nervoasă inundă faţa Mayei,în timp ce scotocea prin fundul sertarului.Erau mai multe şorturi şi costume,dar părea că nici unul dintre ele nu era mai mare de numărul şase.Dădu peste un costum alb din bumbac moale şi îl încercă.Când se uită în oglindă,aproape că ţipă.La dracu'!Arăta ca un cârnat.

Trăgându-l jos de pe ea,îl aruncă la loc în sertar.În disperare de cauză,scotoci şi prin lucrurile lui Wick şi dădu peste o pereche de pantaloni vechi,cenuşii,şi peste un maiou decolorat,făcând reclamă berii mexicane.După ce le îmbrăcă şi se uită din nou în oglindă,la vederea imaginii reflectate făcu o mutră de dezgust.

De ce în situaţii ca aceasta,în filme,eroina sfârşeşte întotdeauna prin a „găsi” în garderobă ceva atrăgător şi dichisit,care arată de

parcă ar fi fost croit special pentru ea,la Calvin Klein? Cu pantalonii atârnând pe ea şi-n maiou arăta
şleampătă.
-Asta e,îşi zise ea,ridicând din umeri.Ar fi prea mult să vreau să mai arăt şi fermecătoare.Tânjea după o ţigară liniştitoare.Trase cu ochiul către poşeta neagră ca noaptea de pe toaletă,unde ştia că mai zăceau două ţigări împachetate într-o cârpă,ascunse într-un buzunar de pe margine.Să îndrăznească? Nu,nu-i
spusese încă lui Wick.Nu putea.Simţea o apăsare pe piept şi un nod în stomac.
Doar un fum.Poate două.Ar putea deschide fereastra,să se aplece pe geam şi să arunce fumul afară.
Nu,se îmbăţoşă ea,hotărâtă.Îşi aranjă părul,folosindu-se de peria lui Wick.
Când îşi luă poşeta să scoată rujul,buzunarul cu fermoar o îmbie cu conţinutul lui ascuns.Ezită.!
-La dracu'! blestemă ea,trăgând fermoarul şi înhăţând pachetul învelit în cârpa albastră şi cutia de chibrituri.După câteva clipe,intră în bucătărie,simţindu-se vinovată ca păcatul,dar mult mai relaxată.Îşi clătise gura şi se parfumase cu *Passion-ul* pe care-l ţinea în poşetă.Deşi,probabil,că nu prea era pe gustul lui,
Wick îi dădu un bobârnac uşor peste nas şi o lăudă cât era de atrăgătoare în hainele lui,cu picioarele goale.Bunul ei simţ ridică vreo câteva obiecţii.
După ce mâncară,o duse afară la ambarcaţii,pentru o scurtă plimbare pe golf.
Ziua era perfectă pentru canotaj şi Wick manevra cu îndemânare.Ea stătea lungită pe spate,scăldată de soare,şi privea norii pe măsură ce barca înainta liniştit pe suprafaţa

apei.Strigătul pescăruşilor şi zbârnâitul motoarelor îndepărtate creau o ambianţă plăcută,ca un cântec de leagăn.Maya respiră adânc,savurând aerul marin proaspăt şi deosebit de înţepător.
-E bine că am venit aici,zise ea.Nici nu-mi mai amintesc de când nu m-am mai simţit atât de relaxată şi liniştită.El zâmbi.
-Atunci,mă bucur că am venit.Ştiu că munceşti din greu.Îmi imaginez că profesia de psiholog este foarte stresantă.
-Este.Şi cred că îmi va fi şi mai greu,mai târziu.Aşa că m-am gândit să-mi iau un partener de lucru,ca să pot beneficia de mai mult timp liber,înainte de a fi doborâtă total de epuizare fizică.
-E bine.Am de gând să-ţi petreci cât mai mult din acest timp liber cu mine.Dacă vrei,putem veni din nou aici,săptămână viitoare.
-Mi-ar plăcea.E minunat aici.Dacă ar fi locul ăsta al meu,mi-ar plăcea să-mi petrec tot timpul aici,doar hoinărind aşa,prin împrejurimi.
-Uneori este tentant.Eu mi-am petrecut multe weekend-uri la Kemah,dar,pentru comoditate,am un apartament lângă aeroportul Hook,unde sunt amplasate afacerile mele.Amintirea afacerilor lui îi tăie pe moment buna dispoziţie.
Elicoptere.Simţi o crampă în stomac din cauza tensiunii.
-Mi-ar face plăcere să stăm mai mult timp aici,spuse el,dar peste câteva ore va trebui să zburăm înapoi spre California.Probabil că se citi dezamăgirea pe chipul ei.Sunt programat să transport un elicopter de la Torrance la Houston pentru un client.N-am să lipsesc decât vreo câteva zile.Vrei să mergi şi tu?
Ea râse.
-Nu,mulţumesc.N-am progresat destul.Şi se întrebă în sinea ei dacă progresase,

de fapt,vreun pic.Ideea lui de a zbura pe unul din aparatele astea,pe o distanţă atât de mare,o tulbura.
-Vrei să încerci să mergi înapoi la Houston cu Betsy,astăzi după-amiază,sau să mă duc să aduc maşina ca să te iau? Ea se gândi o clipă.
-Eşti un foarte bun pilot,nu-i aşa,Wick?El îi aruncă un zâmbet infatuat şi-i făcu cu ochiul.
-Iubito,sunt cel mai bun.Putea face asta? Se putea aventura,străduindu-se să se întoarcă înapoi într-unul din acele îngrozitoare teluri de bătut ouă,cu locuri? îi era groază să se comporte pentru a doua oară,ca o proastă,dar,în cazul că nu va încerca din nou,nu va şti niciodată dacă se manifestase aşa din cauza şocului.
Şi era important pentru ea să-şi depăşească frica,dacă voia să continue relaţia cu
Wick.
-Cred că vreau să mai încerc o dată.Dar dacă simt că nu rezist,am să-ţi spun.Ea se încruntă.Putem ateriza pe acoperişul hotelului?El încuviinţă din cap.
-Unul din oamenii mei mi-a luat maşina şi a lăsat-o la aeroport.
Cu o undă de regret că plecau şi cu teama crescândă pentru călătoria de întoarcere,îl ajută pe Wick să lege barca la ţăruş şi intră înăuntru să se îmbrace.

Maya stătea legată cu centura,pe locul pasagerului din elicopter,în timp ce el punea motorul în funcţiune.Neliniştea ei nu dispăruse ca prin farmec,dar nu mai era chiar atât de înfiorătoare ca mai înainte.
-E în regulă? strigă Wick,ca să acopere zgomotul.

Ea trase puternic aer în piept şi îşi impuse să se relaxeze.
-E în regulă.Îşi puseră amortizoarele fonice pe urechi şi ea închise ochii.
Înfingându-şi unghiile în scaun,începu să înşire în tăcere o listă de afirmaţii şi asigurări autoliniştitoare.Sunt calmă şi relaxată.Wick este un excelent pilot.
Zborul cu elicopterul este o experienţă plăcută şi lipsită de primejdii.
Aparatul începu să se ridice şi,odată cu aceasta crescu şi neliniştea ei.
Sunt calmă şi relaxată.Wick este un pilot excelent.Zborul cu un elicopter este o experienţă plăcută şi lipsită de primejdii..Îi apărură broboane de sudoare pe buza de sus şi simţi un nod în stomac.
Sunt calmă şi relaxată.Wick este un pilot excelent.Zborul cu un elicopter este o experienţă plăcută şi lipsită de primejdii.Sunt calmă şi relaxată.Sunt calmă...
-Scumpo,ţi-e bine?Cu ochii încă strânşi tare,scutură cu putere din cap.
-Relaxează-te,iubito.Aterizez.Relaxează-te.Un minut mai târziu,se aflau pe pământ şi Wicko ţinea în braţe.
-Mă simt ca o idioată.O idioată,proastă,slabă,incompetentă,îngrozitoare!
-Ssst,iubito,rosti el încet,frecţionând-o pe spate.Nu te teme.Toţi suntem dependenţi de ceva,într-un fel sau în altul.
-Da,dar...El o sărută liniştit.
-Acum te mai temi?
-Nu,dar...El o sărută din nou.
-Uită-te în jurul tău.Când ea o făcu,o întrebă: Unde suntem?

-În elicopterul tău,bineînţeles.
-Te temi?
-Nu.El zâmbi larg.
-Vezi cât de bine eşti? Noaptea trecută,doar uitându-te la Betsy şi te speriai de moarte.Ea scoase un râs tremurat.
-Cine este psihologul aici? încântat de el,îi răspunse cu veselie:
-Aşa că,de acum încolo,să-mi spui „doctor McCall".Ea râse din toată inima.
-Eşti nebun!
-Da,doamnă,sunt nebun după tine.Şi o sărută fugar pe fiecare pleoapă,apoi pe gură.După ce-i îndepărtă scuzele că-l încurca,Wick o instală în spatele cabanei.
-Bea ceva sau uită-te la televizor,sau ieşi în piscină,la soare.Când vei zice că am plecat,mă voi întoarce.O sărută şi se îndepărtă.
Mulţumită de atitudinea lui înţelegătoare,îşi turnă vin într-un pahar şi sorbi de câteva ori din el.El avea dreptate,fobia ei se diminuase,dar trebuia să dispară.Tot mai era sub şoc.Doar gândul de a zbura,pe o distanţă atât de mare,o făcea să fie nervoasă.Chiar şi gândul că Wick stătea în maşinăria aceea,o făcea să fie nervoasă.O ţigară.Avea nevoie de o ţigară.
O fumă pe cea care-i mai rămăsese în poşetă,apoi mai cumpără un pachet
dintr-un magazin care se afla la trei străzi mai încolo.Nu prea ţinea teoria Chelsei cu sărutul.

CAPITOLUL 7

Lumina semaforului trecu pe verde,iar Maya apăsă pe acceleratorul recalcitrantei ei camionete.Aceasta icni de două

ori,fără forţă,şi muri în mijlocul intersecţiei aglomerate.Conducătorii auto,de lunea dimineaţă,claxonau nerăbdători,în spatele ei în timp ce ea încerca să stabilească din nou contactul şi să pompeze benzină.Nimic.

-Nemaipomenit! Chiar nemaipomenit!

Singurul ei noroc fu că pe colţ se afla un garaj de vânzări de maşini.Lăsă aprinse luminile de semnalizare,îşi înşfacă poşeta şi mapa şi se strecură prin ameninţarea circulaţiei către bordură,îndreptându-se direct spre service-ul *Ford*,se adresă primului vânzător pe care-l întâlni,un tip scund,dolofan,cu papion şi cu un zâmbet binevoitor.

-Cât îmi daţi pe vechitura aia din mijlocul străzii? îl întrebă ea.

El îşi suflecă pantalonii peste pântecele proeminent ca o minge de baschet ascunsă sub cămaşă şi se îndreptă spre fereastră,cu ochii îngustaţi şi buzele încreţite.

-Libera alegere dintre deşeurile din curte.

-De vânzare.Adică pot să o iau şi să ies la volanul ei chiar acum?

El făcu un semn cu mâna spre cele câteva modele expuse în garaj.

-Vă gândiţi la ceva anume?Ea se uită în jur,trecând în revistă maşinile

strălucitoare expuse,neluând în seamă limuzinele şi strâmbând din nas către o

camionetă şi o furgonetă.Îi atrase atenţia una elegantă,aflată la capătul garajului.

Albă,tapisată cu piele în interior şi cu roţi nichelate,micuţa maşină decapotabilă părea să radieze o lumină magică.O îmbia.

Îi dădu de două ori târcoale,se sui pe locul şoferului,adulmecă mirosul de piele şi puse mâna pe volan.O decapotabilă,şi una atât de mică era alegerea cea mai lipsită de logică.Pipăi pielea moale a scaunului şi îşi plimbă degetele pe spetează.O limuzină cu patru uşi ar fi fost mult mai practică.Deschise compartimentul pentru mănuşi,se uită înăuntru,apoi îl închise.Un Mustang nu era deloc în vederile ei.

-O iau,spuse ea.Unde trebuie să semnez? Exact după o oră,Maya trecea în viteză prin locul de parcare al clădirii serviciului ei.I-ar fi luat mai puţin timp,dar se tocmise cu negustorul.Era ea cam repezită dar,oricum,nu era complet tâmpită.

Păru-i era răvăşit de vânt şi zâmbea.Lipsise de la ora de gimnastică aerobică,dar se simţea perfect.Când intră în birou,Camilla îi aruncă o privire atotştiutoare.

-Probabil că ai petrecut cu tipul un weekend trepidant.

Maya culese din mers corespondenţa şi se uită prin ea.

-Îhî.

-Îhî,da,sau îhî,nu?

-Doar „îhî”,ai ceva împotrivă?

-Nu.Hai,că mă obsedează.Ai făcut ceva palpitant cu Wick?

-Vineri seara am fost pe acoperiş la Shane ca să mâncăm şi să dansăm.

-Şi sâmbătă noaptea ce-ai făcut?

-M-am spălat pe cap şi am citit un roman poliţist.

-Uf! sună a eşec.Maya zâmbi.

-Wick trebuia să fie sâmbătă în California.Dar m-a sunat noaptea trecută.Se va întoarce marţi seara şi vom ieşi miercuri seara,împreună,la McDonald.

Secretara privi dezamăgită.

-La McDonald? Restaurantul ă la minut? Nu-i nimic romantic la Marele Mac şi în gustările lui.
-Ei,nu ştiu.Pentru fetiţele de trei-patru ani,un hamburger cu frumosul lor unchi Wick este probabil un adevărat festin,zise Maya.Wick reţinuse deja locul şi m-a întrebat dacă nu vreau să merg şi eu.El a spus că oamenii lipsiţi de importanţă trebuie să fie devreme acasă,iar noi o să ne ducem să prindem spectacolul de la Rockefeller după aceea.Acum eşti fericită,curioaso?
Camilla clătină cu nonşalanţă din cap şi culese o frunză uscată de filodendron de pe biroul ei.
-Dacă dumneata eşti fiericită,doctore S,sunt şi eu.
O broşură din teancul de corespondenţă avea ataşată o pagină roşie,prinsă cu o clemă,cu o notă care spunea: „Citeşte asta!” Maya se uită la reclama Holden Method şi se încruntă.
-Încă unul din mesajele tale subtile.
-Pare interesant.Au inserate în ziare reclame,în fiecare săptămână.Garantează că te face să te laşi de fumat în cinci zile sau îţi returnează banii.Au o şedinţă orientativă,miercuri după-amiază.Nu vrei să văd dacă pot să-ţi obţin o progra-mare?
-Dar am pacienţi programaţi.
-Cred că aş putea să-i păcălesc cumva.Vrei să încerc?
Maya lovi broşura de palmă şi stătu o clipă pe gânduri.De când se hotărâse să continue relaţia cu Wick,se gândea că trebuia să facă ceva.Şi asta,cât de repede! Era destul de rău că se comporte ca o gîscă în elicopter.Ideea de a-i mărturisi că fuma,şi atât de târziu,o paraliza complet.Îi înmână Camillei reclama.
-Da.Vântul dădea iama prin coafura Mayei,dar îi plăcea să meargă cu capota lăsată.Iar eşarfele erau pentru papiţoaice.În afară de asta,îi plăcea să simtă vântul jucându-i-se prin păr.O

făcea să simtă că trăieşte,că este neinhibată şi cu zece ani mai tânără.Îşi ridică gulerul cămăşii albe de mătase,cu o notă de eleganţă,şi ridică fruntea sus.Când opri la stop,un bărbat,într-un Porche negru,opri lângă ea.El se uită către ea şi-i făcu cu ochiul.Ea-şi dădu capul pe spate şi râse
zgomotos.Poate că nebunia vârstei de mijloc îi viciase personalitatea,dar atitudinea ei se schimbase.Transformarea era senzaţională şi ea hotărî să se bucure în fiecare clipă de aceasta.Chelsea căscă ochii cât cepele când văzu maşina decapotabilă.

-S-a transformat,în fine,hodoroaga aia într-o maşină,nu-i aşa? Mângâie cu degetele aripa albă şi adăugă:Aici văd mâna lui Wick McCall, dragă.
-Trebuie să-ţi spun că Wick nu are nimic de-a face cu asta.El e acum pe undeva,
între noi şi California.
-S-au înteţit lucrurile între voi? Maya încercă să-şi reţină un zâmbet.
-De ce sunteţi,tu şi Camilla,atât de interesate de viaţa mea sentimentală? Din compasiune? Chelsea râse.
-Alt cuvânt nu găseai? Se vede după strălucirea din ochii tăi că blondul Zorro
şi-a pus amprenta.Primeşte verigheta,cumnăţico.Bărbatul ăsta este făcut pentru tine.Făcut pentru mine,se întrebă Maya.Ce-i drept,el avea un mare potenţial de pasiune,dar...îndepărtă gândurile astea din mintea ei.După cinci minute,ajunsese în faţa clădirii de destinaţie.Parcă,îşi înfoie puţin părul cu pieptenul şi puse

Mustang-ul în faţă.Se gândi să mai fumeze o ultimă ţigară,dar se hotărâse să renunţe.Începuse să funcţioneze metoda Holden.Gândurile pozitive însemnau jumătate de bătălie câştigată,iar astăzi era prima zi ca nefumătoare.
Cu un mers hotărât şi cu o fâlfâire a fustei în jurul genunchilor,pătrunse în holul clădirii de pe North Loop.Plantele luxuriante răspândeau o vagă mireasmă de pământ umed,şi apa,ţâşnind în cascade din fântânile complicat sculptate în metal,conferea spaţiului un aspect de staţiune de odihnă.
Era atât de absorbită,privind jocul apei de pe o frunză delicat forjată în ramă,că era gata să se ciocnească,la uşa liftului,cu un bărbat.Se întoarse pregătită cu „scuze” pe buze,dar cuvântu-i îngheţă înainte de a-l pronunţa.Sângele i se sui în obraji.
-Wick!Şi el păru la fel de uluit ca şi ea.
-Maya!
-Ce...ce faci aici?
-Şi...şi eu trebuie să te întreb acelaşi lucru.
-Eu am venit aici să mă întâlnesc cu un client care este interesat să cumpere un nou elicopter Ranger.
-Ce mică-i lumea! rostiră ei,în acelaşi timp.Uşa liftului se deschise alunecând.
Maya intră,Wick o urmă.
-Etajul? întrebă el.
-Ăăă...patru.Putea să coboare un etaj pe scări.El apăsă pe doi şi pe patru.Uşa se închise.Amândoi stăteau fixând lumina indicatorului.Ea flutură poşeta.
-Ai călătorit bine?
-Ce? !
-Călătoria ta în California a fost plăcută?

-Aha! A fost perfect,zise el,zornăindu-şi banii în buzunar.Liftul se mişca mai încet decât picătura de apă chinezească din tortura clasică.
În cele din urmă,uşa se deschise.Wick ezită o clipă,apoi ieşi.
-Ne vedem mai târziu,scumpo.Ea îi făcu un semn vag cu degetele.
-La cinci şi jumătate.Uşa alunecă încet,închizându-se,şi ea răsuflă uşurată.
Era cât pe ce să ţipe când a mers împreună cu Wick.Nu trăise niciodată în viaţa ei un moment atât de îngrozitor.Îl tratase aproape ca pe un străin.Şi-o fi zis că a înnebunit.Apăsă repede pe butonul indicând etajul trei şi coborî.Trecu printr-o uşă dublă de sticlă,într-o spaţioasă cameră de recepţie,cu scaune tapisate şi aceleaşi plante tropicale care înfrumuseţeau intrarea.Aici,aşteptau mai multe persoane.
-Sunt Maya Stephens,spuse ea,recepţionerei.Am venit pentru şedinţa de orientare de astăzi după-amiază.Tânăra,cu părul pieptănat în coadă de cal şi cu ochelari de designer,îi aruncă un zâmbet plin de dulceaţă.
-Suntem încântaţi că v-aţi hotărât să încercaţi metoda Holden.Şedinţa va începe în câteva minute.Cât timp aşteptaţi,vreţi să completaţi formularul acesta? Ea îi înmână Mayei un dosar cu şină,cu un formular ataşat la el.Vă rog să mi-l înapoiaţi; noi vom începe în curând.
Maya luă dosarul şi se aşeză într-unui din scaunele confortabile din spatele unui smochin cu frunze vânjoase.Completase primele patru întrebări,când auzi o voce cunoscută venind dinspre biroul recepţionerei.Inima-i sări din piept.

Dând la o parte o creangă a plantei,trase cu ochiul printre funzele late.
-Dumnezeul meu! exclamă,ducându-şi brusc mâna la spate şi făcându-se mică în scaun.Wick.Ce face el aici? O urmărise?E pierdut totul!Se lăsă mai jos în scaun,
lipindu-se strâns de smochin,şi-şi puse dosarul pavăză în faţă,nelăsând să i se vadă decât ochii pe deasupra lui.Poate că nu o s-o vadă.
Doamne,se rugă ea,fă să nu mă vadă.
Ca şi cum ar fi fost intr-o pauză de cafea,Wick,cu dosarul în mână,se îndreptă spre scaunul de vizavi de al ei şi se aşeză.Ochii ei se lărgiră şi încercă să se facă invizibilă.
Lui Wick îi scăpăcreionul pe jos şi se întinse spre podea după el.Îi simţi ochii alunecând în sus,de pe picioarele ei,pe trup,de pe dosar pe ochii ei verzi,larg deschişi.
-Maya? Ea îşi lăsă pavăza în jos şi se strădui să ridice colţurile gurii într-un zâmbet.Se uită la ea ca şi cum i-ar fi crescut antene şi un ochi în plus.
-Ce cauţi tu aici?
-Eu...Dar tu ce cauţi? Ca în mişcarea sincronizată a dansatorilor,fiecare se uită la dosarul celuilalt,apoi la cel pe care-l ţinea în mână.El clătină din cap,în tăcere.
Ea suspină.
-Cred că trebuie să stăm de vorbă.
-Cred că ai dreptate.Hai să ieşim de aici.Trântiră pe masă chestionarele şi părăsiră camera de recepţie.Nu scoase nici unul nici un cuvânt,până nu ajunseră la lift.Wick vorbi:
-Aş vrea să beau ceva.Tu ce zici? Ea dădu din cap.
-Şi o ţigară.

-Ai dreptate.Se uitară unul la celălalt şi izbucniră în râs.

În lumina slabă a barului din vecinătatea birourilor *Holden Method*,Maya şi Wick stăteau într-un colţ al barului care arăta ca o magherniţă.Cu excepţia celor doi salariaţi şi a unui bărbat într-o cămaşă cadrilată,care se uita la o operă melodramatică de la televizor,locul era pustiu.De îndată ce chelneriţa plecă să le aducă băutura comandată,Wick scoase un pachet de ţigări din buzunarul hainei,îl zgâlţâi,scoase o ţigară şi i-o oferi ei.
-Mulţumesc,spuse ea,apucând-o.Mai împinse una şi pentru el,apoi le aprinse,
mai întâi pe a ei,apoi pe a lui.După ce scoaseră rotocoale de fum,el chicoti.
-Nici nu-mi vine să cred că ne ascundeam unul de celălalt ca să fumăm.De ce nu mi-ai spus?
-Eram foarte jenată.Îţi imaginezi cât este de umilitor să conduci un program împotriva fumatului şi să fii tu însuţi dependent de blestematul obicei? El zâmbi.
-Ai încercat un hipnotizator bun? Ea râse.
-Mai mulţi,dar,din nefericire,le criticam întotdeauna tehnicile; eu sunt un subiect ticălos.Dar tu de ce ai ascuns,faţă de mine,că fumezi? Veniseşi la *Fairmont Oil* pentru tine,nu-i aşa? El încuviinţă din cap.
-Dar am descoperit că eram mai interesat de psihologă decât să mă las de fumat.Mă magnetizaseşi.Chelneriţa se întoarse cu băuturile.După ce luară câte o sorbitură,Wick întrebă:
-Eşti furioasă pe mine că te-am făcut să mă cunoşti sub o lumină falsă?

-Cum aş fi? Sunt tot atât de vinovată ca şi tine.
Voiam să-ţi spun,dar nu s-a ivit ocazia.Încerc de luni de zile să mă las,dar nu a mers nimic.
-Cunosc senzaţia.Îi povesti despre boala tatălui lui şi despre promisiunea pe care i-o făcuse maică-sii.N-ai nici o idee cum ne-am putea lăsa? Ea zâmbi.
-Ai mizat pe mine şi ai pierdut.Sunt foarte bună să-i ajut pe alţii,dar când e vorba de mine sunt o ticăloasă.Ea îi povesti despre toate metodele pe care le încercase.
-Cred că,dacă aş ataca un program complex de metode,pe o insulă pustie,fără posibilitatea de a ajunge la o ţigară,timp de o săptămână,aş putea reuşi.
-Hm,mormăi el.Luă o înghiţitură de băutură şi înscrise pe masă spirale cu fundul umed al paharului.Dacă tu ai întocmi programul,eu aş putea face rost de insulă.
-Făceam doar ipoteze.Nu-i chip să-mi părăsesc cabinetul timp de o săptămână,
tocmai acum.
-De ce nu?
-Am mulţi pacienţi în situaţii critice.Ei depind de mine,trebuie să fiu aici să-i ajut.
-Şi nu vor putea fi rezolvate aceleaşi probleme şi cu o săptămână mai târziu?
-Da,dar...
-De cât timp nu ţi-ai mai luat o vacanţă,Maya?
-De vreo trei ani.
-Camilla,pun prinsoare,o să găsească o cale.
-Fără îndoială.

-Nu eşti tu femeia care îmi spunea,doar cu câteva săptămâni în urmă,că eşti epuizată? Maya,în sinea ta eşti de acord că ai nevoie de o pauză.Hai să pornim în aventură.Tovarăşul meu de scufundări are o casă pe o mică insulă din Caraibe,la mulţi kilometri distanţă de orice suflare omenească.Acolo,nisipul plajei este alb şi apa aproape incredibil de albastră.Este fantastic pentru scafandri.Wick se aplecă spre ea şi o muşcă uşor de ureche.Putem dispune de o săptămână numai a noastră,în care să nu facem nimic altceva decât să înotăm şi să ne prăjim la soare...şi să facem dragoste.
Un fior de excitaţie îi străbătu şira spinării.Era tentant.Foarte tentant...
Îi contura linia interioară a urechii,cu vârful limbii.
-Ce zici?Ea se feri,în timp ce el continua să o excite cu limba.
-Nu joci cinstit.El chicoti încet,tachinant.
-Să văd ce pot face,spuse ea.
-Aşa te vreau.

Maya zâmbi,privind-o pe Stephanie,fetiţa de trei ani,care trase un cartof prăjit prin ketchup şi-l băgă în gură.O şuviţă roşie i se prelinse pe bărbie.
-Ohoho,făcu Holly,cu superioritatea vârstei,s-a murdărit.Stephanie lăsă buza în jos.Wick,care stătea vizavi de Maya,flancându-le pe cele două drăgălaşe blonde,
îi şterse bărbia murdară.
-Nu te necăji,dovlecelule! îi zise el.Fetiţa mai mică îşi aruncă braţele,într-o îmbrăţişare pătimaşă,în jurul gâtului lui Wick.
-Eu îl iubesc pe uncu Wick.El conduce e'coptere.
Ca să nu rămână mai prejos,Holly îl îmbrăţişă şi ea.

-Pe mine m-a plimbat cu el,de ziua mea.Şi am mers sus,sus de tot.
-Când o să am şi eu,zise cea mică,ridicând patru degeţele unsuroase,o să mă ducă şi pe mine.Nu-i aşa,uncu Wick? El zâmbi.
-Aşa e.Stephanie,privind-o pe Maya,spuse cu seriozitate:
-Dacă o să fii fetiţă cuminte,poate că te duce şi pe tine de ziua ta.Maya râse.
-Până la ziua mea mai e mult timp.
-Ziua mea este în...Se uită către Wick.
-Februarie,îi sări el în ajutor.
-A mea e în iulie,ciripi Holly.Am mâncat tot.Acum,putem merge la patinaj?
Stephanie se legănă încolo şi-ncoace.
-La patinaj! La patinaj!Wick se uită la Maya şi-i făcu cu ochiul.
-Ai terminat salata şi McNugget-ul? Ea zâmbi.
-Am mâncăt tot.Du-te cu fetele la terenul de joacă.Eu am să strâng masa...
-Aaa,nu.Noi ne strângem singure murdăria,spuse Holly.Unchiul Wick zice că nu trebuie ca lumea să creadă că mami creşte...
-Porci! adăugă Stephanie şi chicoti în pumni.Wick verifică dacă aveau mâinile curate şi şterse urma de ketchup de pe baveta lui Stephanie.După ce masa fu strânsă,merseră toţi patru la terenul de joacă.
După ce fetele se zbenguiră vreo cincisprezece minute,Wick spuse:
-E-n regulă,şoricei jucăuşi,e timpul să plecăm.Ambii copii protestară,dar el rămase ferm pe poziţie şi le conduse către

jeep.După ce instală fetiţele pe locurile din spate,punându-le centura,se întoarse către Maya.
-Când ai luat o masă mai stimulatoare ca asta? Ea râse.
-Mi-a plăcut.Fetiţele sunt adorabile.
În drumul către casă,fetiţele discutară tot felul de subiecte,sărind de la o temă excentrică la alta.În mijlocul discuţiei,Holly o întrebă pe Maya:
-Te măriţi cu unchiul Wick? Maya rămase înmărmurită.Înainte de a putea să dea un răspuns onorabil,Stephanie spuse:
-Nu.Eu mă mălit cu uncu Wick.
-Tu nu te poţi mărita cu unchiul Wick,proasto,o informă sora ei.Maya spera că subiectul fusese epuizat,dar Holly nu se lăsă cu una cu două.Bunica i-a spus mamei că e timpul ca unchiul Wick să-şi găsească o femeie 'spectabilă şi să se căsătorească.Ce e aia 'spectabilă? Wick izbucni în râs.
-”Respectabilă”,termito.”Respectabilă” înseamnă foarte drăguţă.Bunica fetelor este sora mea mai mare şi,de ani de zile,este foarte îngrijorată de burlăcia mea.
-Te măriţi cu unchiul meu Wick? insistă Holly.
-Nu,draga mea.Wick şi cu mine suntem doar prieteni.
Scăpă fără alte interogări,până când jeepul se opri în faţa unei case mici,de pe West University,la câteva străzi de casa ei.
-Hai,intră,să o cunoşti pe verişoara mea Kathy şi pe soţul ei.
Wick o luă de mână şi merseră în spatele celor două fetiţe,care alergară spre uşă.
În afară de Kathy şi de Mark,în' salon mai era un cuplu pe care Wick îl prezentă ca fiind sora lui,Sara,şi soţul acesteia,Joe.Deşi toţi s-au purtat extrem de politicos,în cele câteva minute cât discutară,Maya avu impresia clară că era cântărită.Sara,copia

feminină,mai în vârstă,a lui Wick,cu o grămadă de brăţări de aur şi inele cu diamante,fu deosebit de cordială şi părea mulţumită.Maya se simţi singherită sub privirile iscoditoare ale surorii lui.Ar fi vrut să le-o trântească-n faţă,că ea şi Wick aveau doar o aventură şi că nu candida să-i devină mireasă.Desigur că ei observaseră că era prea bătrână pentru postura asta.
Când îşi luară rămas bun,fetiţele insistară să-i îmbrăţişeze pe amândoi.
-Eu cred că eşti 'spectabilă,îi suflă Holly,când Maya se aplecă spre ea.Şi păru' tău e foarte frumos,adăugă ea,mângâindu-i o şuviţă.Ca al lui Trixie.
Wick izbucni în râs.
-Trixie este un setter Gordon,îi explică el,când ieşiră afară.Dar eu cred că părul tău e mai frumos,zise el,sărutând-o şi aşezând-o pe locul din faţă.
-Nu credeam că o să mă prezinţi familiei,spuse ea,când porneau.
-De ce nu?
-Parcă venisem la vedere.El aruncă o privire către ea şi zâmbi.
-Şi asta ar fi atât de rău?
-Dezastruos.Wick nu comentă,dar păru că reflectează adânc la asta şi conduse câteva minute în tăcere.Ajunseră la Rockeffeler,un local de noapte popular al cartierului comercial,de la capătul oraşului,cu vreo zece minute înainte de începerea spectacolului.Era într-o veche clădire din cărămidă,care fusese,cu multe decade în urmă,o bancă.Sala era înţesată cu zgomotoşii clienţi obişnuiţi,
înghesuiţi în jurul măsuţelor cu băutură,aşteptând să înceapă spectacolul.Un nor de fum plutea în jurul coloanelor groase,vestigii ale fostei destinaţii a clădirii,

ridicându-se spre tavan ca să atârne ca un smog cenuşiu.
Fură plasaţi pe rampa de la mezanin,cu o excelentă vedere spre scenă.După ce comandară băuturile,Wick îşi trase scaunul mai aproape de al ei şi aprinse ţigări pentru amândoi.Când luminile şi reflectoarele semnalizară începerea spectacolului,el îşi puse mâna pe pulpa ei şi o lăsă acolo.
Deşi îi plăcea spectacolul,Maya descoperi că nu asculta decât pe jumătate partitura cântăreţului.Cea mai mare parte a atenţiei îi era concentrată asupra bărbatului de lângă ea.Palma lui alunecă pe pulpă până la genunchi,mângâindu-i de două ori,apoi se întoarse înapoi.Repetă atent dezmierdarea în timp ce actorul cânta,cu glas gutural,blues-uri,stârnind pasiune.Ea gemu şi-i opri mâna cu mâna ei.Mai scoase o ţigară.Spectacolul ajunsese abia la jumătate când el se aplecă şi îi mângâie obrazul cu buzele.
-Mi-e dor de tine,şopti el.Ce-ar fi să plecăm acum?Ea dădu din cap.

Mai târziu,Wick căzu de acord,cu părere de rău,să o ducă acasă,după ce ea îi explicase că avea o şedinţă cu un pacient,a doua zi dis-de-dimineaţă.Era trecut bine de miezul nopţii când Maya se îndreptă,în vârful picioarelor,spre dormitorul ei,încercând să n-o trezească pe Chelsea.Se furişa,nevoind să o deranjeze.Pe când dădea colţul,cumnata ei scoase capul pe uşă.
-Ce cauţi acasă? o întrebă Chelsea.
-Locuiesc aici,dacă îţi mai aminteşti.Neînduplecată,Chelsea o urmări până în dormitor şi se aşeză turceşte pe şezlong,în timp ce Maya se dezbrăca.Tânăra zâmbi.

-Speram că te-ai hotărât să rămâi cu un prieten.
-Cu un prieten? Sau cu Wick? Chelsea ridică din umeri.
-E.totuna.Când o să scapere scântei în aventura asta dintre voi? întrebă ea,
strângând o pernă pătrată la piept şi proptindu-şi bărbia de ea.Pot să jur...
Mărturisirea ei se opri brusc pe când ochii îi căzură pe partea din faţă a bluzei Mayei.Chicoti.
-Se pare că a şi scăpărat.Lucrurile au devenit serioase?
Maya se uită în jos către locul spre care se îndreptase privirea Chelsei şi fu îngrozită să constate că îi căzuseră nasturii,butonierele rămânând goale.
-Serioase? Cu siguranţă că nu.Se întoarse,îşi scoase bluza şi o aruncă,în drum spre baie,în coşul de nuiele pentru rufe murdare.Se dezbrăcă repede şi îşi puse cămaşa de noapte.În timp ce îşi aplica o cantitate mare de cremă pe faţă,
Chelsea,ţinând perna în braţe,se aplecă spre cadrul uşii,privind-o.
Plictisită de expresia amuzată de pe chipul Chelsei,Maya se răsti:
-La ce te holbezi?
-Tocmai încercam să-mi închipui cum de ai o muşcătură de dragoste pe umăr,
dacă nu s-a întâmplat nimic serios între tine şi Wick.În mod automat,duse palma la umărul drept.
-Chelsea! Blonda izbucni în râs.
-Te-am prins! Acum,zi!Maya îşi termină ritualul toaletei de seară,înainte de a scoate vreun cuvânt.Cu cumnata,urmărind-o

îndeaproape,se duse spre pat,dădu cuvertura la o parte şi se sui în el.
-N-am intenţia să discut detalii ale intimităţii mele sexuale cu tine şi cu nimeni altcineva,dar pot să-ţi spun că lucrurile au evoluat considerabil din faza când ne ţineam numai de mâna.Cât despre faptul dacă relaţia noastră este serioasă,s-ar putea să nu fie decât un interludiu satisfăcător pentru ambele părţi.
Chelsea râse şi se trânti pe marginea patului.
-Nu face pe psihologa înfumurată.Nu mă intimidezi deloc.
Te cunosc foarte bine.E fantastic la pat?Maya ridică din sprâncene cu solemnitate,uitându-se către figura maliţioasă care aştepta.
-Dinamită.Chelsea dădu un chiot şi aruncă perna în aer.
-Ştiam eu! Ştiam că voi doi vă potriviţi perfect.,Abia aştept să fiu domnişoară de onoare.
-Domnişoară de onoare? Ţi-ai ieşit din minţi? Nici prin cap nu-mi trece să mă mărit cu Wick McCall.
-Zău,de ce? Poate că e puţin cam devreme,dar eu cred că se poate transforma foarte uşor în ceva permanent.
-Chelsea,încetează şi ascultă-mă.Eu şi Wick nu ne potrivim perfect,din simplul motiv că el este mai tânăr decât mine.Ea o apucă pe Chelsea de mână,înainte ca aceasta să poată protesta.Ştiu.Ştiu.Tu crezi că trei ani nu-i mare scofală,dar Wick este un bărbat de treizeci şi şapte de ani,foarte tânăr,iar eu sunt o femeie de patruzeci,foarte matură.Chelsea îşi dădu ochii peste cap.
-I-aţi bastonul,babo Rada.Maya scoase un oftat de exasperare.
-Oricum,nu numai vârstă este problema.Poate că ai uitat de elicoptere.Eu nu.

-Credeam că ai terminat cu fobia asta.
-A sta într-un elicopter,pe pământ,pentru două minute,nu constituie o cură.Ideea de a zbura cu elicopterul încă mă sperie îngrozitor.Şi nu sunt prea încântată nici când mă gândesc că el vâjâie în telul ăla de bătut ouă.
-Vai? Un zâmbet cu subânţeles se răspândi pe faţa Chelsei.Îţi pasă de el,nu-i aşa?
-Bineînţeles că îmi pasă de el.Îmi face plăcere compania lui.Este...un prieten deosebit.Dar de posibilitatea de a se transforma în ceva permanent,nici nu poate fi vorba.Sub nici un cuvânt,fără echivoc.
-Hmm.Mi se pare că doamna protestează prea tare.Nu-i asta ceea ce numiţi voi o „reacţie convenţională?”
-Doamne,fereşte-mă de amatori!

Wick stătea lungit în pat,privind în tavan şi luptându-se cu imboldul de a fuma.Cearceafurile de sub el şi cele împrăştiate în jurul picioarelor lui mai păstrau încă mireasma Mayei.Mâna lui mângâie locul gol unde stătuse ea întinsă şi ar fi vrut să-i simtă trupul cald,moale,în locul materialului boţit.
„Ai să te măriţi cu unchiul meu Wick?” îi răsunau în minte cuvintele lui Holly,ca pietrele într-un malaxor înainte de a li se toci colţurile ascuţite.Mă căsătoresc cu ea? El examina şi întorcea pe toate feţele ideea.Cu răspunsul pe care-l dăduse ea lui Holly,apoi cu comentariul că s-a simţit de parcă a fost peţită,Maya înlăturase imediat orice noţiune de acest gen.De fapt,dacă se gândea acum bine,răspunsul ei rapid,acel „dezastruos”,îl rodea puţin.Puţin cam mult.

Lovi cu pumnul în pernă şi dădu cu piciorul în cearceafuri.De ce ar fi fost o nenorocire atât de mare căsătoria cu el? Lui îi surâdea ideea.Pentru el,era clar că se îndrăgostise cam repede de ea.Dar se simţeau bine amândoi.Erau compatibili la pat şi în alte privinţe.Aveau multe gusturi în comun.
Cu excepţia elicopterelor.Şi ăsta nu era un inconvenient prea mare.Mecanicii nu se aşteaptă ca soţiile lor să-i ajute să repare maşini,iar chirurgii nu-şi aduc niciodată soţiile în sala de operaţii.El zboară cu elicopterul,iar ea sondează psihicul oamenilor.Gândul de a se insinua în gândurile altcuiva era probabil mai înspăimântător pentru el decât erau elicopterele pentru ea...ceea ce nu avea importanţă,atâta timp cât îşi vedea fiecare de treburile lui,separat.
Căsătoria? Da,pentru prima dată în viaţa lui de adult îi surâdea ideea.Dacă Maya părea cam lipsită de zel,trebuia ca el s-o modeleze puţin.Dacă va avea câteva săptămâni la îndemână,se va da pe brazdă.

CAPITOLUL 8
Cum stătea pe balconul hotelului,briza uşoară a mării unduia şuviţele roşii de păr ale Mayei şi îi flutura tivul rochiei galbene.Ea privea nisipul alb al plajei St.Thomas,rezemată de zidul cu ornament de stuc,dincolo de care,apa clară,de culoare tucoaz,se pierdea în albastru la orizont.Respiră adânc aerul Caraibelor,
înmiresmat cu parfum de pepene verde.
Găsirea unui nou partener de lucru şi reprogramările îi răpiseră aproape o lună,dar,îmboldită de Wick şi de

Camilla,reuşise.Acum se bucura că cei doi o împinseseră de la spate.
Nu-şi dăduse seama,până azi dimineaţă,prin ce tensiune trecuse.Atmosfera din aceste insule părea că-i împrăştiase temerile,soarele le topise,iar briza le risipise.
Wick veni lângă ea şi,cuprinzându-i mijlocul cu braţul,o sărută pe umăr.
-Frumoasă,spuse el,zăbovindu-i cu buzele pe umăr.
-E frumoasă priveliştea.E unul dintre cele mai frumoase locuri pe care le-am văzut vreodată.El chicoti,gâdilând-o cu vibraţia buzelor lipite de pielea ei.Ea se înfiora uşor.
-Eu nu vorbeam de privelişte,ci de femeie.O lipi mai strâns de pieptul lui şi îşi rezemă obrazul de tâmpla ei.Deşi,ai dreptate,e frumos aici.Dar insula pe care ne ducem noi este chiar şi mai frumoasă,pentru că nu va fi nimeni altcineva pe ea,în afară de mine şi de tine.Mâinile lui se strecurară prinzându-i câte un sân în fiecare palmă.Se auzi o bătaie la uşă.
El bombăni,în surdină,la urechea ei:
-Şi fără nepoftiţi care să ne întrerupă în momentele delicate.Ea râse.
-Dar e micul dejun,iar eu mor de foame.El îşi retrase mâinile de pe ea şi-i spuse chelnerului să intre.Acesta depuse pe măsuţa din balcon gustarea de dimineaţă.
După ce chelnerul ieşi,Maya turnă câte o ceaşcă de ceai pentru fiecare şi puse într-a ei,zahăr şi lămâie.Wick îl gustă pe al lui şi se încruntă.
-Eşti sigură că nu putem beneficia de o ceaşcă de cafea? Eu am preferat întotdeauna cafeaua de dimineaţă.Ea oftă.
-Şi ce-ţi mai place la cafeaua de dimineaţă? El zâmbi.

-O ţigară.
-O parte importantă a programului constă în spargerea tiparelor obişnuite.După cum ştii foarte bine,avem nevoie de o altă obişnuinţă şi de un mediu diferit,ca să reuşească.
-De ce nu am lua o cafea şr am fumă o ultimă ţigară,înainte de a ne arunca în acest program drastic? Poate că ar fi mai bine să aşteptăm până când vom ajunge pe insulă.Maya îi aruncă o privire severă.
-Ha-ha,spuse ea,clătinând uşor din cap.N-am căzut de acord noaptea trecută,
când am fumat ultima ţigară,că vom începe din dimineaţa asta? De fapt,dacă-mi amintesc eu bine,am fumat vreo trei sau patru „ultime" ţigări,înainte de a ne duce la culcare.În afară de asta,cât ai fost tu la duş,eu am fărâmat toate ţigările care mai rămăseseră în pachet,le-am aruncat în WC şi am tras apa.
El îşi bău ceaiul.Când terminară chiflele şi fructele,Wick se lăsă pe spate în scaun şi scoase un oftat adânc.
-Eu tot vreau o ţigară.Ea îi aruncă un fals zâmbet.
-Ştiu ce simţi.Uite,astea te vor ajuta.Şi scoase,din traista ei de umăr,un flacon cu vitamine,extrăgând câte o vitamină B6 pentru fiecare dintre ei.
Îndată ce înghiţi pastila,el spuse:
-Nu m-a ajutat.Ea râse.
-Acordă-i puţin timp.Clatină-ţi bumbul din ureche şi hai să pronunţăm fraza convingătoare.Repetară de zece ori fraza.Wick se ridică în piciare şi îşi îndesă mâinile în buzunarele şortului kaki.
-Mă simt ca un idiot blestemat,îngânând fraza asta stereotipă.Eşti sigură că va avea efect? Ea îl fixă cu privirea.

-Experimentăm,nu? El râse.
-Îmi pare rău,dar de ce nu ieşim în stradă,să dăm spectacolul ăsta,recitându-ne fraza împreună?
-Şi ce vom face pe insula pustie?
-Am putea merge la Crescent Cay fie cu hiroavionul,fie cu un elicopter închiriat.Ea îi aruncă o privire ucigătoare.Wick îşi drese glasul.
-Hidroavion avem.

Avionul înconjură mica insulă,un crai-nou,de culoarea jadului,se ridica din mare.Partea convexă a insulei era stâncoasă,stânci cenuşii de ardezie scoțându-şi coamele din valuri,dar partea concavă forma un mic loc primitor,cu o plajă albă.Apa ce înconjura reciful de corali era atât de limpede,încât formaţiile stâncoase şi nisipul de pe fundul ei păreau a fi doar la câțiva centimetri de luciul ei.Pe un deal,se ridica o casă albă,cu acoperiş roşu de ţiglă; era aşezată în mijlocul unei vegetaţii luxuriante verzi,întretăiate de petice luminoase roşii,galbene sau portocalii.Aterizară pe plajă,apoi rulară spre digul de lemn şi se opriră.Wick îşi trânti geanta cu lucruri de schimb,pe scaunul ei şi ieşi să o ajute pe Maya să iasă şi ea din carlingă.Înşfacă taşca şi-i făcu semn cu mâna pilotului.
-Mulţumesc,Harry.Vino să ne iei de aici sâmbătă dimineaţa,pe la ora asta.
Pilotul îi făcu şi el cu mâna,în semn de înţelegere,apoi se îndreptă încet spre ţărm.Maya şi Wick urmăriră cum fundul plat al hidroavionului atinse uşor suprafaţa apei,se ridică şi dispăru în nesfârşirea albastră a cerului.
Wick se întoarse către ea.

-Ei,iubito,iată-ne rămaşi doar tu şi cu mine,pentru şapte zile.Crezi că o să te descurci? Ochii ei scrutară faţa lui zâmbitoare cu frumuseţea ochilor lui de tigru care o excitau fără greş întotdeauna,apoi se întoarse să absoarbă frumuseţea a ceea ce nu putea fi definit altfel decât Eden.
-Am să mă străduiesc să o scot la capăt.El râse,îşi aruncă taşca pe umăr şi apucă geamantanul.
-Hai să mergem în casă să ne instalăm.
La capătul digului,doi dulăi ciobăneşti germani mari îi priveau.Maya se opri.
-Sunt prietenoşi?
-Doar dacă te cunosc.Cum prietenul meu Bingo este plecat atât de des,a hotărât să evite pătrunderera musafirilor nepoftiţi în casă sau jaful,cu ajutorul câinilor de pază.Hai,vino să te prezint.El chemă câinii lângă ei.
-Cine i-a botezat Rin şi Tin-tin? El izbucni în râs.
-Ar trebui să-l cunoşti pe Bingo Hughes.E o figură!
-Şi cine are grijă de câini cât lipseşte Bingo?
-Un cuplu care locuieşte într-o cabană de lângă casă.Dar după ce ne-au lăsat proviziile,au plecat dimineaţă să-şi viziteze fiica la St.Croix.Suiră o potecă stâncoasă,bătută de vânt şi mărginită de tufe de gălbinele,şi îşi tăiară drum spre vegetaţia tropicală.Iarbă de mare şi palmieri creşteau lângă plajă.Alături de palmieri creşteau arbori de pâine,dafini,cedri galbeni,mango,ta-marinzi şi mahoni.Frunzele păreau aici mai puternice,mai robuste.Vântul trecea printre frunzele copacilor scoţând un sunet ademenitor şi foşnetul lor silenţios se împletea cu sunetul zgomotos al cântecului păsărelelor.

Maya se opri să admire,de-a lungul drumului,varietăţile de bromeliacee şi orhidee.
-Bunica mea m-ar invidia.Era o mare iubitoare de plante.Maya atingea în trecere,cu degetele,câte o petală,ici şi colo.Dar ea nu putea cultiva aşa ceva decât în seră.Îi zâmbi lui Wick,care aştepta răbdător la câțiva paşi mai încolo.Locul ăsta este un adevărat Paradis.
-Sunt bucuros că îţi place.Aşteaptă să vezi panorama din casă.
Cărarea cotea pe lângă un magniific copac,ducând pe o verandă cu balustrade din piatră şi cu stâlpi uriaşi din lemn de bougainvillea roşu.Un mic colibri strălucitor zbura printre flori,în timp ce traverseau porţiunea de la intrare pavată cu mozaic.Wick descuie uşa complicat sculptată,trântind-o de perete.Aruncă bagajele la intrare şi o conduse să-i arate casa.
Un hol aerat,cu arcade din piatră şi stuc,ducea,după ce coborai două trepte,într-o sufragerie uriaşă.În completarea compartimentului de jos se mai aflau o bibliotecă şi o bucătărie mare.Sus erau două apartamente şi două dormitoare mai mici,cu o baie între ele.Camerele aveau ferestre mari,cu vederi fantastice,şi erau înţesate cu un amestec foarte asortat de mobilă modernă şi rustică mediteraneeană.Pardoseala din mozaic antic,uşor patinat,era acoperită cu covoare orientale.Mai multe vaze cu flori proaspăt tăiate erau răspândite peste tot.După ce-şi despachetară lucrurile în apartamentul în care,aşa cum îi spusese Wick,stătea de obicei,el o întrebă:
-Vrei să ne scufundăm puţin înainte de masă?
-Nu,eu aş prefera o ţigară.Dar cred că mai bine mergem să facem o scufundare.

Luă costumul şi intră în baie.După ce-şi îmbrăcă noul bikini negru,imprimat cu fructe tropicale stilizate în culori vii,se uită în oglindă şi gemu.Se răsuci,
privindu-se peste umăr şi gemu din nou şi mai tare.Wick ciocăni la uşă.
-Scumpo,te simţi bine?
-Sunt bine.
-Eşti gata?
-Nu prea.N-o să fie gata niciodată.
-Eu cobor să strâng echipamentul.Bine? Ea făcu o mutră dezgustată în oglindă.
-Bine.
Acum înţelegea de ce foloseau magazinele o lumină slabă în cabinele de probă.Când încercase costumul,după ce-l cumpărase,arăta foarte bine pe ea.De fapt,Chelsea insistase spunând că era mucho,mucho.
Probabil că lumina era vinovată,altfel cum s-ar explica faptul că,numai în trei zile,pusese pe ea aproape zece kilograme -şi toate numai pe coapse.Îşi lipi braţul de perete şi se rezemă pe el.Cum putea să apară în faţa lui Wick în halul ăsta? Vai,ce umilinţă.Încercă să se dăscălească singură că dă prea multă atenţie atributelor fizice.Că ar trebui să fie fericită că are un trup sănătos.Şi,în afară de asta,nu este mai important ce este pe dinăuntru decât ceea ce este în exterior? Dacă Wick McCall este atât de superficial,încât nu poate trece cu vederea câteva cusururi,cu siguranţă că nu-i mare lucru de capul lui.Bunica ei spunea
întotdeauna că frumuseţea este superficială.Piele.Grăsime.

Gemu din nou şi teribil ce şi-ar fi dorit să se închidă în baie timp de o săptămână.De ce nu se vor fi decis ei să meargă în Alaska? S-ar fi putut înfăşură în pantaloni de blană şi să se încalţe cu clăpari din blană de focă.

Dacă se schimba în alt costum,nu rezolva nimic,se gândi ea,cu dezgust.În săptămânile ce se scurseseră de la începutul relaţiei lor,ea reuşise să nu-şi expună deloc trupul în plină lumină,în faţa lui Wick.Şi nu a fost lucru uşor cu cineva atât de neinhibat ca el.O tachina că este pudică.Acum,sosise ziua răfuielii.Ei bine,se gândi ea,adevărul dureros era că avea patruzeci de ani.Şi nu putea face nimic împotriva acestei situaţii.

Îşi îndreptă umerii.Wick trebuia să o ia aşa cum era.Cui îi folosea frământarea asta? Ieşi din baie de parcă era un cavaler care a ucis balaurul.

Dar se opri în drum,înhaţă eşarfa roşie cu ciucuri şi şi-o înnodă în jurul taliei,gen sarong.Wick aştepta la uşă cu prosoapele şi cu sacul cu echipament.În costumul de baie mic,roşu,cu trupul sculptural,bronzat,părea a fi scos dintr-un almanah rococo.Maya strânse mai tare nodul eşarfei.

Când i se opri privirea asupra ei,el zâmbi,apoi o sărută pe nas.

-Foarte drăguţ.Îmi plac ananaşii tăi.

Ea se uită la fructele imprimate pe strâmtul ei sutien.

-Mulţumesc.Wick deschise uşa şi cum ea trecea mai departe,cu spatele ţeapăn şi capul sus,îi declară printre dinţi:

-Cred că ştii că am o problemă.

-O problemă? Ea dădu scurt din cap.

-Sunt mai multă decât încape în bikinii ăştia.El ridică din sprâncene.

-Sună interesant,la să vedem!Şi trase de colţol franjurilor roşii,dar ea îi dădu
peste mână.
-Wick,este foarte serios,arăt grasă în costumul ăsta.
-Vrei să mă auzi plângându-mă.Un zâmbet lasciv se răspândi pe figura lui.Am o înclinaţie pentru cantalupi.Ea se întoarse să se uite la el,dar dintr-o dată i se păru totul atât de caraghios şi,încercând să-şi suprime senzaţia,izbucni într-un hohot de râs.
-Râd în loc să plâng.
-Vai,iubito,nu eşti grasă.De ce eşti atât de îngrijorată? Mie nu mi se pare că este o problemă atât de mare.Cum mergeau,îi trecu un braţ pe după umeri şi o strânse mai aproape.
-Nu eşti.Fundul tău nu-i atât de mare,cât felul principal de la un festin hawaian.
El râse şi mâna îi alunecă în jos pe fesele ei,bătându-le uşor cu palma.
-Mie îmi place foarte mult fundul tău.

Petrecură o oră cufundaţi în apa caldă şi limpede.Maya ar mai fi rămas să se uite fascinată la viaţa submarină,dar Wick era flămând,aşa că se întoarseră în casă,făcură un duş şi se schimbară.Luară masa pe verandă: salată de crab şi sparanghel rece,lăsat de menajera lui Bingo.Wick servi trei porţii,plus o felie uriaşă de tort cu nucă de cocos.
-Eşti sigură că nu vrei şi tu puţin tort? o întrebă el.E delicios.
Aproape că-i lăsa gura apă privindu-l înfulecând cu poftă.Mireasma de nucă de cocos,proaspătă şi dulce,era suficientă să facă şi pe cea mai tare persoană să-şi iasă din minţi.

-Sunt convinsă că este aşa,dar nu-mi permit să substitui ţigara cu mâncarea.M-aş îngraşă ca o vacă.El strânse cu furculiţa şi ultimele firimituri şi le mâncă.
Lăsându-se pe spate în scaun,clătină din cap.
-Crede-mă că nu este un substitut,eu tot aş mai fuma o ţigară.
Nici bălăbănitul bumbului din ureche însoţit de recitarea frazelor de rigoare,nici mestecatul gumei cu nicotină,nici o lungă plimbare în jurul insulei nu i-au ajutat prea mult.Wick mergea atât de grăbit în jurul proprietăţii,că ea trebui aproape să alerge ca să se ţină după el.Pârâiaşe de sudoare i se scurgeau pe faţa îmbujorată şi înfierbântată şi cămaşa i se lipise de spinare.El vorbi foarte puţin şi puţinele comentarii fură scurte şi repezite.Maya se trezi ţipând la el.
Când se întoarseră în casă,el îşi trecu o mână prin păr,strângând şi destinzându-şi pumnul.
-Iubito,scuză-mă că am fost atât de repezit,dar simt că sunt gata să explodez.
-Simţi o apăsare în piept şi un nod în stomac?El încuviinţă din cap.
-Îţi simţi toţi muşchii de parcă ar fi traşi pe roată?El încuviinţă din nou.
-Îţi simţi tendoanele de la gât ca şi cum s-ar juca Godzila şi King King pe ele cu odgonul?El dădu din cap.
-Ţi se pare atât de imposibil să nu mai fumezi nici o ţigară în viaţa ta,că ţi-ar veni să te arunci de la al doisprezecelea etaj?
-Sau să mă împuşc.Da.Ea aspiră puternic aer în piept.
-Şi eu la fel.
-Vai,iubito! o strânse în braţe şi se agăţară unul de altul.

În noaptea care urmă,după a doua zi petrecută pe insulă,se plimbară agitaţi în jurul casei ca nişte animale în cuşcă.Un apus de soare magnific veni şi trecu fără să-i pese nici unuia dintre ei de el.Wick era nenorocit şi furios pe sine.Cum se poate cineva lăsa pradă patimii în halul ăsta? Se comporta ca un urs.Nu se mai simţise niciodată aşa.Şi se simţea de două ori mai rău,ştiind că şi Maya trecea prin acelaşi iad.Citise odată undeva că,pentru unii oameni,a se lăsa de fumat era mai greu decât a se lăsa de heroină.Credea asta.Se simţea de parcă se descompuneaPuseră un film pe videocasetofon,dar el habar nu avea ce vedea.

Fiecare nerv din trupul lui era ca o coardă întinsă care parcă ţipa.Aruncă o privire către Maya.Stătea ţeapănă pe canapea,cu degetele încleştate puternic.

Stătea cu ochii închişi,respira adânc şi mesteca guma ei specială.

-Aia te ajută? întrebă el.

-Nici un pic.

-Mă duc să beau ceva.Un pahar mare.Se îndreptă spre bar şi îşi turnă trei degete de Bourbon.Dar tocmai când ducea paharul la gură,ea îl înhaţă de încheietura mâinii.

-E cel mai rău lucru pe care-l poţi face.Hai să recităm din nou frazele convingătoare.

-La dracu',cu frazele alea!El trânti paharul atât de tare de bar,că acesta se făcu ţăndări.Băutura stropi totul în jur şi se scurse pe podea.Toată camera se umplu de mirosul de Bourbon.

-Fir-ar al dracului!Uite ce ai făcut...El îngheţă când îi văzu faţa.Rămăsese înmărmurită,ca şi cum ar fi plesnit-o.I se risipi toată mânia.

-Vai,iubito,scuză-mă.O trase la el în braţe şi începu să-i sărute obrajii,ochii,

nasul.Îmi pare atât de rău! M-am comportat ca un prost nestăpânit.Te rog,
iartă-mă.Ea îl îmbrăţişă,iar el o mângâie uşor pe spate.
-Înţeleg.Crede-mă că te înţeleg.Râse amar.Hai să ne culcăm!
El se trase înapoi şi zâmbi şmechereşte către ea.
-Crezi că asta ar putea fi o modalitate să nu ne mai gândim o vreme la ţigări?
Ea îi aruncă un zâmbet provocator.
-Să încercăm.

În zori,Maya se trezi.Încercă să adoarmă la loc...Cu cât dormea mai mult,cu atât trebuia să lupte mai puţin cu ispita înjositoare.Dar,din nefericire,era trează de-a binelea.Deşi se gândea că de acum tentaţia ţigării ar fi trebuit să scadă oarecum,aceasta o tortura ca un vultur ciugulindu-i măruntaiele.Nici-căldura îmbrăţişării lui Wick,cu trupul lui lipit de spatele ei,nu-i potolea obsesia.Era ultimul lucru la care se gândea înainte de a adormi şi primul care-i venea în minte când se trezea dimineaţa.Chiar visase că fuma,şi visul fu atât de real,că mai simţea încă în gură gustul de tutun.
Se întoarse şi dădu cu privirea de doi ochi de ambră,care erau aţintiţi asupra ei.
-La ce te gândeşti? întrebă ea.El răspunse fără nici o ezitare:
-Că mi-aş vinde sufletul pentru o ceaşcă de cafea şi o ţigară.
-Şi eu la fel.
-E stupid să ne supunem unei asemenea torturi.Aruncă de pe el cearceaful cu care era acoperit.Bingo fumează!Cu siguranţă că sunt nişte ţigări ascunse pe undeva prin casă şi am să le găsesc.

-Te ajut să le cauţi.Îşi trase o pereche de pantaloni albaştri şi începu să cutreiere prin casă.Ea îşi puse un capot şi îl urmă.Scotociră prin apartamentul lui Bingo de la un capăt la celălalt.Se uitară prin fiecare sertar,prin fiecare dulap,prin fiecare bufet,în fiecare colţişor,prin toată casa.Nimic.Nici o ţigară,nici măcar un fir de tutun.Căutară până şi în hangarul pentru bărci.

Wick stătea cu o mână pusă neglijent în şold,privind total dezgustat.

-La dracu'.Se uita spre locul gol,unde presupuse ea că era ţinută de obicei o barcă mare,apoi spre o ambarcaţie mică.Maria şi Paulo probabil că au luat cu ei Free Space.Privi insistent barca cea mică.Vrei să încercăm să căutăm prin împrejurimi,cu barca asta?

-Cât ne-ar lua?

-Vreo şapte,opt ore,dacă nu ne-am rătăci.Ea păru a cumpăni adânc,o clipă,

Posibilitatea aceasta.

-Nu sunt atât de disperată.

-Eu sunt.Hai să chemăm prin radio un avion,să ne ia de aici.

El se îndreptă spre casă,dar ea îl opri.

-Wick,nu putem renunţa acum.Hai să încercăm să mai rezistăm un pic.

El îi ridică bărbia şi o privi în faţă.

-Iubito,mă simt destul de rău -de parcă mi-ar fi fost smulse intestinele -,dar când

mă gândesc că suferi şi tu nu mai pot suporta.Hai să chemăm avionul.

-Eu mă simt bine,spuse ea,puţin cam prea veselă.Atunci îi veni un gând şi îl înhaţă pe Wick de mână.Vino încoace cu mine.Se îndreptă repede spre casă,
trăgându-l pe Wick după ea.Am să te hipnotizez.
-Dar cum rămâne cu etica ta?
-Sunt momente în care o situaţie depăşeşte normele obişnuite.Asta este o asemenea situaţie.După câteva minute,se şi aflau în salon,iar Wick era întins pe un şezlong.
-Cum spuneam la şedinţa aceea introductivă de la *Fairmont Oil*,tu păreai sensibil la hipnoză.
-Chiar am fost.Am simţit,mai întâi,ca şi cum îmi erau lipiţi ochii cu clei,exact aşa cum spuneai tu.El zâmbi.Mai târziu,am avut probleme.Şi îi povesti fantezia pe care o avusese în legătură cu ea pe plajă.Ea îl lovi în glumă.
-De data asta,am să folosesc altă imagine,închide ochii şi respiră adânc.
-Eşti sigură că o să meargă?
-Sigur.Acum,imaginează-ţi că stai întins pe un nor moale,pufos.Pluteşti fără greutate,relaxat.Simţi soarele pe faţă şi o briză uşoară,caldă,îţi mângâie trupul.
Te simţi atât de bine şi atât de relaxat...stând întins pe un nor moale,pufos.Cu fiecare respiraţie te cufunzi mai adânc,tot mai adânc,într-o stare de relaxare.Atât de bine şi atât de relaxat...un nor moale,pufos...Ea îl conduse prin inducţie şi,după ce fu sigură că era sub hipnoză,îi făcu vreo câteva sugestii menite să-i destindă tensiunea şi să-l facă să-i dispară pofta de fumat.
-De fiecare dată,îi şopti ea,când vei simţi că eşti tensionat,tot ce ai de făcut este să spui cu-vântul „nalbă mare,” şi tensiunea îţi

va pieri,ca prin minune.Iar data viitoare când te voi hipnotiza,tot ce voi face va fi să-ţi cer să închizi ochii,
numărând până la şapte,şi vei trece într-o stare foarte relaxată.Adăugă fraza obişnuită de încheiere: Unu...doi...trei...patru...cinci.Eşti complet treaz şi te simţi bine.El deschise ochii,clipi şi îi zâmbi.
-Cum te simţi? Wick îşi întinse mâna.
-Colosal.Mă simt din nou ca o fiinţă umană.
-Vrei o ţigară?Sprâncenele lui se ridicară împreunându-se.
-Nu în mod deosebit.Wick râse.Scumpa mea,eşti fantastică!O trase peste el în şezlong şi o sărută.Mulţumesc,draga mea.M-ai redresat mai repede decât Laura Bergstrom.
-Şi cine,mă rog,este Laura Bergstrom? El râse şi o sărută din nou.
-Marea mea dragoste de când aveam şaisprezece ani.Aveam germenele distrugerii în mine şi Laura era consilier şcolar.Ea s-a ocupat personal de mine şi m-a făcut să mă schimb.M-a convins că îmi iroseam viaţa făcând prostii şi că era înţelept să mă duc la colegiu.
-Altă femeie mai bătrână decât tine,hm? Ăsta-i un tipar?
El o muşcă uşor de buza de jos.
-Era cu aproape cincisprezece ani mai mare decât mine,dar am fost distrus când s-a căsătorit cu un agent de asigurări,înainte să-mi" crească mustaţa ca să-i pot declara dragostea mea nemuritoare şi să o cer în căsătorie.Prima dată când
te-am văzut,mi-ai amintit puţin de ea.Nu atât ca înfăţişare -ea avea părul negru şi ochii albaştri -cât mai curând ca personalitate.
Poate că era o prostie,dar Maya se simţi puţin indignată.

-Poftim de vezi!Mulţumesc.Acum mai descopăr că sunt şi un substitut al pasiunii tale adolescentine.Ea vru să se ridice,dar el o reţinu.
-Nu,scumpo.Tu o depăşeşti din toate punctele de vedere.Tu nu substitui nimic.
Mâna lui alunecă pe sinuozitatea feselor ei şi îi atinse linia buzelor cu limba.
Şi,în afară de asta,adăugă el,pe faţă fluturându-i o expresie ştrengărească,se uita şi puţin saşiu.

Lui Wick nu-i venea să creadă,dar cu adevărat,nu dorea o ţigară.Şi nu-şi amintea de când nu se mai simţise atât de bine.Era complet relaxat,iar mintea îi era clară şi vioaie.Ziua părea mai însorită,culorile păreau mai strălucitoare şi doamna inimii lui era cea mai frumoasă,cea mai plăcută femeie din lume.Doamne,cât o iubea!Se simţea mai legat de ea ca niciodată,ca şi cum deveniseră o singură fiinţă.Dar ştia că,dacă ar fi încercat acum să-i explice ei,probabil i-ar fi dat o altă semnificaţie psihologică despre hipnoză şi suspceptibilitate şi despre puternicul ataşament ce se poate dezvolta uneori între hipnotizator şi subiect.”Transferul afectiv”,cum îl numea ea,dar el nu înghiţea trucul ăşta verbal freudian.O iubise înainte de a pune piciorul la Crescent Cay,fiind fermecat de ea din clipa în care o văzuse.Nu hipnoza făcuse schimbarea asta.Apropierea se adâncise datorită faptului că petrecuseră mai mult timp împreună;dragostea lui se amplificase pentru că o găsea pe Maya,cu fiecare zi ce trecea,mai demnă de iubit.În timp ce desprindea feliile unui graepfruit,se uită la ea şi-i făcu cu ochiul.

Erau tocmai la jumătatea gustării de dimineaţă când îi trecuse asta prin minte.Se opri cu furculiţa încărcată cu ou,înainte de a o băga în gură.Fusese atât de prins de minunea pe care o realizase Maya,încât uitase că şi ea trecea prin acelaşi iad prin care trecuse el înainte de a-l hipnotiza.Puse mâinile peste ale ei.
-Iubito,pe mine m-ai vindecat,dar ce ne facem cu tine?

CAPITOLUL 9

Maya stătea întinsă pe şezlong.
-Nu sunt sigură că o să meargă,îi spuse ea lui Wick.
El îşi trase scaunul mai aproape de ea.
-Iubito,nu trebuie să spui,asta.Trebuie să gândeşti pozitiv.Bineînţeles că va merge.El ţinea în mână blocnotesul galben cu indicaţiile pe care i le dăduse ea.Am aici directivele de la cel mai bun hipnotizator pe care-l cunosc.Tu ai făcut asta pentru mine; acum,am să o facă şi eu pentru tine.
De când îl hipnotizase,cu o zi în urmă,Wick era plin de solicitudine faţă de ea şi fericit ca peştele-n apă.Ea devenise ţâfnoasă.Era un pachet de nervi.Urechea o durea din cauza balansării bumbului blestemat,fălcile îi amorţiseră de atâta mestecat la guma aia afurisită,mâncase mai mult de jumătate din tortul cu nucă de cocos şi două cutii de prăjiturele făcute de ea.Şi se gândea foarte serios să răsucească frunze de ceai,în hârtie igienică,ca să-şi facă ţigări.
-Poate că ar trebui,într-adevăr,să sunăm după avion,sugeră ea.
El o strânse de mână.
-Hai să încercăm întâi asta,iubito.
-Dar înregistrările mele prin care am să realizez autohipnoza nu mi-au fost de nici un folos.

-Poate pentru că era propria ta voce.Dacă voi face eu sugestia,va fi altceva.Ai încrecere în mine?
-Da,dar...El îi închise gura cu o sărutare.
-O să meargă.
„O să meargă”,îşi repetă ea de câteva ori.
-Acum,lungeşte-te,închide ochii şi concentrează-te asupra degetelor mari de la picioare,îndoaie-le şi destinde-le.Destinde-le...destinde-le...Acum,relaxează-te şi dă-le drumul.Simţi cum îţi trece prin deget un flux cald,liniştitor,relaxant.Ea se concentra asupra timbrului dulce al vocii lui şi-i urmă indicaţiile,în timp ce el înainta cu procesul sistematic de contractare şi relaxare a fiecărui grup din muşchii ei,din cap până în picioare,în timpul acesta tensiunea i se topea şi-şi simţea trupul de parcă plutea pe un nor.Letargică,liniştită,receptivă,Maya îi permise sugestiei lui să acţioneze asupra ei.Nu voia nimic altceva decât să-i fie lui pe plac.Dorinţele lui erau şi dorinţele ei.
Cuvintele lui deveniseră o şoaptă rezonantă,convingând-o să se relaxeze mai adânc,tot mai adânc.Se simţea atât de bine şi atât de relaxată! Parcă nu avea oase.Urmărea liniştită îndrumările lui,până când fu absolut senină,lipsită de greutate,maleabilă.Când murmurul vocii lui delicate pătrundea încet în mintea ei,îi remodela dorinţele.Formau amândoi un tot.Plutind pe un nor,cu razele slabe ale soarelui încălzindu-i trupul,se simţea „minunat,atât de minunat,încât nu dorea să părăsească acest loc vrăjit.Dar vocea lui o conduse înapoi spre trezire.Ca prin vis,ea urmă indicaţia lui delicată.
-...patru ...cinci...vei fi complet trează.Ea deschise ochii,zâmbi şi se întinse.
-Cum te simţi?

-Nemaipomenit.N-am mai fost atât de relaxată de o veşnicie.Se întinse din nou şi îi zâmbi ş-i văzu ochii care o priveau atât de intens.
-Vrei o ţigară? Încruntându-se,îşi cercetă în gând trupul şi dorinţele.
-Nu,nu cred.Un zâmbet larg se întinse pe chipul lui.
-La dracu',a mers! Pat Collins,dă-i bătaie.Am să-mi ofer spectacolul pe drum.
Ea râse.
-Nu te împăuna prea tare,Svengali.Să hipnotizezi pe cineva este uşor; dar ca să ştii ce să faci cu cel hipnotizat ai nevoie de exersare.Nu e un joc de salon.
Aminteşte-ţi ce ţi-am explicat în legătură cu prelungirea sugestiei şi despre relaţiile nefireşti pe care le poate...El se aplecă şi o sărută.
-Bine,bine,doctor Stephens.Am înţeles aluzia.Dar sunt bun la asta,nu-i aşa? o întrebă,aruncându-i un zâmbet îngâmfat.Îl luă de gât cu o mişcare leneşă.
-Foarte bun.Am fost cu tine un subiect mai bun decât am fost cu oricine altcineva Vreodată.Datorită puterii tale de seducţie naturală.
El îşi frecă nasul de nasul ei.
-Sunt seducător?
-Îhî.Foarte.Ţi-am mai spus până acum că ai ochi de tigru? Chicotind,gemu şi o muşcă uşor de gât.
-Ca să te văd mai bine pe tine,dragă.
-Asta a spus lupul,nu tigrul,zise ea,strângându-l la piept,simţindu-se perfect mulţumită şi contopită cu el,învăluită în sentimentul plăcut pe care-l stârnea,în mintea ei,savoarea

parfumului lui,căldura şi bătăile inimii lui.O voce interioară a personalităţii ei profesionale îi amintea că ar fi putut experimenta numai transferul afectiv; dar femeia din ea nu ţinea seama de prevenire.Dându-i un sărut în fugă,el se retrase.

-Te scoli pentru a merge să ne scufundăm puţiN? Ea dădu din cap şi el o trase ca să o ridice în picioare.

-Hai să găsim homarii pe care am promis să ţi-i ofer pentru prânz.

Îşi unieră dispozitivele de scufundare şi merseră până la capătul digului,unde se afla un mic recif de coral care facilita imersiunea.Se simţea uşoară,lipsită de griji şi teribil de vioaie.După ce se strecurară în costumele galbene şi umede şi îşi traseră labele,Wick o ajută să-şi fixeze rezervorul cu oxigen.Odată fixat echipamentul,alunecară în apă şi se îndreptară spre recif.

În apa caldă,turcoaz,bancuri de peşti argintii ţâşneau dintre plantele marine unduitoare;un peşte turtit fâlfâi delicat,doar la câțiva centimetri de masca Mayei.

Ea întinse mâna să-l prindă,dar el se fofila îndepărtându-se.Peşti papagal,viu coloraţi,mâncau mugurii noi de corali,spectaculos coloraţi,înfipţi puternic în crustele ce reprezentau mormintele strămoşilor lor.

Numai sunetul bulelor scoase de rezervoarele lor tulburau liniştea fanteziei subacvatice,în timp ce înaintau printre formaţiile neregulate,în căutarea pradei lor.Wick o atinse pe umăr şi-i făcu semn către o protuberantă a stâncii.Se apropiară şi el culese un homar mare,înainte ca acesta să aibă timp să o ia la fugă.Îl depuse în sacul de plasă pe care-l ţinea la încheietura mâinii şi o făcu atentă să,ia şi ea unul.Maya clătină uşor din cap

şi făcu semn către el,apoi din nou către pragul stâncii.Ochii lui se încreţiră în spatele măştii de scafandru,şi el făcu din nou semn cu degetul către ea,însemnând clar,că răspundea personal de propria ei hrană.Maya prinse cu precauţie agitatul crustaceu şi-l băgă în plasa lui.Înotară împreună înapoi spre reciful de coral.

Întorşi pe plajă,îşi scoaseră rezervoarele de scafandri.

-La dracu',zise Maya,dându-şi jos costumul ud.Homarul ăsta mi-ar fi putut tăia degetele.El râse.

-Nici chiar aşa.Ia te uită ce cleşti mici are.Homarii ăştia sunt diferiţi de varietatea din Noua Anglie.Pe insula asta,lucrurile sunt făcute pentru dragoste,

nu pentru luptă.

-Frumoasă poveste.

Maya luă două cutii cu bere de la răcitor şi îi înmână una lui.El sorbi o gură bună şi,în timp ce se ştergea cu şervetul,ea duse găleata la umbra unui palmier şi îngenunche ca să examineze prada.Avea dreptate Wick.Cleştii acestor homari păreau mult mai puţin îngrozitori decât aceia pe care îi văzuse ea în bazinul de la magazin.Ridicându-se,îşi scutură nisipul de pe genunchi şi se întoarse la el.Wick stătea întins pe nisipul alb,cu ochii închişi şi cu sticla de bere odihnindu-i-se pe abdomenul cu muşchii încordaţi.Razele soarelui făceau să sclipească părul blond de pe mâinile şi picioarele lui,conferindu-i o strălucire de aur.Cum îşi plimba privirea de-a lungul trupului lui musculos,dorinţa se ridică vie,însufleţită.

Aceasta spori şi făcu să-i crească pieptul până aproape fu înăbuşită de ea.Voia să alerge cu limba pe fiecare milimetru din trupul lui,din vârful părului,fluturat de briză,până la

călcâie.Amintindu-şi relatarea visului lui de pe plajă,din timpul şedinţei de la *Fairmont Oil*,ea zâmbi.

Când îi fu luată sticla din mână,Wick tresări din moţăiala.Maya,înveşmântată doar în razele soarelui şi cu un zâmbet de sirenă,îngenunche lângă el.
Părul,fluturat de pala de vânt,pîlpâia ca o văpaie arămie pe umerii ei şi ochii cu gene grele îi erau verzi ca marea.Se întinse peste el şi-i simţi căldura respiraţiei pe pântec,apoi simţi cum îl atingea uşor cu buzele în jurul ombilicului.Mâinile lui alunecară pe pieptul ei plin şi de-a lungul curbei coapselor goale,dar ea le reţinu.
-Nu te mişca,îi şopti ea.Stai doar întins şi lasă-mă pe mine să te.mângâi.
Ea se târî pe trunchiul lui,pipăindu-l cu buzele şi cu limba într-o atingere erotică.
Îi acoperi gura cu gura ei şi limbile li se întâlniră.El gemu şi îşi încolăci mâinile în jurul ei.
-Ne-ne-ne,zise ea şi se trase înapoi,aruncându-i un zâmbet îmbietor.În fantezia asta doar eu am voie să te ating.Palmele lui se frecară de pieptul ei într-o dez-mierdare largă şi lentă,şi părul ei arămiu îi mângâie pielea,pe când se apleca să-l ciugulească uşor de ureche,şoptindu-i cuvinte de dragoste.Maya şerpui magic pe el,cu sunete şuierătoare şi atingeri languroase,făcându-l să ardă de dorinţă.Nu rămăsese nici o bucăţică din el pe care să nu o fi atins ea cu gura şi cu limba.
Sudoarea îi îmbrobonă lui Wick fruntea şi buza de sus.
-Nu pot rezista la aşa ceva,gâfâi el.Iubito,lasă-mă să te ating.Ea râse.

-Relaxează-te.Mâna ei se strecură între încheieturile pulpelor lui.El tresări.
-La dracu',relaxează-te!Femeie,eşti nebună?
Scoţând un nou râs răguşit,Maya încalecă peste el cu picioarele ei lungi şi începu să se lase în el.Îl învălui în căldura ei,iar Wick se ridică spre ea.Maya îşi arcui spatele şi începu să-şi rotească încet coapsele,în timp ce el pătrundea mai adânc,tot mai adânc,în fierbinţeala ei strâmtă şi umedă.
-Vai,Doamne,te iubesc,gemu el,strângându-şi mâinile pumn în timp ce ea se rotea şi îl dezmierda.Hai,lasă-mă să-ţi gust sânii.
Ea se aplecă înainte până când sfârcurile poposiră pe gura lui nerăbdătoare,care-i prinse între buze unul din sfârcuri şi supse.Cu un scâncet uşor,ea şi-l retrase şi i-l oferi şi pe celălalt.Fantezia lui fusese dată uitării,realitatea devenise fierbinte şi înnebunitoare,iar mâinile lui alergau peste tot pe trupul ei.Împreunarea lor devenise o cursă sălbatică de mistuitoare ondulare şi de eforturi tensionate,sub un soare tropical,până când ea îşi aplecă capul pe spate şi se arcui,scoţând un strigăt înăbuşit.Spasmele ei ritmice îl loviră ca o undă de şoc,împingându-l
spre finiş,smulgând pulsaţii din străfundurile lui.Gemu puternic de plăcerea chinuitoare şi rămase încordat până se consumă şi ultima senzaţie de potentă. Călare încă pe el,ea se lăsă pe spate,pe genunchii lui ridicaţi.Stătea cu ochii închişi şi o uşoară brumă de sudoare făcea să-i strălucească pielea ca satinul.
Frumoşii ei sâni se ridicau şi se lăsau sub uşoara gâfâială,iar el le mângâia delicat cu degetele pielea fină,într-o mişcare circulară,atingând umezeala pe care o lăsase gura lui.Simţea cum creştea în el dragostea pentru ea,gata să plesnească.

-Te iubesc,Maya.Te iubesc mai mult decât mi-am închipuit că e posibil să iubeşti o femeie.Căsătoreşte-te cu mine.Ea căscă ochii mari,iar lui nu-i plăcu ce văzu în acele adâncuri verzi.Maya privi într-o parte şi încercă să se mişte.El o apucă de încheietura mâinii şi o reţinu cu putere.
-Maya,uită-te la mine.Ochii ei îi întâlniră pe ai lui.Te iubesc.Şi,dacă nu eşti o actriţă al dracului de bună,îmi face impresia că şi tu ţii la mine.
-Sigur că ţin la tine,Wick.
-Mă iubeşti? Simţi un nod în stmoac din cauza tensiunii.
Ochii ei licăriră şi o lacrimă se strecură rostogolindu-se pe obraz.Ea strânse din buze şi clătină din cap.Atunci tensiunea îi scăzu şi el răsuflă uşurat.
-Iubito,m-ai speriat pentru o clipă.O cuprinse în braţe şi o lipi de pieptul lui.
Stăteau acolo liniştiţi,iar valurile scăldau nisipul alb şi canarii cântau în tamarinzi.Se simţi iar puternic şi o rostogoli peste el,făcând din nou dragoste.
Făcu dragoste,încet,delicat,dulce,cu femeia lui.A lui.

Maya nu putea dormi.Se desprinsese din braţele lui Wick şi se strecurase prin glasvandul care dădea pe balcon.Briza nopţii îi răcori pielea goală,fierbinte.
Aproape că îi veni să râdă când îşi dădu seama că era goală.Ce degajată devenise faţă de Wick,de când descoperise că punctul ei nevralgic era mai important pentru ea decât pentru el.De fapt,trupul ei se bronzase mai tare şi se mai subţiase din cauza soarelui şi a excitaţiilor.Ce drăguţ era el şi cu câtă pasiune îl iubea!Fusese consternată să descopere că,în ciuda intenţiilor ei,

dragostea se furişase în ea.Poate că sentimentele ei,amestecate cu vraja insulelor
tropicale şi cu bizara relaţie de transfer şi contra-transfer pishic,datorate şedinţelor lor de hipnoză,păreau a fi dragoste.Şi dragostea complica lucrurile.Ea nu-şi planificase să se îndrăgostească.Dar era bine că el nu mai amintise de căsătorie din ziua aceea de pe plajă.Deşi Maya se bucura acum că se iubeau,
totuşi,nici nu putea fi vorba de căsătorie.Şi pentru că acceptă că legătura lor nu va dura veşnic,fu străbătută de un sentiment de amărăciune.
Două braţe puternice îi cuprinseră talia.Buzele moi îi murmurară la ureche:
-Mi-a fost dor de tine.
-Nu pot să dorm.Cred că datorită emoţiei că plec mâine.
-Putem să mai rămânem dacă vrei.Bingo nu se întoarce decât peste o lună sau două.Ea clătină din cap.
-Eu am o profesie,ai uitat?Iar'tu conduci o întreprindere.Trebuie să ne întoarcem la viaţa reală.
-Ne putem reîntoarce peste câteva luni.Chiar şi mai curând,dacă vrei să ne petrecem luna de miere aici.Eu mă gândisem să o petrecem în Alpi,dar...Ea înţepeni în braţele lui.Scumpo,ce s-a întâmplat? Luna se reflecta în ochii lui îngustaţi, care-i căutau pe ai ei.
-Wick,nu mă pot căsători cu tine.
-Pentru ce mama dracului nu poţi? Eu te iubesc; tu mă iubeşti.Ne simţim de minune împreună.E îndreptăţit să vrem să ne căsătorim.
-Există cel puţin şase motive pentru care este imposibil mariajul.

-Eu nu văd niciunul.Să le aud pe ale tale.
-Pentru motivul că sunt mai mare ca tine.El pufni dezgustat.
-Cu trei ani? Asta nu înseamnă nimic.E cel mai trăsnit lucru pe care l-am auzit vreodată.Nu mi-ar păsa nici dacă ai fi cu douăzeci de ani mai mare.Nici cu cincizeci de ani.Te iubesc,dragă,pe tine.
-Dar eu am deja o familie.Fiul meu este la colegiu.Tu ai nevoie de o femeie mai tânără,care să poată face copii.
-Lasă-mă pe mine să-mi aleg soţia,spuse el,sărutând-o pe nas.Şi eu te-am ales pe tine.Care-i următorul motiv? Se înfioră,mai puţin de răcoarea nopţii,cât de vechea amintire întipărită în mintea ei,care începuse să o bântuie.
-Ţi-e frig.Hai înăuntru să-ţi pui un capot.Pentru că era mai uşor să aprobe în mod tacit,decât să aibă de-a face cu amintirile care o hărţuiau,acceptă.Din păcate,el nu era bucuros de întreruperea discuţiei,deşi ea îl împinse la asta.Nici chiar un sărut pasionat nu-l reţinu.Aprinse lumina,o înfăşură într-un capot şi o trase pe genunchii lui,hotărât să termine discuţia.
-Vârstă şi copiii sunt probleme pe care le putem rezolva uşor,declară el.Care sunt celelalte patru motive?
-Ai uitat de transferul afectiv?
-Mi se pare o prostie.Ea oftă şi îşi ridică ochii către cer.
-Wick,nici măcar nu încerci să înţelegi.
-Atunci,mai explică-mi încă o dată.
-Freud a folosit primul acest termen,dar toţi psihologii se izbesc zilnic de el.Este un fenomen real,unul dintre conceptele esenţiale care le sunt băgate în cap psihoterapeuţilor în timpul instruirii,într-un cuvânt,pacienţii transferă adesea puternice

încărcături emoţionale,pozitive sau negative,din relaţiile lor din trecut,
în terapeut.Ei pot reacţiona ca şi cum acesta ar fi un fost iubit,un prieten deosebit,sau cineva mai în vârstă,o mamă care l-a crescut sau un tată protector sau un consilier şcolar.Cu alte cuvinte,este o retrăire temporară a unei experienţe ale cărei emoţii au fost reprimate.Pasiunea ta iniţială pentru Laura Bergstrom a fost un fel de transfer.Pacienţii se visează frecvent făcând dragoste cu terapeuţii şi,uneori,şi viceversa - contratransfer.Uneori se petrece acelaşi lucru şi între hipnotizator şi subiect; dar acestea nu sunt nişte emoţii reale,durabile.
Mângâindu-şi mustaţa cu degetul mare şi arătătorul,rămase o vreme pe gânduri.
Ridicând dintr-o sprânceană,trase cu ochiul către ea.
-Chiar crezi că deoarece m-ai hipnotizat tu,te-am asemănat eu cu mama sau cu consiliera care mi-a îndrumat paşii,la care nu mă gândisem de ani de zile? Draga mea,mama nu m-a tulburat niciodată,aşa cum mă tulburi tu.
-Vai,Wick! zise ea,exasperată,plesnindu-l uşor,cu dosul palmei,peste umăr.Nici măcar nu încerci să înţelegi.Ea voi să se ridice,dar Wick o prinse,râzând,în capcana braţelor lui.
-Iubito,îmi pare rău,nu mă îndupleci cu asta.Cred,de altfel,că te învârteşti în jurul motivului care te supără cu adevărat,artileria grea pe care ai păstrat-o pentru lovitura de graţie.Ea ezită.
-Păi,de fapt,este vorba de stilul de viaţă.Tu eşti un tip dornic de aventură,iar eu sunt mult mai...rezervată.El izbucni în râs.
-Tu,rezervată? Hai,spune-mi altceva.Clocotea de mânie.Se smuci,se ridică în picioare şi îl fulgeră cu o privire.

-Ei bine!Este vorba de blestematele alea de elicoptere cu care vâjâi prin împrejurimi.Nu sunt dispusă să mă leg de cineva care se va sinucide într-una din capcanele astea ale morţii!N-o voi mai face niciodată! Se repezi în baie şi trânti uşa.Lipită de uşă,în timp ce el bătea şi o striga pe nume,se simţea ca o toantă.la te uită la ea,femeie de patruzeci de ani,psihologă licenţiată care pledează pentru comunicare ca o problemă să fie rezolvată,se ascunde în baie ca un copil recalcitrant.Cum făcea Wick să-i descopere toate secretele,să-i scoată la iveală slăbiciunile şi defectele ascunse? Ea fusese o persoană rezonabilă,binecrescută,
cu un perfect autocontrol,înainte de a-l cunoaşte pe el.
Deschise uşa.El stătea în picioare aşteptând-o,cu o mână proptită de canatul uşii,iar cu celalată în şold.
-Cred că trebuie să discutăm despre asta,spuse el.O parte din buna dispoziţie îi revenise.
-Aşa fac de obicei.Dar ai dreptate.Se băgară în pat,iar ea se cuibări la umărul lui.Wick o cuprinse în braţe şi o ţinu strâns,aşteptând,ştia ea,ca să-i explice ieşirea de mai înainte.Ea căută cuvintele potrivite,dar,în cele din urmă,spuse doar atât:
-Am pierdut un bărbat în elicopter.Ştii cât sunt de înspăimântată de ele.Nu mai pot suporta să mai trec încă o dată prin asta.El o mângâie şi o sărută delicat pe frunte.
-Iubito,mie nu mi se va întâmpla nimic.În ultima vreme,am lucrat mai mult în birou decât am zburat,iar când zbor,sunt un pilot prudent.Poate că am fost şi eu un exaltat în tinereţea mea,dar acum m-am potolit,nu mă mai hazardez,aşa cum a trebuit să o facă unii din băieţii aceia în timpul războiului.Deşi,cu echipamentul modern de care dispunem

acum,dacă ştii cum să-l foloseşti,nu prea ai şanse să greşeşti.A conduce o maşină pe autostrada din Houston este mai periculos decât să conduci un elicopter.El îi dădu la o parte părul şi o sărută pe tâmplă.
-Eu tot vreau să ne căsătorim,dar vom lăsa să mai treacă puţin timp,scumpo.
N-am să te grăbesc sau şă te împing de la spate.De când ne-am cunoscut,am învăţat să fiu un bărbat răbdător.

După trei săptămâni de când se întorseseră acasă,lucrurile au intrat pe făgaşul lor normal.Ţinându-se de cuvânt,Wick nu mai amintise de căsătorie,dar îşi mărturisise adesea dragostea.O luase chiar să-i arate birourile şi hangarul unde
erau ţinute elicopterele.Ea ajunsese la concluzia că maşinile astea începuseră să nu i se mai pară chiar atât de îngrozitoare ca mai înainte.Şi piloţii lui -deşi erau sociabili şi gata să flirteze,probabil că fuseseră instruiţi să se poarte cât se poate de bine cu ea -păreau a fi un grup sensibil şi competent.Grupul avea chiar şi o femeie pilot,care era căsătorită şi mama unui copil în vârstă de doi ani.
În timp ce devenise mai puţin bănuitoare faţă de ocupaţia lui,era totuşi departe de a se obişnui cu ideea şi a şi-o scoate din cap.Poate că era o respingere a realităţii,iar asta o împiedica să privească lucrurile în faţă.Şi,oricum,nu intenţiona să se mărite cu unul ca Wick McCall.Se obişnuise cu ideea unei legături amoroase temporare şi refuza să se gândească mai departe de prezent.
Cei doi îşi petrecuseră aproape tot timpul împreună,până când afacerile îl făcură pe Wick să iasă din oraş.

-Îmi pare rău că plec,iubito.Dar este ceva care a fost aranjat cu multe luni în urmă.Nu te necăji.Nu stau decât câteva zile la Dallas.Probleme de strictă rutină.Mă întorc sâmbătă.
-Înţeleg,îi spuse ea pe când îl săruta de rămas bun.Afacerile sunt afaceri.O să-mi fie dor de tine.Şi i-a fost dor de el.
Vineri noaptea fusese deznădăjduită.Plouase întruna două zile şi râurile se umflaseră,gropile erau pline de apă,unele străzi erau inundate şi o serie de furtuni,venind dinspre Golf,te făceau să bănuieşti că sfârşitul săptămânii va fi la fel de ploios.Maya şi Chelsea se hotărâră să-şi pună capoatele pufoase,să facă un bol mare cu floricele,şi să se uite la televizor.
Chelsea consulta TV Guide,iar Maya scotea floricele prăjite,care săreau,când ciocăni cineva la uşa de la bucătărie.Când Maya deschise uşa,îl găsi pe 'Fesor cu apa curgându-i de pe pălăria udă leoarcă de ploaie,ţinând o cuşcă pentru transportul animalelor mici,înfăşurată în plastic,şi o pungă cu aşternutul şi hrana pisicii.Din cuşcă,John Keats scotea sunete de indignare pentru modul ofensator în care era tratat.
-Intraţi,'Fesor,spuse Maya.Cred că ar fi bine să luaţi o ceaşcă cu ceai.Ce părere aveţi despre un Red Zinger cu lămâie?
-Sună foarte îmbietor,draga mea,dar nu vreau să-ţi las urme prin bucătărie şi mai am încă de împachetat.Puse jos cuşca şi rezemă punga de un dulap.Eşti sigură că John Keats nu-ţi va fi o povară?
-Nici gând.Bucuraţi-vă liniştit de partida de bridge.El chicoti vesel.
-Am de gând să-mi bat adversarii şi să mai marchez câteva puncte de maestru.

Scoase din buzunar un inel cu chei.Ăsta este un set special pentru tine.Asta aurie este de la uşa din faţă,cea verde,pentru uşa din spate,cea argintie,pentru garaj,şi cea albastră este de la casa de pe malul râului.Îi făcu înveselit,cu ochiul.Poate vă va face plăcere,ţie şi tânărului tău prieten,să petreceţi sfârşitul de săptămână în casa de la râu.Este foarte frumoasă şi intimă.Ea râse.

-Mulţumesc,'Fesor,dar probabil că vom rămâne în oraş,dacă vremea va fi atât de urâtă.

-Îmi place domnul McCall al tău.Cred că este exact omul care ţi se potriveşte.

Entuziast,puternic.Şi pare să ţină foarte mult la tine.

-Şi eu ţin la el.

-Scuză impertinenţa întrebării unui bătrân,dar pot spera să aud,în curând,

clopotele care să anunţe nunta?

-Vai,nu cred.Sunt unele probleme.

-Nimic grav,sper.Mi-ar face mare plăcere să te văd aşezată tihnit,cu bărbatul iubit.

-Vă rămân recunoscătoare pentru interesul pe care mi-l purtaţi,dar există lucruri care,pur şi simplu,nu pot fi făcute.Îi sărută obrajii zbîrciţi,asigurându-l încă o dată că John Keats nu constituia o problemă pentru ea,apoi îi făcu semn cu mâna de rămas bun.

Când închise uşa în urma lui,ea scoase motanul abisinian din cuşcă şi acesta se apropie agale cu nasul în sus,spintecând aerul cu coada,ca pentru a-i aminti că un asemenea tratament nu cadrează cu făptura lui.Ea râse şi turnă uleiul şi floricelele în tigaie.În curând,bucătăria se umplu de mireasma floricelelor,

boabele de porumb explodând în uleiul încins.Mireasma nu întârzie să o facă să se simtă bine în noaptea ploioasă şi să-i creeze dispoziţia de a vedea un film bun la televizor,l-ar fi plăcut să fie şi Wick aici,să împărtăşească această plăcere cu ea.Tocmai răsturna într-un bol conţinutul mirosind îmbietor,când o strigă Chelsea,ţipând la ea să vină repede.
Cu inima bătându-i tare în piept,Maya alergă spre cabinetul de lucru.
-Uită-te,uită-te,spuse Chelsea,arătând cu degetul spre televizor.
Acolo,chipul zâmbitor al lui Wick,în culori vii,umplea ecranul.
-Hollywood-ul a venit la Dallas,anunţă reportera.Atrăgătorul Wick McCall,din Houston,este unul dintre cei mai temerari piloţi şi regizorul Robert Woldin ne asigură că ne va oferi cea mai palpitantă scenă de zbor cu elicopterul care s-a
filmat vreodată.Străzile au fost închise ieri,timp de două ore,timp în care sute de muncitori,din cartierul comercial,au fost martorii filmărilor lui Hot Moon,
având-i ca protagonişti pe Sean Elison şi pe Windy Morris,iată câteva clipuri electrizante din filmările de ieri.
Maya rămase înlemnită,uitându-se la cele două elicoptere,unul roşu,celălalt albastru cu alb,bâzâind printre zgârie-nori,zburând atât de jos,încât saboţii lor aproape că ştergeau capotele automobilelor.Oamenii atârnaţi de carcasa deschisă trăgeau unul în celălalt cu mitralierele,în timp ce elicopterele se angajau într-o urmărire îndrăzneaţă.
Îngrozită,cu bila urcându-i-se în gât,văzu elicopterele ridicându-se,apoi lăsându-se în jos brusc,urmărindu-se pe străzile oraşului,într-o cursă nebună.Ele se repezeau ca nişte săgeţi spre colţurile clădirilor,trecând atât de aproape,încât elicele aproape

că măturau zidăria.Un baraj de gloanţe despică secţiunea cozii elicopterului albastru cu alb şi din botul lui săriră scântei.
Motorul tuşi şi revărsă valuri de fum.Trosni,scârţâi,se clătină încoace şi încolo,în sus şi în jos,într-o încercare disperată de a evita să se zdrobească de marginile neînduplecatului canion urban.Un prim plan arătă carcasa elicopterului distrus,
cum se apleca într-o parte,cu o notă de abandonare,spre muntele de sticlă şi oţel.
Mai aproape,tot mai aproape,tot mai aproape.Apoi ecranul explodă într-o enormă minge portocalie.Maya scoase un ţipăt,se prăbuşi în genunchi şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

CAPITOLUL 10

N-a fost adevărat,îşi spuse ea.N-a fost adevărat.Dar groaza provocată de scena la care asistase se ţinea scai de ea.Privind clipul şi ştiind că Wick zburase cu eclicopterul albastru cu alb,simţise o sfâşiere,care continuă să o supună celei mai adânci şi mai paralizante frici.
Chelsea încercă să o liniştească,dar ea era de neconsolat.Ieşi să facă o plimbare; încercă sa citească ceva; se agită de colo-colo,străbătând camera,încercând să se convingă să devină raţională.Dar nimic nu mergea.Creierul ei continua cu încărcătura lui frenetică şi suprarealistă,făcând să-i apară flash-uri cu scene disparate,ca imaginile ce se perindă prin faţa ferestrei unui tren expres în mers.Nu-şi mai putea ţine sub control gândurile.Era ca şi cum ar fi încercat să oprească roiul unor albine agitate.
Sâmbătă dimineaţă,Maya era,fizic şi emoţional,epuizată,dată peste cap.Dormise doar pe apucate,în intervalele dintre

coşmarurile în care se perindau prăbuşiri de elicoptere,sânge,flăcări şi ţipete.În mintea ei,fantezia şi realitatea,Vietnamul şi Dallas-ul,zgârie-norii şi munţii împăduriţi,Wick şi Ron apăreau într-un îngrozitor amalgam care-i bântuia somnul şi-i tulbura insomnia.

Aşa că,în zori,după o amăgire de somn,îşi bea cafeaua mergând prin cameră,

ascultând răpăitul picăturilor cenuşii de ploaie în ferestre.Chelsea încercase să stea de vorbă cu ea,dar Maya nu avea dispoziţia să discute în lupta corp la corp pe care o dădea cu demonii din mintea ei.Zâmbi,asigurând-o pe Chelsea că se simte bine şi că s-a liniştit când cumnata sa plecă la întâlnirea cu grupul ei de studiu.Cum trecu dimineaţa,din neliniştea Mayei încolţi o hidră contorsionată de groază,revoltă şi mânie.Era ca şi cum emoţiile pe care le trăise,în perioada morţii lui Ron,şi de care credea că a scăpat,ieşiseră la suprafaţă însutite.O cuprinsese cea mai cumplită fircă,şi se mustra pentru prostia de a se fi încurcat cu unul ca Wick.Ceea ce văzuse ea la televizor nu fusese o fantezie,era o prevestire a viitorului cu Wick McCall.Blestematul!Cu cât refăcea în minte situaţia,cu atât îi creştea furia,şfichiuind-o cu coada ei ghimpoasă.Când sună telefonul,ofensa ajunsese la culme.Răspunse răstit:

-Alo.

-Bună dimineaţa,scumpo.Ţi-a fost dor de mine? Plec cu avionul din Dallas în circa cincisprezece minute.Vii să mă iei de la aeroportul din Houston?

-Când mi-oi vedea ceafa! zise ea,trântindu-i telefonul în nas.În mai puţin de un minut,telefonul începu să sune din nou.Ea nu-l

luă în seamă.El continuă apelul ascuţit.Clocotind de mânie,îl ridică brusc.
-Iubito,sunt eu,Wick.Ce se întâmplă?
-Vremea extravaganţelor tale a trecut?N-am de ce să mă tem,ziceai.Simplă rutină.Vorbele ei erau pline de sarcasm.Nemernicule! Mincinosule!
-Maya,despre ce dracu vorbeşti?
-Ştiu totul despre afacerea ta de rutină.Au dat un clip cu Hot Moon la televizor,
cu tine în culori vii.E destul de rău că eşti atât de nebun ca să faci asemenea lucruri periculoase; şi e şi mai rău să minţi în halul ăsta.
-Vai,scumpo,zise el,râzând.Aia n-a fost nimic.N-a fost decât o serie de trucaje cinematografice.Furia ei deveni de o intensitate explozivă.
-Să nu îndrăzneşti să râzi,exhibiţionist turbat! Cum ai putut,Wick? Ştii prin ce am trecut eu noaptea trecută? Ar trebui să fiu nebună să mai am de-a face cu unul ca tine!
-Maya,iubito,se anunţă decolarea avionului meu.Am să fiu la tine acasă în două ore.O să vorbim atunci despre asta.
-Să nu îndrăzneşti să vii aici.Am terminat.Nu mai vreau să te văd sau să aud de tine.Niciodată.
-Iubito,fii rezonabilă.Eu...Ea trânti receptorul şi-şi lăsă fruntea în mâini.Omul ăsta a făcut-o să ţipe ca o cată,şi ea nu ţipase niciodată şi nu-şi ieşise din fire,
înainte de a-l cunoaşte pe Wick.Fusese întotdeauna stăpânită.Poate că se comporta ca un copil furios,dar nu-i păsa.Numai furia reuşise să depăşească groaza sfîşietoare şi disperarea care o năpădiseră.Mânia îi făcea bine.Al dracului

bine!Slavă Domnului că nu fusese de acord să se mărite cu el.Wick McCall
n-avea decât să se sinucidă,făcând pe temerarul în elicopterele alea ale lui,dar ea nu voia să fie în jurul lui când va avea un accident.Tot trebuia să se termine lucrurile odată;mai bine să se termine acum,înainte de a fi prea mult implicată.
Poate că întâmplarea asta a fost un rău spre bine.Povestea ei de dragoste a luat sfârşit.Acceptând faptul,se lupta să-şi recapete controlul,începând să-şi îngrădească sentimentele tulburătoare.
-Saltimbanc,mârâi ea.
John Keats se învârtea în jurul picioarelor ei,mieunându-şi acordul.Pentru sănătatea ei psihică nu voia să-l mai vadă niciodată pe Wick.Dar îl cunoştea şi ştia că la prânz îi va bate în uşă.Nu voia să fie acolo ca să-l audă.Nu voia să-i vorbească; emoţiile erau încă prea proaspete,prea uternice.Poate că peste câteva zile vor putea avea o discuţie raţională,ca să pună capăt relaţiei în mod amical,dar nu acum.Îşi scotoci în minte după un loc potrivit pentru refugiu,
înlăturând ideea unui hotel sau motel.Pentru că Chelsea nu era acasă decât la ore mici,trebuia să-l aibă în vedere şi pe John Keats,şi ea nu voia să se înghesuie într-o cameră,cu o pisică,în tipul weekend-ului.Ochii i se opriră pe legătura de
chei multicolore de pe masa din bucătărie.Casa de la râu a 'Fesorului.Perfect.

După ce-şi aruncă vreo câteva lucruri într-o geantă şi scrise un bilet pentru Chelsea -cu indicaţia expresă să nu-i dezvăluie destinaţia ei lui Wick -Maya îl înduplecă pe John Keats să intre în cutie.El protestă,dar ea nu-l luă în seamă şi fixă dispozitivele

pentru ploaie.În două drumuri,încarcă totul în maşină,încuie casa şi se urni către garaj.Curtea din spate arăta ca un lan de orez şi apa curgea,din cerul întunecat,în torente.
Când se întoarse în garaj,ploaia bătea în materialul care acoperea Mustang-ul lovind puternic ca grindina.Ea cumpăni în grabă dificultatea de a ieşi afară pe o vreme ca asta,dar o acceptă şi încuie uşa,punându-i siguranţa.În stradă,apa
depăşise rigola,aşa că a trebuit să conducă încet prin oraşul inundat.Evitând şoselele despre care ştia că,adesea,erau inundate în timpul ploilor torenţiale,se îndreptă către autostradă şi ieşi din oraş.Chiar cu ştergătoarele mişcându-se cu mare viteză,ea trebui să se aplece în afară,ca să arunce o privire prin perdeaua cenuşie de ploaie.John Keats urla de pe locul lui din spate,agățându-se cu ghearele de uşa cuştii.
-Linişteşte-te,prietene,spuse ea.Ajungem curând şi ai să poţi ieşi afară.
John Keats nu se potolea.Nivelul tămbălăului pe care-l făcea crescu până când nervii ei ajunseră la paroxism şi degetele o dureau din cauza încordării cu care ţinea volanul.Apăsă pe butonul radioului ca să acopere zgomotul.Auzi:
„ ...alt val de furtuni,cu potenţial de distrugere,se îndreaptă dinspre golf.Un consilier pentru trafic îi îndeamnă pe cei de la volan să nu iasă pe străzi şi pe şosele,dacă nu este absolut necesar.”
-Acum îmi spui,se adresă ea radioului în timp ce cotea spre drumul care ducea spre casa de la râu.
„Următoarele străzi şi treceri sunt închise datorită apelor mari...”
Crainicul continuă cu lista,apoi adăugă: „Oficialităţile şi-au

exprimat îngrijorarea în legătură cu nivelul ridicat al lacului Houston şi au anunţat că poate va trebui,
dacă nivelul va continua să crească în următoarele câteva ore,să deverseze apa în râul San Jacinto.Rezidenţii de pe malurile râului San Jacinto e cazul să rămână pe post,urmărind buletinele,şi să fie prgătiţi să se evacueze.Şi acum,muzică pentru cei ce rămân în casă să prăjească nalbă mare." '
-Colosal,absolut colosal,spuse ea,cu voce tare.Casa 'Fesorului era pe malul râului San Jacinto,în aval de zăgaz.Ştirile Lenei Home despre „Vremea furtunoasă" se amestecară cu ţipetele ce veneau din spatele Mayei,care se încorda să vadă capătul asfaltului'negru.Să se întoarcă oare acasă? Făcu la stânga pe drumul bătut de vânt,mai conduse vreo doi kilometri şi opri la casa din lemn roşu a 'Fesorului,o casă cu palisadră din lemn de cedru.Doar la câțiva metri mai departe,râul noroios spumega,crescut amenințător în malurile lui şi se scurgea încet la cotitură,măturând o fîşie delimitată.
-John Keats,apa mai are cale lungă de parcurs până să devină periculoasă,dar eu cred că ar fi mai înţelept din partea noastră să găsim un hotel.Ce părere ai?
El urlă.
-Sunt de acord.Dădu înapoi ca să întoarcă şi simţi cum roţile din spate se afundau în ceva moale.
-Ah,nu,nu se poate,se vaită ea.Mişcă maşina uşor înainte,dar roţile din spate patinară învârtindu-se în gol,împroşcând noroiul.Încercă să întoarcă maşina într-o parte şi în alta,dar nu reuşea decât să se afunde tot mai adânc.
Îndesându-şi pălăria de ploaie pe cap,înfruntă potopul,adunând ramuri de pin şi înghesuindu-le în spatele roţilor.Tot ce

reuşi,după toată truda ei,fu să-şi umple un pantof cu noroi şi să i se scurgă apa pe gât.
-Am să chem depanarea,îi spuse ea motanului.Tu să stai aici.Când dădu să iasă afară,el mieună atât de tare,că se înduioşa.Punând plasticul peste cuşcă,îl luă cu ea.Înăuntru,aruncă o privire către tenişii şi ciorapii ei distruşi,aruncând haina de ploaie şi pălăria într-o băltoacă pe care o lăsase în urma ei.Făcându-i-se milă de motanul mieunător,deschise uşa cuştii şi o dungă cafenie traversă camera,
aciuindu-se sub canapea.Ea aprinse luminile şi cercetă frumoasa căsuţă.Operaţie care nu-i răpi mult timp pentru că,în afară de salon,nu mai erau decât două dormitoare,o baie şi o bucătărie.
-Avem o problemă,i se adresă ea lui John Keats,care ieşise de sub canapea şi se aşezase în faţa sobei,uitându-se la ea cu reproş.Nu avem telefon.Se pare că suntem ţintuiţi aici,fără glumă,indiferent dacă ne place sau nu.

Wick sună şi bătu în uşă până i se jupuiră încheieturile degetelor.Debitând o succesiune de înjurături,îşi târî picioarele prin ploaie spre garaj,fără să-i pese că apa i se scurgea în pantofi şi i se lipeau hainele de el.Nu-l putea opri nici o apă.Cercetă prin fereastra garajului,punându-şi mâna streaşină la ochi.Ambele spaţii erau pustii.La dracu'.
Traversă curtea şi sună la uşa din faţă a doctorului Newberry.Nu răspunse nimeni,iar casa era cufundată în întuneric.Încercă la vecinii din cealaltă parte a casei Mayei şi o femeie de acolo îi spuse că o văzuse pe Chelsea plecând dimineaţă devreme,dar nu ştia nimic -despre Maya.Adresându-se şi altor vecini,nu obţinu

rezultate mai bune.Ud leoarcă,având părul lipit de cap şi cu râuleţe prelingându-i-se în barbă,se întoarse la taxiul care-l aştepta la rigolă şi se duse acasă.Deşi părea că ploaia se mai potolise,călătoria către apartamentul lui,pe străzile cu trafic aglomerat,dură aproape trei ore.Inundaţia se răs-pândise.În multe pasaje,apa trecuse peste capota maşinilor conduse de proşti,
care nu aveau atâta minte,cât să judece că nenorocitele de maşini nu erau bărci.Când ajunse acasă,şi-o imagină pe May prinsă în cursă,de apele mari,pe undeva,udă şi speriată.Înainte de a scoate de pe el hainele îmbibate de apă,înhaţă telefonul şi formă numărul ei.Lăsă să sune de douăzeci de ori,înainte de a înjura şi de a trânti receptorul în furcă.Unde dracu' era?
Sună la fiecare prieten şi cunoştinţă a Mayei,de care-şi aminti,şi formă numărul ei tot la câteva minute,în următoarele câteva ore,devenind din ce în ce mai alarmat şi simţindu-se tot mai neputincios cu fiecare încercare nereuşită.
Blestemat să fie filmul ăla stupid şi reporterul TV care-i luase interviul în Dallas; şi blestemat norocul lui nenorocit că a trebuit să-l vadă Maya! îşi trecu degetele prin păr şi se plimbă agitat.Ar fi trebuit să-i spună despre film,dar ştia cum va reacţiona.Nu că ar fi fost ceva periculos în ceea ce făcuse el,dar el văzuse clipul.Şi cu efectele speciale,cu mult fum şi cu primplanurile lui,trebuia să recunoască,era înspăimântător.Coordonatorul trucajelor din film era un vechi prieten de-al lui,iar Wick îi promisese,cu luni de zile în urmă,că o să facă el treaba asta.Trebuia să fi renunţat la el şi la mărunţişul obţinut pentru câteva zile de muncă.Cum putuse să fie atât de idiot? Şi ea ar înnebuni şi mai tare dacă i-ar spune că trebuia să se întoarcă la

Dallas,săptămână viitoare,ca să refilmeze câteva secvenţe.Înşfacă receptorul şi formă din nou numărul.

Ploaia şi vântul biciuitor se opriseră chiar înainte de a se însera.Maya încercase să pună crengi şi scânduri sub roţile Musfang-ului,dar maşina nu se clintise.Se gândi să meargă pe jos,dar casa era izolată şi habar nu avea cât de departe era cel mai apropiat vecin.Cu noaptea care venea,nu îndrăznea să pornească fără o destinaţie clară.Singurul mijloc de transport,în afară de maşină,era o canoe din aluminiu adăpostită după casă.Dar numai un prost ar fi pus-o acum pe şuvoiul iute şi mocirlos al lui San Jacinto.Ar fi vrut să fie Wick acolo,apoi îndepărtă gândul acesta.El nu mai făcea parte din viaţa ei.Era singură.Dar ea era o femeie puternică,plină de resurse; putea să aibă grijă de ea.Cum se va lumina de ziuă se va duce după ajutor.Făcu un foc cu buşteni uscaţi,din provizia generoasă acoperită cu o prelată,de pe veranda din spate,apoi făcu un duş.După ce se îmbrăcă într-un costum moale de velur,îşi puse ciorapi călduroşi şi tenişi uscaţi şi se lungi pe canapea,ca să urmărească buletinul de ştiri de seară.
John Keats sări la ea în poală,iar ea îl mângâie absent,atentă la ştiri.
Majoritatea relatărilor erau despre vreme şi dezastrul pe care-l provocase prin oraş.Unele sectoare rămăseseră fără energie electrică şi fără legătură telefonică,
fuseseră amânate multe acţiuni şi sute de oameni erau imobilizaţi în maşini.Ron Stone,comentatorul ştirilor din ziare,de pe Canalul 2,anunţă că lacul Houston era tot în

creştere,din cauza viiturilor,iar locuitorii din aval de râul San Jacinto erau rugaţi să evacueze zona.
Inima Mayei tresări.Se aşeză mai bine,cuibărindu-l pe John Keats în poală.
Tocmai când transmiteau un interviu luat de un reporter unei personalităţi administrative de la biroul şerifului,lumina pâlpâi.Ecranul şi camera se cufundară în întuneric.Doar flăcările focului din cămin mai răspândeau lumină.
-Nu intra în panică,îi spuse ea motanului care torcea,mângâindu-l în grabă.Este o pană temporară de energie.Nu s-a dezlănţuit încă inundaţia.Evacuarea este doar preventivă.N-are nimic că este întuneric şi că probabil,pe o mare suprafaţă în jur,nu există ţipenie de om.Noi o să fim bine.Avem o lanternă,un radio cu baterii,mâncare suficientă şi provizie de lemne.
Aprinse lampa cu kerosen şi o duse în bucătărie.După ce hrăni motanul,încălzi o cutie cu supă de zarzavat pe soba cu butan.În timp ce-şi opărea ceaiul,îi dădu prin minte să aducă vreo câteva găleţi cu apă,
Maya păşi afară,sorbind din ceaiul de muşeţel şi încordându-şi privirea prin întuneric.Nu văzu nimic,dar noaptea era plină de cacofoniile stridente ale miilor de brotăcei şi de rostogolirea precipitată a şuvoaielor repezi ale râului.Mirosul pătrunzător de pin ud şi mireasma de pământ afînat,îmbibat cu apă,pluteau în aerul umed.Motanul abisinian se învârtea printre picioarele ei şi torcea.
-Este,într-adevăr,linişte aici.Nimic de care să te temi.Îţi aminteşti? l-am lăsat un bilet Chelsei şi,cu siguranţă,va trimite ea mâine pe cineva să ne caute.

John Keats se aşează pe picioarele de dinapoi,îşi ridică spre ea capul şi mieună.
-Ştiu că a fost o prostie din partea mea să ies,ca o nebună,din casă,pentru a-l evita pe Wick.Mai ales pe o vreme rea ca asta.Dar nici nu-ţi închipui cât eram de distrusă.De obicei,nu fac asemenea lucruri,dar este ceva în Wick McCall care mă face să mă port total anapoda.De ce mi-o fi producând el o asemenea tulburare?Motanul mieună din nou.
-Nu ştiu,îşi răspunse ea la întrebare,sorbind din cafea.Nu se întâmplă să ai o ţigară la tine?John Keats o privi şi clipi.Intrară înapoi şi bântuiră împreună prin casă.Poate din cauza exersării ei ca Girl Scout,de mai devreme,sau doar ca să-şi facă de lucru să nu pice într-un somn profund,spre miezul nopţii,Maya scoase din raniţă baterii de rezervă.Le îndesă,împreună cu o lanternă,un cuţit,un borcan

cu unt de alune,o grămadă de pişcoturi,o cutie cu smochine,o sticlă plină cu apă,mai multe pachete cu mâncare pentru pisici,îmbrăcate în poleială,şi portofelul ei,într-un rucsac impermeabil.Pentru orice eventualitate,mai puse şi nişte chibrituri,o apărătoare din nailon împotriva vântului şi două *Milky Way*.
Mai avusese şi o a treia baghetă de zahăr candel,dar o mâncase.Acum mânca dintr-un pachet,caise uscate,stând lungită pe canapea,cu tranzistorul pe urechi,fixând focul cu privirea.

La trei dimineaţă,aproape toate covoarele din casa lui Wick erau răsucite pe drumul pe care se agitase.Îşi pieptănase de o mie de ori părul cu degetele şi aerul fusese străbătut de blesteme

colorate.Nu răspunsese nimeni la telefon,iar poliţia şi departamentul circulaţiei închiseseră toate drumurile dintre casa lui şi a Mayei.Ştia,pentru că încercase să treacă de una din baricade,cu o oră mai înainte,şi aproape că fusese debarcat de nişte persoane gălăgioase.

Telefonase Camillei şi Chelsei de câte trei ori,fiecăreia lăsându-i nenumărate mesaje la serviciul de răspunsuri de la biroul Mayei.În plus,sunase la toate spitalele,hotelurile şi motelurile din oraş şi chiar şi la cele cu paturi cu apă în cameră.Nici doctorul Newberry nu răspunsese la telefon.Unde dracu' putea să fie? Gata cu chinul ăsta!Trânti uşa apartamentului,se sui în maşină şi lipi indicaţia: „Pentru aeroportul Hooks”.

După câteva minute,se urca într-un elicopter nou al poliţiei,pe care îl transportase unul dintre piloţii lui,cu bacul,sâmbătă dimineaţă,şi trebuia scos luni.Cum zbura deasupra oraşului,putea vedea raza farurilor de necesitate ale vehiculelor,luminile străzilor licărind peste casele înconjurate de lacuri mohorâte,maşinile care mai zăceau scufundate pe jumătate în apa adâncă şi un lung şir de maşini staţionate,aşteptând să se retragă inundaţia.Căută cu privirea printre ele o decapotabilă albă,dar el ştia că,pentru a o localiza,i-ar fi trebuit mult timp.Se roti deasupra casei ei,căutând vreo rază de lumină,rugându-se în gândul lui să doarmă liniştită în patul ei şi să nu fi răspuns,doar din încăpățânare,la telefon.În curtea ei nu avea loc să aterizeze,iar marele stejar care-şi întindea crengile peste stradă făcea imposibilă aterizarea acolo.Se lăsă în afară,căutând un loc,şi coborî pe un teren de parcare,cu două străzi mai încolo.

Se îndreptă în salturi spre casa cufundată în întuneric şi sună nerăbdător.Când nu primi nici un răspuns,se duse în spate şi cercetă din nou garajul.Gol.Absolut distrus,se îndreptă cu paşi mari spre uşa din spate,bătu şi zgâlţâi clanţa.Nimic.Cum de nu luase el o cheie de la Maya?Ea avea cheia de la apartamentul lui,dar pe a ei nu i-o dăduse.Se uită către uşa cu multe ochiuri de geam,de la intrarea din spate,îşi trecu degetele răşchirate prin păr şi trase puternic aer în piept.Ce dracu'! Situaţia era cât se putea de rea.Luă un ghiveci cu flori şi sparse cu el un ochi de geam.După încă vreo câteva atingeri,ca să îndepărteze cioburile,băgă mâna prin golul format şi descuie uşa.

Aprinzând luminile pe măsură ce înainta,căută prin toată casa.Patul Mayei era o încîlceală de cearceafuri,dar ea nu era acolo.Camera Chelsei era goală.Nu era nimeni în toată casa.Se întoarse în bucătărie,îşi puse de o cafea şi se aşeză să aştepte.Aşa observă biletul de pe masă.

Chelsea,

Eu şi John Keats ne ducem la casa de la râu a 'Fesorului.Nici în ruptul capului să nu-i spui lui Wick unde sunt Vreau să fiu singură.Te sun mâine.

M.

Wick strânse din dinţi.

-Doamnă,o sa ai o surpriză! spuse el cu glas tare.Dar unde dracu' era casa de pe râu? înhaţă telefonul şi făcu numărul lui Newberry.Tot nici un răspuns.Probabil că e cu Maya,iar el trebuia să-i găsească.Sări în picioare,ieşi cu paşi mari şi începu să bată la uşile din vecinătate.La cea de a treia casă la care încercă,un bărbat cu pijama în dungi,frecându-şi barbişonul cu păr cenuşiu,spuse:

-Ştiu că a cumpărat un loc pe malul râului acum câțiva ani,dar nu ştiu exact în care parte.Maya Stephens probabil că ştie.Wick înjură încet şi spuse politicos:
-Mulţumesc.Era gata să încerce la alt vecin,când văzu maşina Chelsei intrând pe drumul de acces al casei.Traversă în fugă strada şi o prinse la uşa din dos.
-Wick!Ce s-a întâmplat?A fost spartă uşa.Unde este Maya? Am telefonat întruna.
-E la casa de la râu a doctorului Newberry.Ştii unde este?
-Sigur că da,pe râul San Jacinto.
-Doamne! explodă Wick.

CAPITOLUL 11

Maya a fost trezită de zdruncinătura produsă de ceva ce-i aterizase pe piept.Era îngheţată şi ghearele lui John Keats o zgâriau pe piele.Văzu,la pâlpâirea slabă a lămpii cu kerosen,că motanul avea spatele arcuit şi o scuipa pe faţă.Dar nu auzea nici un sunet.Avea încă pe urechi căştile radioului,dar probabil că bateriile se consumaseră,se gândi ea,scoţând căştile.Şi focul se stinsese.O izbi un damf de umezeală,un miros de peşte amestecat cu un iz de cenuşă udă.
-Scuză-mă,bătrâne.Probabil că m-am întins pe canapea şi am adormit.
Mângâie motanul până când acesta slăbi ghearele cu care se agăţase de ea.Ţi-e frig? Am să fac alt foc.Când atinse cu picioarele podeaua,acestea se scufundară în apă până la glezne.Aproape că i se opri inima-n loc.Cât dormise? îşi îndreptă ceasul spre lumină.Era aproape patru şi jumătate.Ultimul lucru pe care şi-l amintea era când se anunţase

la radio că era ora unu,întrerupând nişte melodii de neuitat din trecut.Probabil că au deschis zăgazurile cât timp a dormit ea.Trebuia să se ducă pe un loc mai înalt.Dar unde? Cum?Panica îi crescu,copleşind-o frica.

-Fii calmă,se sfătui ea.Gândeşte.

Puse pisica deoparte,se ridică în picioare şi îndreptă lanterna către rucsacul pe care-l lăsase pe masa de cafea.Se îndreptă,prin apă,spre uşa din faţă şi o deschise.Orientând lumina afară,în întuneric,fu îngrozită de ce văzu.De jur-îm-prejurul ei se învârtejea apa tulbure,galben-cafenie a râului.Casa era o insulă, orice scăpare fiind tăiată de apa murdară a râului,înaltă de cel puţin doi metri -de neînchipuit -aflată în creştere.Era totuşi o canoe sub palisada înaltă de cedru a casei sau o fi fost luată de mult de ape.

Ţârâitul ascuţit al brotăceilor şi orăcăitul profund al broaştelor buhai răsunau prin întuneric,accentuate de săriturile întâmplătoare şi plescăitul în apa tulbure.

Îndreptă lumina spre locul în care-şi lăsase noua sa maşină decapotabilă.Unde fusese ea,o formă lungă şi întunecată aluneca pe suprafaţa apei.I se făcu pielea de găină şi ridică din umeri.Un şarpe veninos de apă! Probabil că sute de vietăţi vâscoase şi otrăvitoare pluteau nevăzute printre crengile copacilor scufundate în apă.Nu după mult timp,ele vor aluneca spre casă,când va creşte apa.Ridică din nou din umeri.Mai sus.Trebuia să se ducă mai sus.

Atârnându-se de grinda prispei şi aplecându-se în afară,căută,la raza împrăştiată de lanternă,o cale de a se sui pe acoperiş.Singurul copac,destul de aproape de casă,era un pin

înalt care nu avea ramuri în partea de jos.Încercă în cealaltă parte,fără să ajungă la un rezultat mai bun.
Apa ajunsese la şaizeci de centimetri deasupra gleznelor.Şi-ar fi vândut şi sufletul pentru o scară.Era imposibil ca 'Fesor să nu aibă una,dar probabil că se afla în acelaşi loc cu barca.Îşi şterse cu mâneca sudoarea rece de pe faţă şi încercă să-şi stăpânească neliniştea.Gândeşte.Gândeşte.
Îi veni o Idee.Podul! Era din şindrilă.Putea să se urce acolo.Găsi locul deschizăturii în tavan,în colţul unui dormitor.Trase o ladă şi un scaun sub deschizătură,se sui pe ele,şi dădu la o parte placa de mortar care acoperea gaura pătrată.Îndreptând raza de lumină în sus,hotărî că planul ei va merge.
în primul rând,luă o cuvertură,care era îm-păturită la capătul patului,şi o îndesă pe calea de acces,apoi se duse în bucătărie după un ciocan,cuie şi mănuşi de lucru.La înapoiere,se opri să ia pachetul şi pe John Keats,zvârcolindu-se în braţele ei şi agăţându-i-se de piepţii cămăşii.
-O să ne fie bine,prietene.Potoleşte-te.Am să te pun întâi pe tine în pod şi după aceea o să mă întorc după altă încărcătură.Câteva clipe mai târziu,apa îi ajunsese aproape la jumătatea gambei; îşi puse o jachetă şi se întoarse înapoi cu calabalâcul.Încercă să nu se gândească la şerpi şi la alte creaturi vâscoase.
În pod,care nu era în realitate decât un spaţiu în care nu puteai înainta decât târându-te pe burtă,John Keats se încolăci pe pătură şi adormi.
-Eşti un tip plin de încredere.Propti lanterna într-un colţ al grindei şi,alegând un loc lângă coama acoperişului,Maya repezi ciocanul într-o sită.Lovi cu el în repetate rânduri,până când făcu o gaură în acoperiş.

-Scuză-mă,John Keats,dar am nevoie de pătura ta.
Motanul abisinian protestă zgomotos când îl răsturnă din patul lui,dar era râse şi aruncă pătura prin gaură şi peste panta aooperişului.
-Dacă trebuie să călăresc pe acoperiş,am de gând să-l fac să fie cât se poate de confortabil.Cu câteva cuie lungi din buzunarul ei,asigură pătura de coama acoperişului,apoi mai bătu câteva cuie şi fixă cureaua rucsacului pe ele.Introduse lanterna şi ciocanul într-un buzunar al rucsacului,după care îl împinse pe John Keats prin gaură,stinse lampa şi se caţără şi ea după el.
Deocamdată,sub şuvoiul de adrenalină,toate astea i se păreau o mare aventură.
Fie că apa se va retrage,fie că cineva va veni să-i salveze în câteva ore.Până atunci,puteau rezista.Dar treptat respiraţia i se linişti şi picioarele ude îi îngheţară.Trase un colţ al păturii peste ea şi se puse pe aşteptat.Stătea ghemuită pe acoperiş,împreună cu pisica-,privind luna reflectându-se în apa murdară şi ascultând zgomotele nopţii.Fusese atât de ocupată cu lupta pentru supravieţuire,
încât nu avusese prea mult timp să se gândească.Dar acum,când făcuse tot ce putuse,nu mai avea nimic altceva de făcut decât să aştepte şi să se gândească.
Ce se întâmpla dacă ceda palisada? Ea şi John Keats ar fi antrenaţi în acest râu îngrozitor,învolburându-se.Deschise cutia cu smochine şi mâncă una.Apoi încă una.Era doar închipuirea ei sau casa începuse să se legene?
Nu,cu siguranţă era doar o închipuire.Rămase foarte liniştită,cu atenţia încordată la fiecare zgomot şi mişcare a structurii din lemn.

Se simţea o legănare evidentă.O sudoare rece îi îmbrobonă fruntea şi pentru prima dată îşi dădu seama că putea să moară aici.David!

El trebuia să vină acasă,peste câteva zile,pentru Ziua Recunoştinţei.Nu voia să moară fără să-şi vadă fiul,ca să-i mai spună încă o dată cât de mult îl iubea.Lacrimile-i umplură ochii.Dacă murea,David va rămâne fără părinţi.

Fusese lipsită de judecată să nu se gândească la pericol şi la moarte,când părăsise cu încăpățânat casa,în toiul furtunii.Nu-i trecuse niciodată prin minte că putea muri.Nu făcea decât ce-i trecea prin cap în momentul respectiv.David va fi furios că un gest,atât de stupid şi de egoist o dusese la moarte.Va fi tot atât de înfuriat pe ea,cum fusese ea pe Ron când...Furioasă pe Ron? Cum ar fi putut? Nu fusese furioasă pe Ron că murise.Doborâtă de durere,distrusă până-n adâncul sufletului,da.Dar nu furioasă.Niciodată nu fusese furioasă.

Sau fusese? Din punctul ei de vedere,ca psiholog,ştia că era normal să fii furios pe o persoană iubită că a murit,lăsându-l singur pe supravieţuitor.Îşi înăbuşise mânia în toţi aceşti ani? Categoric,nu.

Cu cât se analiza mai mult,cu atât era mâi convinsă că încă avea închisă în ea o mare cantitate de mânie împotriva lui Ron.Ea scormoni durerea în subconştient până când se dezlănţui.Un gheizer de mânie izbucni şi ea urlă de furie.John Keats îşi arcui spatele,şuîeră şi scuipă către ea.Da,era furioasă.Al dracului, orbeşte,amarnic de furioasă.Şaptesprezece ani! Purtase această furie reprimată timp de şaptesprezece ani.Se vindecase doar la suprafaţă.În adâncul ţesuturilor ei cicatrizate,cocea o durere

înveninată.Redefinise furia ei şi o numise frică.Săracul Wick.Îşi revărsase focul pe el.Wick!
Cât ar fi dorit să-l revadă! L-ar fi ţinut şi i-ar fi spus că-l iubeşte.Se speriase atât de tare de încercarea lui temerară,dar ea flirta cu moartea.Ce proastă fusese să lase să se strecoare frica între ei.Mai bine mai târziu decât niciodată.Viaţa e prea preţioasă,prea nesigură,nu poţi să prevezi măcar un minut din ea.
Stătea cu John Keats încolăcit în braţele ei şi-i povestea despre toate distracţiiile pe care le împărţise cu Wick.Uneori zâmbea,alteori râdea zgomotos.Motanul torcea şi o lingea pe faţă.Ea deschise un pachet cu mâncare pentru pisici şi îl hrăni,în timp ce povestea.Când se goli pachetul,îşi şterse mâinile de pantalonii uscaţi,deschise cutia cu smochine şi mestecă din ele,în timp ce îi povesti despre David când era mic.
Broaştele orăcăiau,vietăţi nevăzute săreau şi plescăiau în apă,şi pe undeva,în depărtare,auzi un zbîrnîit.Rupse învelişul de la *Milky Way*,muşcând din el în timp ce-i povestea pisiciii şi încerca să nu se gândească la râul învolburat care continua să crească.Său la legănarea acoperişului pe care erau cocoţaţi.
Sunetul slab al zbârnâitului deveni mai puternic şi ea stătu nemişcată încercând să-i afle sursa.Printre vârfurile copacilor se văzu o scurtă scăpărare de lumină.O stea căzătoare? Un fulger care anunţa altă furtună? Se opri din mestecat şi se concentra privind şi ascultând.O altă scăpărare de lumină,apoi alta.Sunetul se înteţi.
-Este un elicopter,John Keats! Un elicopter.

Vai,Doamne.N-am auzit niciodată ceva atât de minunat.Aruncă batonul de zahăr candel şi înşfacă lanterna.În graba ei,o scăpă şi aceasta se rostogoli pe acoperiş.

Se repezi după ea şi începu să alunece în jos pe şindrilă.Agăţându-se de pătură se trase înapoi,înjurându-se pentru prostie.

Sunetul unui motor se auzea mai aproape şi un reflector mătura suprafaţa râului din faţa ei.Ea ţipă şi făcu semne cu mâinile,dar ştia că nu putea fi auzită sau văzută.Dacă n-o descopereau?

Lampa!Se târî jos prin gaura din acoperiş şi pipăi după lampa cu kerosen,

gândindu-se că ar fi fost bine dacă ar fi lăsat-o aprinsă,dar nu vrusese să fie şi arsă,nu numai înecată.Găsi lampa şi,ţinând-o cu grijă,se înălţă înapoi prin gaură.

În grabă,îi aprinse fitilul.Elicopterul se apropiase mai mult şi ea făcu semn cu lampa,descriind un arc larg.Raza reflectorului o descoperi şi când elicopterul se aplecă deasupra ei,putu citi „Poliţia”,scris pe fibra de sticlă a cozii.Stinse lampa şi o lăsă înapoi în pod,apoi făcu semn cu braţele.

-Maya Stephens? strigă o voce în megafon.

-Da! ţipă ea,făcând semne cu braţele.

-Cobor.Dacă nu pun un sabot pe acoperiş,te poţi sui? tună vocea.

-Da! ţipă ea,dând cu putere din cap.Aşa o să fac!

Reacţia ei de bucurie era probaibl asemănătoare cu aceea pe care o simţeau zecile de soldaţi răniţi când auzeau elicopterul venind să-i salveze.Îi binecuvântă în mintea ei pe Ron Stephens şi importantul lucru pe care îl făcuse.

Goli raniţa de tot ce erat în ea,în afară de' portofel,şi îl puse pe John Keats înăuntru.Ţinând raniţa în faţă,îşi înnodă curelele în jurul umerilor,se târî pe acoperiş şi se ţinu de pătură,în timp ce curentul de aer făcea să fluture părul şi hainele de pe ea.Elicopterul se apropie din ce în ce mai mult,până când unul din saboţi atinse acoperişul,doar la câțiva centimetri de locul unde se afla ea.

-Deschide uşa şi intră!Ea nu aşteptă să-i spună a doua oară.Apucă de clanţă,

deschise uşa şi se urcă,agățându-se cu mâinile şi cu picioarele şi ajunse lângă pilot.

-Wick!El zâmbi larg.

-Nu scapi de mine,tună vocea lui în megafon.Puneţi centura de siguranţă,

scumpo.Să ieşim de aici.Ea îşi dădu capul pe spate şi râse,apoi luă centura.Pe când se ridica elicopterul,raniţa învie.Bietul John Keats! Ea deschise buzunarul raniţei,ca motanul să-şi poată scoate capul,apoi îşi puse căştile.

-N-am fost niciodată-n viaţa mea atât de bucuroasă că văd pe cineva.

Cum m-ai găsit? John Keats şi cu mine ne temeam că va trebui să mergem

înot,zise ea,chicotind.

-Nu-i nimic caraghios în asta,aşa că nu te mai hlizi.Aproape că-mi ieşisem din minţi.

-Bun venit în club.

-Imediat ce o să pun chestia asta jos,am să-ţi ţin o prelegere s-o ţii minte toată viaţa.Bineînţeles,după ce te voi săruta nebuneşte.Ateriză pe locul de parcare al unui supermarket şi

chiar aşa făcu.Ea se lăsă bucuroasă în braţele lui,desfătându-se în îmbrăţişare şi răspunzându-i cu aceeaşi patimă.Cum era strivit între ei,John Keats scoase un miorlăit furios.Ei râseră şi îl dădură la o parte.
-Continuăm mai târziu,spuse el.

Stăteau lungiţi în patul lui Wick,strânşi unul lângă celălalt,desfătându-se în căldura de după actul sexual.El o mângâie pe braţ,apoi îi sărută fruntea umedă.
-Iubito,m-ai speriat de moarte.Dacă mai faci vreodată o asemenea ispravă,să ştii că te strâng de frumosul tău gât.
-Am făcut o mare prostie,recunosc.Dar pentru că veni vorba de ispravă,de ce
m-ai minţit cu privire la film?
-N-am minţit.Ea se ridică şi-i aruncă o privire exasperată.
-Te-am văzut la televizor.
-Am evitat doar puţin adevărul.N-am fost deloc în pericol,dar ştiam că ai să te superi.Şi te-ai supărat.Ea îi povest liniştit despre frica ei şi despre tot ce descoperise în legătură cu ea,stând pe acoperiş.
-Şi au dispărut toate vechile tale fantome? întrebă el.
-Toate,spuse ea,cuibărindu-se înapoi în braţele lui.Te iubesc,Wick.Te iubesc mai mult decât mi-aş fi putut imagina vreodată că e posibil să iubeşti pe cineva.
-Şi eu te iubesc,scumpo,îi mărturisi el,strângând-o cu putere la piept şi rămânând liniştiţi,bucurându-se de căldura şi apropierea dintre ei.Şi,constat,adăugă el,că nu-ţi mai pierzi controlul când te sui într-un elicopter.
-Nu.

-E fantastic,dragostea mea.Asta înseamnă că ne putem căsători în curând?
-Cu o condiţie.El ridică zeflemitor din sprânceană.
-Care? Ea râse.
-Să mă înveţi să pilotez.Am descoperit că-mi plac elicopterele.

SFARSIT